

ΙΩΣΗΦ Σ. ΙΩΣΗΦΙΔΗΣ | IOSIF S. IOSIFIDIS

Ο Σκεπτόμενος *The Thinker*

Μετάφραση στα αγγλικά:

Δρ Άντνης Παναγιώτου-Χατζηοδυσσέως

English translation by

Dr Andis Panayiotou-Hadjiodysseos

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΥΠΡΟΥ | www.cultural-association.org

e-book | ΠΟΙΗΣΗ • POETRY

Copyright© 2023

Σύνδεσμος Πολιτισμού Ελλάδας Κύπρου
Hellenic Cypriot Cultural Association

Πνευματική Ιδιοκτησία | Intellectual ownership right

Ιωσήφ Σ. Ιωσηφίδης | Iosif S. Iosifidis
e-mail: josephides@cytanet.com.cy

Ο ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ | THE THINKER

ISBN: 978-618-5715-25-0

Σειρά Ηλεκτρονικών Εκδόσεων | ΣΠΕΚ e-book

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ ΚΑΘΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Εκδόσεις

**ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΥΠΡΟΥ | ΣΠΕΚ
2023**

Στυλιανού Γονατά 4, 546 21, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα
e-mail: info@cultural-association.org • www.cultural-association.org

ΙΩΣΗΦ Σ. ΙΩΣΗΦΙΔΗΣ | IOSIF S. IOSIFIDIS

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ - ANTHOLOGY

Ο Σκεπτόμενος *The Thinker*

Μετάφραση στα αγγλικά Δρ Άντης Παναγιώτου-Χατζηοδυσσέως
English translation by Dr Andis Panayiotou-Hadjiodysseos

ΠΟΙΗΣΗ | POETRY

Σειρά e-book | ΣΠΕΚ

Πίνακας Εξωφύλλου:
«Ο Σκεπτόμενος», (Rodin), αντίγραφο,
ιδιοκτησία Πέτρου Ιωσηφίδη

Πίνακας ενδοφύλλου αφιέρωσης:
«Αρχαία Τείχη Λευκωσίας»
του Γλαύκου Κουμίδη

Cover Painting:
“The Thinker”, (Rodin), copy,
property of Petros Iosifidis

**Scetch on the inner page for
dedication:** “Ancient walls of Nicosia”
by Glafkos Koumidis

© Μετάφραση: Άντης Παναγιώτου-Χατζηοδυσσέως
Translation: Andis Panayiotou-Hadjiodysseos
e-mail: andispan@yahoo.com

Συντονισμός έργου, Επικοινωνία και Προβολή:
Σύνδεσμος Πολιτισμού Ελλάδας Κύπρου ΣΠΕΚ
www.cultural-association.org

Project Supervision and Communication:
Hellenic Cypriot Cultural Association www.cultural-association.org

*Αφιερώνεται στη γυναίκα μου Έλενα
και στους γιους μου Πέτρο και Παύλο*

*Dedicated to my wife Elena
and to my two sons Petros and Pavlos*

Περιεχόμενα

A. ΔΙΑΔΡΟΜΗ Α' - Ες ποθ' έρπες; (Από πού προέρχεται;)

<i>Εκδόσεις Σμίλη, Αθήνα, 2001</i>	16
1. Σκεπτόμενος εν Ολυμπία	18
2. Και νεκρός ενίκα	20
3. Η ακατάκτητη Κρήτη	22
4. Γιάννης Σταυρινός Οικονομίδης	24
5. Ich nicht - Δεν είμαι...	26

B. ΔΙΑΔΡΟΜΗ Β' - Σι βόλε (Τι βούλεσαι;)

<i>Εκδόσεις Σμίλη, Αθήνα, 2003</i>	28
6. Ποίηση	30
7. Memento Mori	32
8. Μυκερίνος	34
9. Αριστείδης	36
10. Η επιστροφή του σολομού	38
11. Το Παράθυρο	40
12. Ηρωίσκος υπό αμφισβήτηση	42

Γ. ΔΙΑΔΡΟΜΗ Γ' - Έρωσ απείρως

<i>Εκδόσεις Εν Τύποις, Λευκωσία, 2007</i>	44
13. Έρωσ - Πτέρως	46
14. Τα εις εαυτόν	48
15. Δάκτυλα τυφλά	50
16. Ο φτωχούλης του Θεού	52
17. Το άλλο πουλί	54
18. Φύσης συμβουλή	56
19. Επιπλέον	58

Δ. ΠΕΡΙ ΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

<i>Εκδόσεις Πάργα, Λευκωσία-Αθήνα, 2010</i>	60
---	----

Contents

A. COURSE A - Where do you come from?

<i>Smili Publications, Athens, 2001</i>	17
1. Meditating at Olympia	19
2. Even Dead he Won the Battle	21
3. Unconquered Crete	23
4. Giannis Stavrinos Economidis	25
5. Ich nicht... - I am not but... ..	27

B. COURSE B – Si Vole (What do you wish?)

<i>Smili Publications, Athens, 2003</i>	29
6. Poetry	31
7. Memento Mori (Remember that thou must die)	33
8. Mycerinus (Menkaure)	35
9. Aristides	37
10. The Return of the Salmon	39
11. The Window	41
12. A Petty Hero Under Dispute	43

C. COURSE C – Infinite Love

<i>En Tipois Publications, Nicosia, 2007</i>	45
13. Cupid	47
14. On Myself (Meditations)	49
15. Blind Fingers	51
16. The Little Poor Man of God	53
17. The Other Bird	55
18. Nature's Advice	57
19. Over and Above	59

D. ON SUBSTANCE AND PROPERTY

<i>Parga Publications, Nicosia-Athens, 2010</i>	61
---	----

20. Βαδίζει	62
21. Η μάνα του βρέφους	64
22. Πλάνη	66
23. Έρωσ ανίκατε μάχαν	68
24. Τυφώνας Κατρίνα	70
25. Εγκώμιο	72
26. Το χεράκι του παιδιού	74
27. Η Αριάδνη στην Κύπρο	76

Ε. ΕΝΤΟΣ- ΕΚΤΟΣ

<i>Εκδόσεις Σοκόλη, Αθήνα, 2019</i>	78
28. Οι βάρβαροι επανακάμπουν	80
29. Ελευθεροτυπία	82
30. Γράμμα στον γιο Caravaggio	84
31. Woodstock – Μούσα Ειρήνη	86
32. Λίγο νερό	88
33. Τα μαλλιά της Μαгдаληνής	90
34. Το προσφυγόπουλο και η μάσκα μου	92
35. Η ζωή σε απόσταση	94

ΣΤ. ΈΡΩΣ, ΜΥΘΟΣ, ΒΑΘΟΣ - 220 Χαϊκού και 18 Τραγούδια'

<i>Εκδόσεις Αρχύτας, Αθήνα, 2020</i>	96
36. Έρωσ	98
37. Αλλάζουν όλα	98
38. Έρωσ - Αελίω	100

Ζ. ΚΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

<i>Εκδόσεις Αρχύτας, Αθήνα, 2020</i>	102
39. Μάνα - Λάθε Βιώσασα	104
40. Μάνα και Σπαρτιάτισσα	106
41. Ποιος ο αρμόδιος Πολιτισμού;	108
42. Ιδιαίτατα σε αγαπώ	110
43. Κρήνη και κόρη της Χιροσίμα	112

20. Walking	63
21. The Infant's Mother	65
22. Cheating	67
23. Love, Unconquered in the Fight	69
24. Typhoon Katrina	71
25. Praise	73
26. The Child's Little Hand	75
27. Ariadne in Cyprus	77

E. INSIDE - OUTSIDE

<i>Sokolis Publications, Athens, 2019</i>	79
28. The Barbarians are Coming Back	81
29. Freedom of Press	83
30. Letter to Caravaggio from his Father	85
31. Woodstock – Muse Peace	87
32. A Little Water	89
33. Magdalene's Hair	91
34. The Young Refugee and my Mask	93
35. Life at a Distance	95

F. LOVE, MYTH, DEPTH - 220 Haiku and 18 Songs

<i>Archytas Publications (Second Edition), Athens, 2020</i>	97
36. Love	99
37. Everything Changes	99
38. Love Facing the Sun	101

G. KOUROS AND KORE

<i>Archytas Publications, Athens, 2020</i>	103
39. Mother - Living Covertly	105
40. Both a Mother and Spartan Woman	107
41. Who's the Official of Culture?	109
42. Most Specifically I Love You	111
43. Fountain and Girl from Hiroshima	113

44. Κόρη Μαίριλυν	114
45. Πόλεμος και βιασμός	116
46. Αγνοούμενου επίσκεψη στην αγαπημένη	118
47. Ο αριθμός π	120
48. Μαραθώνιος - Στέλιος Κυριακίδης	122
49. Ήττα	124
50. Τελεία και παύλα	126
51. Ταφή και αναγέννηση κούρου	128

Η. ΣΕ ΑΛΛΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

<i>Εκδόσεις Αρχύτας, Αθήνα, 2023</i>	130
52. Ανεπίδοτο γράμμα	132
53. Ναυαγός σε Αναδυόμενη Πόλη	134
54. Η Αθέατη Λέξη	136
55. Τρία Δάση κι Ένας Σπόρος	138
56. Ο βρακοφόρος ποιητής	140
57. Ορισμός της Ποίησης στη Μεγάλη Αίθουσα	142
58. Μελανέρυθρη Θάλασσα	144
59. Ο Πληγωμένος Άγγελος	146
60. Ποίηση και Κάκτος	148
61. Γράμμα στον πατέρα	150
62. Επιτύμβιο για τον Τύραννο	152
63. Το Δάνειο των Μεγάλων	154
64. Εντός των Τειχών	156
65. Το Βουνό μου	158
66. Σαν ξαναμπείς στον Ίδιο Ποταμό	160
67. Λορκίζομαι	162
68. Του Joyce η Άλλη Οδύσσεια	164
69. Απάντηση στην Αυριανή Ερώτηση	166
70. Η αιωνόβια ελιά και ο Δον Κιχώτης στο Google Earth	168
Παραπομπές και Υποσημειώσεις	170

44. Young Marilyn	115
45. War and Rape	117
46. The Missing in Action's Visit to his Beloved one	119
47. Number π	121
48. Marathon Race - Stelios Kyriakidis	123
49. Defeat	125
50. Full Stop	127
51. Burial and Rebirth of Kouros	129

H. IN ANOTHER DIMENSION

<i>Archytas Publications, Athens, 2023</i>	131
52. Undelivered Letter	133
53. Shipwrecked in an Emerging City	135
54. The Invisible Word	137
55. Three Forests and a Seed	139
56. The Poet in Local Loose Breeches	141
57. Definition of Poetry in the Big Hall	143
58. Black-Red Sea	145
59. The Wounded Angel	147
60. Poetry and Cactus	149
61. Letter to Father	151
62. Epitaph to the Tyrant	153
63. The Loan to the Grown-ups	155
64. Within the Walls	157
65. My Mountain	159
66. When you re-enter the Same River	161
67. I Swear to you Lorca	163
68. James Joyce's Other Odyssey	165
69. Answer to Tomorrow's Question	167
70. The Centenarian Olive Tree and Don Quixote on Google Earth ..	169
References and Footnotes	173

Σκέπτομαι

Η Ανθολογία αυτή περιλαμβάνει 70 ποιήματα της κοσμοθεωρίας μου απ' όλες τις ποιητικές συλλογές μου. Τα όριά μου είναι αυτά της γλώσσας μου. Ξέρω μόνο αυτά για τα οποία έχω λέξεις. Θέλω να βρω την ελευθερώτρια λέξη, να εκφέρω εκείνο που όλο βάραινε στη συνείδησή και που δεν καταλαβαίνω το πώς. Η μουσική ως έκφραση υπερβαίνει τους γλωσσικούς μου σκοπέλους και ταξιδεύω σε πεντάγραμμα, με νότες που εννοούν «θέλω». Υπάρχει πόνος που τον γεννά η στέρψη για περισσότερη ύλη. Τον αποφεύγω επειδή το θέλω. Για την αλήθεια μελετώ το σφάλμα, όπως η φιλοσοφία τον θάνατο, όμως πρέπει πρώτα να λύσω τα μάγια που έφτιαξε η γλώσσα στη σκέψη μου. Με την Ανθολογία προσπαθώ να σηκώσω το πέπλο που σκεπάζει την αληθινή φύση της ύπαρξης. Ψάχνω για έναν νέο μύθο που κρύβεται και δεν διαθέτει φθόγγους στη γλώσσα. Ευχαριστώ τα Μαθηματικά που μου έδωσαν φτερά για να πλησιάζω τους λιτούς σοφούς στις ερήμους, να συμπονώ όντα. Ωστόσο, εξακολουθώ να σκέπτομαι πως αν δεν έγραφα ποίηση θα είχα δύσπνοια αβάσταχτη. Είμαι πολίτης της δημοκρατίας της Ποίησης και του βασιλείου των Μαθηματικών· Π και Μ, τα δυο σύμφωνα που διαθέτει η λέξη ποίημα. Σκέπτομαι, μήπως ο ποιητής είναι εγκλωβισμένος σε τέσσερις τοίχους ή αν βρίσκει τη ρωγμή να ξεφύγει προς το φως, που τον ενέπνευσε. Σκέπτομαι, αν ο στίχος μου δυσκολεύει τον αναγνώστη ή αν πάλι τον στίχο περιβάλλει ένα μυστήριο που δεν του στερεί ποσώς τον λυρισμό. Σκέπτομαι, πώς μπορώ να είμαι κλασικός και συνάμα σύγχρονος, γι' αυτό σκέπτομαι αν οι αρχές και οι αξίες των αρχαίων, που φορτίζουν τον στίχο μου, είναι μια λακκούβα που μας εγκλωβίζει ή αν έχω καταφέρει να τον μετατρέψω σε εφαλτήριο να εκτινάσσομαι ψηλά και να βλέπω την αλήθεια του σήμερα και να την αγναντεύω προς τα πού βαδίζει αύριο, παραπαίοντας ή πηδώντας. Σκέπτομαι κατά πόσο ο στίχος λειτουργεί ως βάλαμο στην πληγή της ανθρω-

πινης απελπισίας και μοναξιάς. Είναι, λοιπόν, ο θάνατος μια άνω τελεία, για να ακολουθήσει ο μεγάλος διασκελισμός; Σκέπτομαι πως ο Πυθαγόρας αναζητά τη Μονάδα, ο Αριστοτέλης το κινούν ακίνητο και ο Ζήνων ο Κιτιεύς την τριάδα Λόγος-Θεός-Φύση κι έχω κιόλας τρεις φάρους μπροστά μου. Σκέπτομαι πως οι περαστικοί δεν ακούν τη γη και τον ουρανό να ηχούν σαν τεράστια μουσικά όργανα και ν' αντηχούν μέσα απ' τον άνεμο, βοώντας μεγάλη αλλαγή. Άρα οι άνθρωποι, σκέπτομαι, πώς θα συλλάβουν τη μικρότητά τους ή το μεγαλείο των καιρών; Σκέπτομαι την Ωραία Κυρία, ως μια άλλη Ελένη, μα και άλλες 12 γένους θηλυκού όπως η Δικαιοσύνη, η Ελευθερία, η Δημοκρατία και οι εννέα Μούσες. Με σώμα αρχίζει η Ιδέα! Και όπως η Δικαιοσύνη περικλείει τις άλλες τρεις αρετές – σύνεση, σωφροσύνη, ανδρεία – σκέπτομαι πώς έτσι και η αγάπη, ενσωματώνει την ελπίδα και την πίστη. Αλλιώς πώς; Σκέπτομαι πως ό,τι δεν βρείτε στην ποίησή μου, το έκρυψα δροσερό στο ψυγείο σας κι αν βγει ίσως επιτύχει μια δροσερή Επανάσταση, βολική για το Σύμπαν. Ήρεμος κι ελεύθερος ας μένω, σκέπτομαι, ώστε εισπνέοντας ρύπους, να εκπνέω μόνο αρμονία. Αφαιρέστε μου την περιουσία κι αφήστε μου την ουσία, τη δημιουργική μου ελευθερία. Μα επιτέλους σκέπτομαι, αναγνώστη, πως αγαπώντας σε θέλω και μπορώ να βαδίσω επί υδάτων ως την ακτή σου, εκεί απέναντι. Σκέπτομαι πως η ποίηση είναι η αληθής προστιθέμενη αξία που με καθιστά άτομο πλούσιο.

Θερμές ευχαριστίες στον Δρα Άντη Παναγιώτου Χατζηοδυσσέως για τη μετάφραση της ποίησής μου, μια Κιβωτός για μένα να επιβιώνω και να διαφυλάσσω ένα όραμα σε μια άλλη διάσταση. Ευχαριστώ επίσης την Υπουργό Παιδείας Νεολαίας και Αθλητισμού για την προώθηση αυτής της δίγλωσσης Ανθολογίας της ποίησής μου στα Πανεπιστήμια και στα σχολεία Κύπρου και εξωτερικού. Ευχαριστώ θερμά την EUROBANK CYPRUS για τη χορηγία της, χάρη στην οποία αυτή η Ανθολογία έχει παραχθεί και προωθηθεί.

Ιωσήφ Σ. Ιωσηφίδης

I keep thinking

This Anthology contains 70 poems of my worldview, from all my poetry collections. My limits are those of my language. I know only those things for which I afford words. I want to find the liberating word, to express what has always weighed heavily on my consciousness and which I don't understand how. Music, as expression, transcends my linguistic limitations, and I travel in pentagrams, with notes that mean «I want». There is pain generated by the longing of more materials. I avoid it, because I want it. For truth I study error, as philosophy studies on death; but first I must break the spell language has cast on my mind. With this Anthology I will try to lift the veil that covers the true nature of existence. I search for a new myth that is hidden, and has no phonemes in language. I thank Mathematics for giving me wings to approach frugal sages in deserts, to have compassion for beings. Still, I keep thinking. If I didn't write poetry I feel I would unbearably suffocate. I am a citizen of the republic of Poetry and of the kingdom of Mathematics; P and M, the two consonants in the word poem. I keep thinking. Can the poet be confined in four walls forever or will he eventually find a crack to escape to the light that has inspired him? I keep thinking whether my verse makes it difficult for the reader to understand, or whether a mystery surrounds the verse in order not to deprive it of its lyricism. I keep thinking, how can I be a conventional and at the same time a contemporary writer. Are the principles and values of the ancient people who charge my verse, a puddle that traps us or have I managed to turn them into a springboard to jump up high and see the truth of today and check which direction it is heading for tomorrow by faltering or leaping. I wonder if the verse acts as a balm to the wound of human despair and loneliness. Is death, then, a semi-colon, to be followed

by a long leap? I keep thinking of Pythagoras seeking the Monad, Aristotle the moving immovable, and Zeno of Kition the trinity of Reason-God-Nature; then I already have three beacons before me. I keep thinking that lay-people do not really hear the earth and the sky sounding like huge musical instruments, echoing through the air like the wind of change. So I keep thinking that people might not be able to conceive their smallness or the greatness of the times? I keep thinking of the Fair Lady, as another Helen of Troy, but also her as Justice, Liberty, Democracy and the nine Muses, twelve of them all of feminine gender. The Idea begins with a body! And as Justice encompasses the other three virtues – prudence, wisdom, valour – I keep thinking that love also contains hope and faith. Otherwise, how can it be? I keep thinking that whatever you don't find in my poetry, I have hidden it in your refrigerator to keep cool, and if it comes out, it may achieve a cool Revolution, convenient for the Universe. Let me remain calm and free. I keep thinking and keep hoping that after inhaling pollution I may exhale only harmony. Take away my property, and leave me the essence, my creative freedom. But at last, I keep thinking that by loving, I can walk on water up to your shore. Poetry is the over and above that floats on all water. I keep thinking that poetry is the real value added that renders me a rich person.

I extend my warm thanks to Dr Andis Panayiotou Hadjiodyseos for the translation of my poetry, an Ark for me to survive and to save a vision in another dimension. I thank the Minister of Education, Youth and Sports for promoting this Anthology of my poetry to all Universities and also to all schools of Cyprus and abroad. I extend my thanks to the EURO BANK CYPRUS for its sponsorship, for the production and promotion of this book.

Iosif S. Iosifidis (Joseph S. Josephides)

Α. ΔΙΑΔΡΟΜΗ Α΄

Ες ποθ' έρπες;
(Από πού προέρχεται;)

Εκδόσεις Σμίθη, Αθήνα, 2001

A. COURSE A

Where Do You Come From

Smili Publications, Athens, 2001

Σκεπτόμενος εν Ολυμπία

«Αλίμονό μου ! Όλη η ζωή μου πήγε χαμένη»,
έκραξε με δέος κυριευμένος ο Ροντέν
σαν πρωτόειδε τον Απόλλωνα στην Ολυμπία

και χώνει σαν τρελός τα χέρια στο βάθος της σακούλας
να βρει - μη τυχόν και φταίει - κάποιο εργαλείο του
παραμελημένο, που δεν το έπιανε με στοργή

τρέχει μ' ανάσα κομμένη στου Φειδία το Εργαστήρι,

ψάχνει παντού - σκεπτόμενος - ακόμα
το κάθε ταπεινό που μπορεί να βοήθησε,
χώνει με ταραχή τα δάκτυλα στο χώμα

μη τυχόν κι ανέλπιστα βρει
κάποιο εργαλείο του Έφαιστου που δεν ξέρει

μη τυχόν και του λάχει
κάποιο θεϊκό εργαλείο που το κρύβει η Ολυμπία

που να αναστατώνει
που ν' ανεβάζει ψηλά την ψυχή
και να την ελευθερώνει.

Meditating at Olympia

“Alas! My whole life has been a total waste”,
Rodin overwhelmed cried out
when he first saw Apollo’s statue at Olympia

and frenziedly searched deep into the sack
to find out lest a neglected tool was to blame,
one that he didn’t handle with affection.

Breathless, he ran to Phidias’¹ workshop,

he looked everywhere – thinking even
about each humble thing that might have helped,
and, agitated, he dipped his fingers into the soil,

lest he could find
a certain of Hephaestos’s² tool that he didn’t know of,

lest he could run into
some divine tool that Olympia was hiding,

which could agitate,
which could elevate the soul high
and set it free.

Και νεκρός ενίκα

Του Κίμωνα την εκστρατεία τη νομίσαμε κρουαζιέρα.

Μέχρι που εκείνος κοίταξε το Χάροντα με περιφρόνηση,
όταν έπεφτε από βέλος και μας ξόρκισε αιμόφυρτος:
«Βιάζομαι να αγαπήσω πολύ την πατρίδα,
αλλιώς θα ξεμείνω, αγαπώντας τη μόνο αρκετά.
Την Ιδέα μόνο κρατήστε μου στη ναυμαχία, ολόρθη».

Σηκώνονται τότε τρεις και του ξεπλένουν το τραύμα,
δυσάλλοι τον δένουνε στο κατάρτι, η πανοπλία ολόρθη.
Ένας πίσω τού κράταγε το χέρι και κούναγε το σπαθί του,
ο διπλανός τού ταλάντωνε την ασπίδα δεξιά-αριστερά
κι εγώ του ανοιγόκλεινα το στόμα και φώναζα στη θέση του:

«Ίτε παίδες: Το Κίτιο Ελλάς, κι όπου Έλληνες Ελλάς».

Το σώμα του ζούσε στα χέρια μας κι ας έφυγε η ψυχή,
η αύρα τού χάιδευε τα μαλλιά κι ο αφρός το σώμα.
Τον είδαν οι δικοί μας στις άλλες τριήρεις κι ορμήσαν,
τον τρόμαξαν οι Πέρσες γύρω μας και τσακίστηκαν.

Ο Κίμωνας και νεκρός ενίκα. Άτρωτος
Ιδέα, κι ας την κρατάνε ακρωτηριασμένα μέλη.
Τέτοιος θάνατος είναι μόνο ανάσταση. Εγερθείτε!

Αν μείνουμε δειλοί, πεθαίνουμε κάθε μέρα πολλές φορές,
ενώ ο γενναίος μία. Και η Ιδέα, με το θάνατό του, καμία.

Ο άλλος φοίνικας έγινε, που πεθαίνοντας στήθηκες, Ζωή.

Even Dead he Won the Battle

We regarded Kimon's¹ expedition as a cruise.

Until he faced Charon² with contempt,
when fallen by an arrow, he urged us bleeding
"I make haste to love motherland too much
or I'll be left stranded and be unable to do so.
Make sure you keep the Idea upright for me in the sea-battle".

Three of us then stood up and washed his wound,
another two tied him on the mast upright with his panoply.
The one behind him was holding his hand and waving his sword,
the one next to him was swinging his shield left-right
and me, I was opening and closing his mouth and shouting on his
behalf;

"Come on boys; kitium³ is Hellas, and wherever there are Hellenes
it's Hellas".

His body was alive in our hands even if his soul had flown away,
the breeze was caressing his hair and the sea froth his body.
Our fellow soldiers on the other triremes saw him and dashed
forward,
the Persians around us got terrified of him and were crushed.

Kimon, even dead, was victorious. Invincible
Idea, even if his mutilated limbs hold it.
Such death is just resurrection. Rise!

If we remain cowards, we die many times a day,
the brave one dies just once, while the Idea after his death, never
does.

You became the other phoenix, you died and you rose again, Life.

Η ακατάκτητη Κρήτη

Λοιπόν, Δωριείς; Πιστέψατε πως τα δόρατά σας μας κατακτούν,
πώς τα δίστομα σπαθιά σας μπορούν να μας μοιράσουν το κορμί;

Αστοιχείωτοι είστε. Και πώς να σας εξηγήσουμε το θαύμα,
αυτό που λειτουργεί στα οχυρά της ιστορίας μας της ιερής,
στο αμόνι της καρδιάς μας, που καίει όπως το μέσα της γης!

Κοιτάξτε μας στα μάτια και θα δείτε τοιχογραφίες
τα δελφίνια μας, θα διακρίνετε τα άνθη και τους Αργοναύτες,
το δίσκο της Φαιστού και τις δέλτους της Γόρτυνας.

Γονατίστε μας και η ψυχή θα ξανασταθεί ολόρθη,
εξαθλιώστε μας και θα ξαναδημιουργήσουμε
με όσα μάς προίκισαν οι νεκροί μας και η θεότης.

Ταπεινώστε μας και θα ξαναβασιλέψουμε
με τα παιδιά μας δεξιότητες στο διπλό πέλεκυ,
την τέχνη του ταυροκαθάπτου και του εργάτη,
με τις γυναίκες μας να παραβγαίνουν με τους άνδρες,
με τους νόμους του Μίνωα που μας μάθαν να ζούμε σοφά.

Κι όταν τη νύχτα ξαπλώσετε, εφιάλτες θα σας τυλίξουν
τα φίδια και τα χταπόδια που θα βγουν από τ' αγγεία μας,
τα φτερωτά άλογα κι οι ταύροι μας που θα σας πολιορκούν.

Θέλετε δε θέλετε, είστε από τώρα καταδικασμένοι
να βυζάζετε τον πολιτισμό μας και να ξαναγεννηθείτε.
Μάθετε, λοιπόν, όπως εμείς, να διπλώνετε τα κορμιά σας
για να μπαίνετε στη σαρκοφάγο με όλο τον οπλισμό σας
...και την άλλη μέρα θα αναστηθείτε μαζί μας αλλού.

Γιατί η κατάκτηση τελετουργείται αλλού.....
χωρίς σπαθιά και δόρατα, κατακτημένοι μας κατακτητές.

Unconquered Crete

So Dorians¹? Did you think your spears could conquer us?
that your double-edge swords could split our bodies in two?

How ignorant you are! And how can we explain the miracle to you?
The one that takes place in our sacred history's strongholds,
in our heart's anvil, that burns like the Earth's core!

Look up in our eyes and you'll see murals
with our dolphins, you'll notice the flowers and the Argonauts,
Phaestos's² disc and Gortyna's³ tablets.

Bring us to our knees and our soul shall stand up again straight,
impoverish us and we shall create everything again
with what our dead and our deity have endowed us.

Humiliate us and we shall reign again
together with our children skilled on the double axe,
with the skill of the acrobatics performer on the bulls and of the worker,
with our women capable of competing with men,
with Minos's⁴ laws that taught us to live wisely.

And when at night you lie down, nightmares will entangle you
the snakes and the octopuses shall step down from our vessels,
our winged horses and our bulls shall besiege you.

From now on willy-nilly you are doomed
to suckle our civilization and be born again.
So, just learn, like us to bend your bodies
so as to go inside your sarcophagus with all your arms
...and the next day you'll rise with us at another place.

Because the conquest will be celebrated elsewhere...
without swords and spears! You, our conquered conquerors!

Γιάννης Σταυρινός Οικονομίδης

Εκεί, στα μέρη τα εφήσυχα,
εκεί που τρώγαμε τον περιδρομο,
μπροστά μας αρχάγγελος ξεπρόβαλες
με το σημειωματάρι σου φτερούγα,
με το καλαμάρι σου σπαθί,

και σώριασες το σώμα σου στο τραπέζι μας
και τινάχτηκαν τα μαχαιροπήρουνα στον αέρα,
όπως τα αργύρια στο Ναό του Σολομώντος
και εκσφενδονίστηκαν οι σούβλες στα κεφάλια μας,
όπως το λιθάρι του Δαβίδ στο κούτελο του Γολιάθ.

Πρόλαβες πέφτοντας και ψέλλισες: «Τετέλεσται.
Βάλτε με να κοιμάμαι ακοίμητος εκεί που δεν τολμάτε»¹
κι άπλωσε το μύρο σου σε Καρπασία και Αχαιών Ακτή.

Από τότε επιστρέφεις τα βράδια άγγελος
και δάσκαλος
μέσα από υπόγεια φαράγγια που μας έσκαψες διάβαση.
Μέσα οδηγείς μανάδες να συναντήσουν γιους από το χτες,
μας καλείς να ζήσουμε στη ρίζα μας, στα άβατά μας μέρη
σ' όλα που δανειστήκαμε απ' τα παιδιά μας
και θα τα επιστρέψουμε.

Και συ να δασκαλεύεις στη μέση, κρυφό σκολειό ψυχών,
ενώ από πάνω σου ο Σολωμός και ο Κάλβος να πετάουν
και να σε ραίνουν μ' ένα ματσί βασιλικό.

Giannis Stavrinos Economidis¹

There, at the peaceful places,
where we used to eat our heads off,
you appeared in front of us like an archangel
with your notebook like a wing
and your pencil like a sword.

You threw yourself on our table
the cutlery was being hurled into the air
like the coins of silver in Solomon's Temple
the skewers were being slung over our heads,
like David's stone on Goliath's forehead.

Falling, you just managed to mumble; "It is finished.
Just put me to sleep awaken where you dare not"
and spread your aromatic oil on Karpasia² and Achaeon Akti³.

Since then you've been coming back in the evenings like an angel and
teacher
through subterranean gorges you dug your way.
You lead mothers there to meet their sons of yester days,
you urge us to live according to our roots, to our sanctuaries
to everything that we borrowed from our children
and which we will give back.

And you, among them, preaching, like in a crypto school of souls,
while Solomos⁴ and Kalvos⁵ will be flying above you
and shower you with a bunch of basil.

Ich Nicht... – Δεν είμαι...

1. Δεν είμαι παρά λεπτομέρεια ζωής πεπερασμένη.
Ένα επεισόδιο, ενεός στην αρμονία της φύσης,
τις πάπιες, τους κύκνους, τα πλεούμενα, τα άλογα.
Ας μπορούσα τουλάχιστον,
τα μικρά πράγματα που κάνω με αγάπη μεγάλη
να μεγάλωναν στη θερμοκοιτίδα του σύμπαντος.
2. Δεν είμαι παρά ένας μαχητής φιλόπατρις
που μ' έντυσαν στολή από ύφασμα λεπτό. Σαν βγει
ο ήλιος θα την κάνει πανοπλία ατσάλι αστραφτερό.
3. Δεν είμαι παρά η έσχατη ελπίδα του Ζήνωνα
που ναυάγησε έμπορας και τον ξέβρασε η θάλασσα
φιλόσοφο. Να βγω στον Ιερό Βράχο να στήσω Στοά
με τα χρυσά τάλαντα που περιέσωσα, κι έτσι λιτά
να θρέφω τους μαθητές μου και να θρέφομαι μέλι,
για να μπορώ, όπως ο Κιτιέας, ν' αναφωνήσω :
«Τώρα που ναυάγησα έκανα ωραίο ταξίδι».

Κι αν πουν πως παραμένω λεπτομέρεια,
ναι, λαλώ, αλλά άφθαρτη στο βυθό με τα κοράλλια.

Ich Nicht... – I am not...

1. A mere detail of finite life I am.

An episode, dumbfounded in nature's harmony,
the ducks, the swans, the sea creatures, the horses.
If only I could at least make
the little things I do with great affection,
grow in the incubator of the universe.

2. A mere warrior and good patriot I am

whom they dressed with fine fabric. When the sun
comes out it will make it an armour of shining steel.

3. I am but the utmost hope of Zeno¹

who was shipwrecked as trader and washed ashore
as a philosopher. I wish to climb on the Sacred Rock² to set up a Stoa³
with the golden talents⁴ I saved, and frugally
feed my disciples and live on honey in order,
like Zeno, to exclaim:

"Now that I have been shipwrecked I have made a beautiful journey".

And if people say that I still remain a mere detail,

I would say, yes but an immortal one at the bottom of the sea together with
the corals.

Β. ΔΙΑΔΡΟΜΗ Β΄

Σι Βόλε
(Τι βούλεσαι;)

Εκδόσεις Σμίθη, Αθήνα, 2003

B. COURSE B

Si Vole

(What Do You Wish?)

Smili Publications, Athens, 2003

Ποίηση

Είδες εκείνο το δύτη το δεινό
που καταβύθισε το σώμα του
και αναβάπτισε την ψυχή του;

Τον είδες που έπλασε υποβρύχιες αρχιτεκτονικές
κι αγάλματα από χίλια μέταλλα
και ζωγραφιές με μύρια χρωστικά του υγρού
μέσα στη μουσική των ενδοθαλάσσιων ποταμών;

Η ποίηση είναι, που ξέρει
τί είναι πλούτος του άδυτου.
Αυτή είναι, που βιώνει όσα δε φαίνονται
από το ύψος του στεγνού αέρα
και μπορεί, σαν καλεστεί,

ν' αναδυθεί στην επιφάνεια
και να σώσει
όσους πνίγονται στα ρηχά.

Κι ακόμα να τους φανερώνει
μέσα στην ανταύγεια της ματιάς της
τον ήλιο που γεννιέται στο βάθος

της αποκάλυψης.

Poetry

Have you seen that great diver,
who dived
and revitalized his soul?

Have you seen that he created underwater architectures
and statues of a thousand metals
and paintings with millions of liquid colouring substances
within the music of intramarine rivers?

Poetry is, the one that knows
what is the wealth of the sanctuary.
It is the one that experiences what is not visible
from the height of the dry air
and is able, if requested,

to come to the surface
and save
all those who are about to drown in shallow waters.

And it can even reveal to them
with the reflection of its look
the sun that rises in the distance

of revelation.

Memento Mori

Για να κυβερνώ τη Ρώμη, απερίσπαστος στο φαγοπότι,
τις έγνοιες φόρτωσα στους λεγεωνάριούς μου.
Φυσικά τους μοιράζω δημόσια χτήματα και λάφυρα
(αν και στους εγκάθετους κάτι δίνω, μη γκρινιάζουν).

«Δεν κυβερνάς με αρετή και αγιαστούρα», λεν οι αυλικοί,
(μα λαγοκοιμάμαι, μη μας φάει κανένας από δαύτους).

Όσο για τον λαό... ε, λοιπόν, έμαθα να τον παραμυθιάζω.
Μερίδα άρτου του προσφέρω να επιζεί, όμως θέαμα πολύ.
Με παρελάσεις, μονομαχίες, γιορτές, του παίρνω το νου.
Για να εξουσιάζεις στα αρπαχτά, τέτοιο μεθύσι να κερνάς.

Μαεστρία πολλή μηχανεύτηκα, δεξιότεχνα πλοκάμια,
κι έτσι τώρα αναπαύομαι γαλήνιος και σίγουρος,
στα δάκτυλά μου παίζοντας λαό και λεγεωνάριους.
Τη Ρώμη δεν την έχτισα σε μια μέρα. Όπως την έφτιαξα,
δεν σας φτάνει μια ζωή, όλοι εσείς, να μου τη χαλάσετε.

Έτσι νόμιζα...μέχρι πριν λίγο, όταν με μαχαίρωσε ο Βρέτος.¹
Ξανακούω τον δούλο στη στέψη μου να μου φωνάζει στ' αυτιά
memento mori, μην ξεχάσω πως θα πέθαινα κάποια μέρα.
Η σωτηρία της ψυχής δεν θα στοίχιζε πολλή φαιά ουσία, μα
δεν αντιλήφθηκα τον μεθυσμένο στον καθρέφτη εαυτό μου,
ούτε τον χάρο που βρήκε καρέκλα άδεια στο τραπέζι μου
κι έκατσε κι έφαγε και μ' έντυνε φορεσιά για τη χωματερή.

Στα λοίσθιά μου προλαβαίνω να μάθω: τέτοια Ρώμη
της φτάνει και μία μόνη μέρα για να μου γκρεμιστεί.

Memento Mori (Remember that thou must die)

In order to rule Rome undistracted in wining and dining
I burdened my legion fighters with my worries.
Of course I distribute public real estate and booty
(and I also give appointees something so as not to groan).

“You don’t govern with virtue and holy water sprinkler” the courtiers
say,
(but I sleep lightly so as not to let anyone of those devour us)

As for the people... oh, well, I’ve learned to tell them fibs.
Just a portion of bread I offer them in order to survive, but lots of
spectacles.
With parades, duels, festivals, I turn their heads.
In order to rule hastily, you need to treat them with such exhilaration.

I have engineered too much mastery and skilful traps
so now I rest tranquil and certain,
manipulating both people and legion fighters at my fingertips.
I didn’t build Rome in one day. The way I constructed it,
it will take all of you a whole life to destroy it.

This is what I thought... until very recently, when Britus¹ stabbed me.
I hear the slave again, whispering to me at my coronation,
“Memento mori” not to forget that I must die one day.
The salvation of the soul wouldn’t rack my brains, but
I didn’t realise my drunken self in the mirror
not even death, who found an empty seat at my table,
sat down, ate and dressed me with a suit for the grave.

Being at my last gasp I think I have the time to learn: It only takes
a single day to demolish such Rome.

Μυκερίνος

Έτρωγε κι έπινε τη νιότη του ο Φαραώ Μυκερίνος.

Αγόραζε δούλες, δούλους (την ψυχή τους δεν μπορούσε)
συνέλεγε πάπυρους (μα πού χρόνος και διάθεση για γνώση;)
μίλαγε τιμές και ποσότητες (κώφευε στις αξίες και ποιότητες).
Πίστευε η ζωή του θα διαρκέσει πολύ (στον εφιάλτη του λίγο),
αξίωνε συμμόρφωση (σαν είχε πυρετό παραμιλούσε μόρφωση).
Συνέτρεχε όσους τον θαύμαζαν, κατέτρεχε όσους θαύμαζε.

Η εξουσία; Μια σειρήνα που σε λύνει απ' το κατάρτι
ή ένας ίλιγγος (αν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στα δύο).

Μα σαν πλησίαζε η ώρα η έσχατη, σαν είδε
κάτι άξιο να μην έχει να δηλώσει, άθλο κανένα,
-καλή ώρα η Πυραμίδα του παππού του Χέοπα-
μια Γεωμετρία να υμνεί τον Παντοδύναμο,

πρόσταξε και του 'φτιαξαν μικρή μια πυραμίδα
(αθόρυβα να ακουμπήσει μέσα σώμα και ψυχή),
σεμνή να υποκλίνεται σ' εκείνη του πατέρα Χέφρην,
ταπεινά να ακούει τα όσα τον συμβούλευε χτες.

Φεγγαράκι που περιστρέφεται ζητώντας φως δανεικό
απ' τη γη τον πατέρα, απ' τον ήλιο τον πάππο Χέοπα,

εκεί, στην ουράνια γαλήνη, τα πράγματα είναι αλλιώς.
Κανένα πάθος στο εξής δε σ' εμποδίζει να δοκιμάσεις,
να εκτιμήσεις πια με συντριβή τα όσα περιφρόνησες,
να προτιμήσεις απ' όλα ένα όνομα καλό, μια υπόληψη
να αντέχει πάνω απ' όλα (αν το όλα τα λέει όντως όλα).

Γιατί η Συγγνώμη σου είναι κατάθεση Ψυχής,
Πυραμίδα θεμελιωμένη και σε κινούμενη άμμο
ακόμα και τη στιγμή την τελευταία.

Mycerinus (Mencaure)

Pharaoh Mycerinus used to eat and drink his youth.

He would buy women and men slaves (he couldn't buy their souls)
he would collect papyri (but he had no time and no mood for learning),
he would talk about prices and quantities (he would turn a deaf ear to values and qualities).

He believed his life would last for long (but just a little in his nightmare),
he would demand compliance (when he had fever he would rave about education).
He would assist all those who admired him but he would persecute all those he admired.

Power – a siren that unties you from the mast
or vertigo (whether there is a difference between the two).

But as he was at his last gasp, he realised
he had nothing worthy to declare, no accomplishment what so ever
-something like the Pyramid of his grandfather Cheops-
a Geometry praising God Almighty,

He ordered to have a small pyramid built for him
(where he would silently lean his soul and body),
a modest one to bow to the one of his father Chefrin,
humbly listening to everything he had advised him before.

You, little moon that are in orbit requesting some light on loan
from the Earth, the father, and from the Sun, grandfather Cheops,

there in heavenly serenity, things are different.
No passion whatsoever will prevent you from trying
to appreciate all you have despised,
to select a good name, a reputation from a wide range
which can last above all (whether the word all really means all).

Because your apology is a Soul deposit,
a Pyramid well founded
on moving sand too even at the last gasp.

Αριστείδης

«Πώς να χαράξω στο όστρακο το “Αριστείδης”,
να τον εξορίσω κι εγώ στον αγύριστο;» ικετεύει
τον περαστικό ο αγράμματος γέρο-Αθηναίος.

«Έτσι», προσθέτει ο Αριστείδης,

και στέκει πλάι και τον αφήνει αυτόνομο
να ασκήσει ο πολίτης το δικαίωμα της ψήφου του.
Κι ας ήξερε πως έτσι επαυξάνει τη δική του καταδίκη

(όπως έστρεψε το πρόσωπο, δεν είδα το δάκρυ του
για τη Γνώση που η άγνοια την εκτοπίζει πέρα).

Δεν ζηλεύω εκείνους που κερδίζουν αδικώντας.
Ζηλεύω εσένα που ζημιώνεις μη αδικώντας,
αφού στήριξες το δικαίωμα ακόμα και του αδαούς,
εκείνου που θα μπορούσες εύκολα να είχες ξεγελάσει.

Σταφύλι μου, στα πατητήρια δεν εξαφανίζεσαι,
κρασάκι θα 'ρθεις, γεύση κι άρωμα για τον όποιον ένα.

Η εξορία σου είναι εκκρεμές σε ανυψωμένη θέση,
η απομάκρυνσή σου στιγμιαία. Μα έχεις ενέργεια,
η βαρύτητά σου γίνεται κίνηση κι επιστρέφεις ευθύς
και ισορροπείς στο κέντρο του εκκρεμούς, αρετή.

Aristides¹

“How can I inscribe the name Aristides on the voting shard,
in order to banish him to hell?” the illiterate old-Athenian
requests the passer-by.

“This is how”, Aristides adds,

and he stands aside, letting him
practise his right of vote independently
and knowing that by doing so he increases his own condemnation

(the way he turned his face I didn’t see his tear
for the fact that knowledge is driven out by ignorance).

I don’t envy those who win by doing wrong
I envy you who lose by not doing wrong,
having supported the right even of the ignorant
whom you could have easily deceived.

My grape, you don’t disappear in the treading tank
you’ll come out as wine, taste and aroma for everyone.

Your exile is a pendulum at an elevated position,
your dismissal is instant. But you still have energy,
your importance becomes movement and you return straightaway
and balance in the centre of the pendulum, you virtue!

Η επιστροφή του Σολομού

Γεννήθηκα στο γλυκό νερό της πηγής. Στο αλμυρό της θάλασσας μεγάλωσα, όπου με ξέβγαλε ο ποταμός. Μα ο νους μου επιστρέφει στο υψίπεδο της φύτρας να γεννήσω, η γενιά μου να κρατηθεί και να κρατήσει.

Ανηφορίζοντας επιστροφή, βράχοι με απειλούν σαν κάμες, το πεινασμένο νύχι της αρκούδας, άγριο το δόντι του ανέμου, καταρράκτες με χτυπούν σαν πρέπει να τους δρασκελίσω.

Ας αντέξω ώς το τέρμα, κι ας μου μείνει σώμα λειπόσαρκο κι ας σπαρταρώ στη λάσπη όταν γονιμοποιήσω τα αυγά μου. Αρκεί να φτάσω. Και τότε ας ερημιάσω, ας γεράσω μεμιάς, ας με ξεβράσει ο νερόλακκος κουφάρι. Μόνο να παραδώσω τον σπόρο που πια δε μου ανήκει...προτού η ύπαρξη μαδηθεί.

Το φιλοσοφώ, άνεμοι, βράχοι και αρκούδες. Ναι, σας χρωστώ γιατί με τα σαγόνια σας με ασκήσατε να κρατώ τη ζωή σφιχτά για το νόστο μου, κι ας ρουφάω φιλή ζωής από ασκό του Αιόλου.

Τι αν το σώμα μου φθίνει ; Τι κι αν γεννώ στο βούρκο; Λάμπω ζωή, πουλί εγώ το ψάρι, που υπερπηδά βράχους απόκρημνους.

Η ζωή μου σαν του σολομού και η επιβίωση πράξη πρώτη.

The Return of the Salmon

I was born in the fresh water of the spring. I grew up
in the salty water of the sea, where the river washed me off.
But my mind returns to the highland of the sprout area
to spawn, so that my generation can hold and last.

During my uphill return, I am threatened by rocks like heat waves,
by the hungry nail of the bear, the wild tooth of the wind
I am hit by waterfalls the moment I must stride over them.

Let me survive till the end, even if my body remains, having lost too much
flesh.

Let me wriggle in the mud when I fertile my eggs.

As long as I reach there. And then let me fade away and age at once,
let the water well wash me off like a corpse. Only to deliver my sperm I
wish,
which I do not own anymore... before my existence withers.

I reflect, winds, rocks and bears. Yes, I owe you
because with your jaws, you trained me to hold my life tight
for my return and let me suck the kiss of life from all hell loose.

What if my body withers, what if I spawn in the bog. I shine
life, me a bird, the fish that jumps over steep rocks.

My life is like salmon's life and my survival is act one.

Το παράθυρο

Άπλωσε το χέρι κι άνοιξε το παράθυρο,
ίσως το δρασκελίσει μια αχτίδα,
τεθλασμένη, από αντανάκλαση,
ένα άστρο που υπόσχεται αλλαγή.

Άνοιξε το παράθυρο,
ίσως κοιτάξει μέσα ένας βιαστικός,
μια ωραία που τη ραίνει η βροχή,
μια χελιδόνα που 'χασε το μικρό της.

Άνοιξε το παράθυρο,
ίσως φανεί η μπάλα των παιδιών
η φωνούλα τους ίσως σκαρφαλώσει
ένα κλαρί που λυγίζει, ένα γατί.

Άνοιξε το παράθυρο,
κι ας εισβάλει κύμα σκόνης, χαλαζιού,
μια σκιά ή η σκιά της, δύο που γίναν μία,
ή έστω μια σκιά που σκιάζει μian άλλη.

Άνοιξε το παράθυρο,
ακόμα κι αν η πόλη αποκοιμήθηκε,
ακόμη κι αν η πόλη αποδήμησε,
ακόμη κι αν δε φαίνεται ποιο απ' τα δυο.

Άπλωσε το χέρι κι άνοιξέ μας το παράθυρο.
Στη θέση του θα υπάρχει μια ζωγραφιά
κρεμασμένη, κι ας μας κοιτάζει αμίλητη.
Τουλάχιστον θα γεμίζει τον άδειο μας τοίχο.

The Window

Stretch your hand and open the window,
a sunbeam might stride through it,
crooked by reflection
a change promising star.

Open the window,
maybe a hasty passer-by look inside,
or a beauty that is showered by rain,
or a swallow that has lost its little one.

Open the window
the children's ball might come to sight
their tiny voice might climb
on a branch bent by, or a small cat.

Open the window,
and let a dust wave, hail wave enter
a shadow or the shadow's shadow, two that have become one,
or even a shadow that shades another one.

Open the window
even if the town has dozed off
even if the town has passed away
even if you the difference between the two is not obvious.

Stretch your hand and open the window for us
at its place there'll be a painting
hanging and let it look at us speechless.
At least it will fill up our empty wall.

Ηρωίσκος υπό αμφισβήτηση

Φανταστήκατε τον εαυτό σας ήρωα ή, έστω, ηρωίσκο;
Μέχρι πρόσφατα ούτε κι εγώ, ο Πιότρ Τελούσκιν ο τεχνίτης.

Όμως, ποιον κάλεσε ο βασιλεύς σαν χτύπησε ο κεραυνός;
Ποιον, για να αναστηλώσει το ακρωτηριασμένο καμπαναριό μας,
να κλείσει το τραύμα της Εκκλησίας του Πέτρου και του Παύλου;
Πού κρύφτηκαν οι αρχιτέκτονες και οι εργολάβοι που την έχτισαν;

Παράτησε τους γελωτοποιούς και με ικέτευε: “μόνο εσύ μπορείς!”

Έξι βδομάδες μου πήρε να φτιάξω τον σταυρό και τη σφαίρα
Ακροβάτης σε σκοινιά και σκαλωσιές, σωστό θέαμα για τσίρκο.
Τον φόβο νίκησα με συντροφιά τα τιτιβίσματα των πουλιών,
τις χαρούλες των παιδιών, σκασίλα μου όσοι με αμφισβητούν.

Για αμοιβή, ο βασιλεύς μού έθεσε σφραγίδα στον λαιμό, προσταγή
σαν την κτυπώ ‘τικ’ να με κερνούν οι ταβέρνες, όσο κι όπως θέλω.

Μα να! Όλα ξεχάστηκαν. Οι αρχιτέκτονες πήραν τις θέσεις τους
(μου βρήκαν, λέει, λάθη), οι αυλικοί διαδίδουν πώς έγινα μέθυσος...

Τουλάχιστον εκείνη η εφημερίδα τούς τα ‘πε ντόμπρα ρούσικα :
«όσοι λησμονούν τον άθλο του Πιότρ, γιατί δε σκαρφαλώνουν
στα εκατόν είκοσι τρία μέτρα να μας δείξουν τις μαστοριές τους;»

Η μοίρα του ηρωίσκου δύσκολη - μισός εγώ, μίσος αυτοί -
να ισορροπώ με αθωότητα, ακροβάτης πάνω απ’ την αθλιότητα,
με τα μικρά μου τα θαρραλέα, πάνω απ’ τα δικά τους τα δειλά.
‘Α-δηλος πάει ο μόχθος μου; Πότε, πότε θα γίνει Δήλος και φως;

Δε ζητώ παρά ένα λόγο γλυκό. Σαν το κελάιδημα των πουλιών
ψηλά, σαν τις φωνούλες των παιδιών σας κάτω στην πλατεία.

A Petty Hero Under Dispute

Have you ever imagined yourself being a hero or even a petty one?
Until recently neither have I, Pyotr Telushkin, the technician.

However, who did the king call when the thunderbolt struck?
Who?, in order to restore our shattered belfry
so that the damage of our church of St Peter and St Paul could heal?
Where did the architects and the contractors, who built it, hide?

He left the jesters and begged me. "Only you can do it!"

It took me six weeks to restore the cross and the sphere;
I, like an acrobat on ropes and scaffoldings, a real scene for circus.
I beat fear together with the birds' chirping,
and the little joys of the children. I couldn't care less about those who dispute me.

To reward me the king hung his seal on my neck and when I showed it
it was an order for the taverns to treat me at once what I wanted and as much as I
wanted.

But look! Everything is forgotten. The architects took their positions
(they said they found wrongdoings), the courtiers spread out that I became a
drunkard.

At least that newspaper told them plain
"All those who forget Pyotr's feat, why don't they climb
one hundred and twenty three meters high to show their craftsmanship?"

The fate of the petty hero was difficult – I was deficient, they were full of hatred
balancing myself with innocence, an acrobat over misery,
with my courageous petty things over theirs, the coward ones.
Was my hard work unrevealed? When, when will it reveal itself and become light?

I do not ask but a good word. Like the birds' chirping high,
and like your children's little voices down below at the square.

Γ. ΔΙΑΔΡΟΜΗ Γ'

Έρως Απείρως

Εκδόσεις Εν Τύποις, Λευκωσία, 2007

C. COURSE C

Infinite Love

En typois Publications, Nicosia, 2007

Έρως – Πτέρως

Στο Κούριο εισέβαλε ο σεισμός
Στον έρωτα εμείς οι δυο δοσμένοι.
Μας κοίμισε ένας κίονας φονικός
Απόντες, μα παρόντες λυτρωμένοι.

Ιδού, οι δυο αγκάλες μια, στο φως.

Κάτω απ' το πάτωμα, τα δυο κορμιά
Μας θάψαν, και μια πέτρα της εστίας
Πάνω στα στήθη βάλαν για σποριά
Βλαστούμε δέντρο της Χοιροκοιτίας.

Ιδού, οι δυο αγκάλες μια αγκαλιά.

Ο στίχος ρίζα που περνά το χώμα,
Χυμός στου φύλλου την ψυχή, το σώμα
Ψηλά για οξυγόνο, νέφος, να η βροχή
Αγάπη ο πτέρως κάτω, άνω κι εσσεί.

Cupid

The earth of Curium quaked amid
As we indulged in a love, then slipped¹
A deadly pillar that put us to sleep
Absent, still present and now redeemed.

Look! In the light, two embraces now one, indeed!

Here, in Chirokoitia, both buried as one
Under the floor of our house², woman and man,
With a boulder on our chests the burial was done
A seed, from which we grow to become a plant.

Look! Two embraces became one, under the sun!

The verse, is a root spreading through the soil,
Offering to leaves the juice of love, for body and soul,
Up flying oxygen, upwards in clouds then down as rain,
Up and down on Cupid's very wings, again and again³.

Τα εις εαυτόν

Αν πάρεις τη θέση μου στο θρόνο πίστεψε
θα δεις στην αυλή έκφυλους, πόρνες, μάγους,
το αίμα ποτάμι σε θυσίες, πολέμους, αρένες,
τοκογλύφους να σε γδέρνουν μετά τον φτωχό,
σώματα δοσμένα σε όργια και νεκροταφεία.

Μην πεις –όπως γελάστηκα– «αυτά έχει ο κόσμος»,
οι Ερινύες πνέουν μένεα, και μας κατακρίνουν:
Αιδώς Αργείοι, σήμα λυγρό και άχθος αρούρης.

Τα εις εαυτόν, τον Μάρκο Αυρήλιο, φιλοσοφώ:
σήψη το σώμα αποσύνθεση, η ζωή μονοσταλιά,
στρόβιλος η ψυχή μου και αχνός, αέρας η τύχη
απουσία η ουσία και το χάδι, η φήμη ρέει λήθη.

Μα αν σοφά βασιλέψεις, χωρίς να προδίδεις,
αν κλείσεις έξω ηδονή, προσβολή και ψέμα
θεμέλιο έκτισες και νίκη δεινή για τα δεινά.

Τότε αποδέξου την πανώλη, στωικά, όπως εγώ·
την πτώση μήλο θε να δεις, το περιστέρι ειρήνη.

On Myself (Meditations)

If you take my place on the throne, believe me,
you'll see perverted people, whores, magicians in the court,
blood flowing like a river in sacrifices, wars, arenas,
loan sharks flaying the poor one and then you,
bodies given to orgies and cemeteries.

Do not say "I was wrong – "That's what happens in the world",
the furies (Erinyes) are fume and fret at us and condemn us;
shame on you, miserable sign, wastrel.

I meditate on Marcus Aurelius and his book *Meditations*
decay is the body, decomposition, a mere drop is life,
whirlwind is my soul and light breath is fortune
absence is substance and caress, fame flows oblivion.

But if you reign wisely without betraying,
if you shut lust, insult and lie outside firmly,
you've built a foundation and a great victory for the suffering.

Then stoically accept plague like me,
and you'll see the fall like an apple and the dove like peace.

Δάκτυλα τυφλά

Μόνο περήφανος ένιωθα για τα δάχτυλά μου,

σαν μετρούσαν χρήματα, χτήματα, βλήματα
κι έδειχναν τον αθώο του αιώνα για απατεώνα,
σαν υπέγραφαν πόλεμο κι έσβηναν την ειρήνη,
σαν τράβαγαν, έσπρωχναν, ένευαν ή κούρδιζαν
κι έσφιγγαν, έστριβαν, στραγγάλιζαν,
σαν έκλεβαν κι έκρυβαν τεκμήρια τόσα
και πίεζαν το κουμπί για δεινά άλλα τόσα.

Τότε ήρθες και πήρες τα δάχτυλά μου
απαλά και αιθέρια να τα μάθεις το πώς
να σμίγουν με τα δικά σου που καλούν
να αγγίζουν με αύρα τη γεωγραφία της αγάπης,
να σε περιδιαβάζουν απ' τη φτέρνα στο μέτωπο
να δονούνται με το λίκνισμα της μέσης σου,
να απλώνουν μαγικά στο στήθος σου,
στην ακτή των χειλιών σου που με προσκαλούν.

Μα αυτά τα δάχτυλά μου είναι ακόμα τυφλά
αφού δεν βλέπουν το αόρατο σου, το άδηλο,
τυφλά ν' αγγίξουν τη δροσιά της φλόγας σου,
να δουν, να πιστέψουν και να χαϊδέψουν
το μέσα σου χαμόγελο, το μέσα σου άστρο

ώριμος καρπός για όσους κατέχουν τη σκάλα.

Blind Fingers

Once I was proud of my fingers, as

They had counted currency and stocks
They had measured property and blocks
They had pointed at innocent folks instead of crooks
They had stolen and hidden evidence and proofs
They had pulled, pushed, waved or wound
Squeezed, strangled and bound
They had pressed the button of war,
Crashed peace, piece by piece,
And boundless suffering they had caused.

Then you came and with a soft touch
You took my fingers to teach them how
To meet your appealing arms,
To touch with their aura the geography of love,
To travel all over you from top to toe,
To vibrate with the swing of your waist,
To seek rest on your breast,
And on your appealing lips from shore to shore.

But my fingers are blind, out-and-out blind
They fail to see what is invisible and obscure in you
They cannot touch the dew of your flame.
They cannot see, believe and caress
Your inner smile, your inner star,

ripe fruit for the possessors of the ladder.

Ο φτωχούλης του Θεού

Πέταξα στον δρόμο τα μετάξια μου
με καταράστηκαν γονιοί και φίλοι.
Άχυρο της φάτνης να Τον θερμαίνω ήθελα
να 'μουν, δένδρο να σκύβω τέταρτος μάγος,
βοσκός να 'φερνα γάλα στην Οικογένεια.

Του ζάμπλουτου σαν του σκότωσαν τον γιο
ομολόγησε: «είμαι ο πιο φτωχός του κόσμου».
Ο φτωχούλης είμαι, πλούσιος στέλλω βροχή,
την προλαλούν η κουκουβάγια και ο πετεινός,
το βατράχι πηδώντας, το γουρούνι λασπώντας,
το περιστέρι στις γούβες σαν τρελά βουτά,
το χελιδόνι πάνω απ' τα κεφάλια σαν πετά.

Έλα, στη μήτρα να ξαναγεννηθούμε αθώοι,
με τον θάνατό μας να πατήσουμε τον θάνατο,
το κρανίο κρατώντας με παλάμες τρυπημένες,
δυνατοί ποιητές με αδύναμα πόδια και δάχτυλα
να κηρύττουμε σε ζώα, πουλιά, να συνάδουμε.

Μπορείς χωρίς χρυσάφι; Θα επιπλέεις.
Μπορείς με κουρέλια; Φτερά θα 'χεις να πετάς.
Συγχωρώντας κέρδισες κιόλας τη συγχώρεση
κουρελής θα βασιλεύεις κραταιά
στην εποχή που δε βασιλεύει ο χρυσός.

The Little Poor Man of God¹

I threw all my silk away
I was cursed by parents and friends alike.
If only I had been straw in the manger to warm Him up,
a tree to bend over Him like a fourth magus,
a shepherd to bring milk to the Family.

When they killed the son of a fabulously rich man
he confessed: "I am the poorest person in the world".
The little poor man I am, rich as I send out rain,
that the owl and the cock forecast,
the frog jumping, the pig rolling in the mud,
as the dove crazily dives in the potholes
and as the swallow flies over our heads.

Come, inside the womb will be born again, innocent,
with our death we'll crush death,
holding the skull in our pierced palms,
strong poets with weak legs and fingers
preaching to animals, birds, and sing together

Can you live without gold? You'll float.
Can you live dressed in rags? You'll possess wings to fly.
By forgiving you have already gained forgiveness
dressed in rags you'll mightily reign
in the era that gold reigns no more.

Το άλλο πουλί

Το άλλο πουλί είμαι. Όχι το δικό τους
που ξυπνά και αναχωρεί για την τροφή,
που επιστρέφει να κοιμηθεί για να ξυπνήσει.

Ντροπή μου αν δίσταζα, αν υπεξέφευγα.
Επιμένω στη δύσκολη στροφή που δονεί,
γλιστρώ χαμηλά, ανελίσσομαι και πάλλω.
Μαθαίνω πώς να ορθώνομαι σαν πέφτω,
να υπερβαίνω το μονότονο και τον ίλιγγο.
Κι αν πεινάσω, χαίρω υγείας με όσα μαθαίνω·
το πέταγμα έχει σημασία, πιο ψηλά, πιο βαθιά.

Το πρόβλημα είναι άλλο: Ποιος να πιστέψει εμένα,
το άλλο πουλί, σαν λαλώ «το στομάχι σάς αποκοιμίζει»;

Λοιπόν; Ποιος πίστεψε το Λεονάρντο σαν πετούσε;
Ποιος τον παράλυτο φυσικό που πετά με βλέφαρα;¹
Η φτερωτή μου Δουλτσινέα ας με πιστέψει και τότε
δανείζομαι τη φαντασία του ουρανού για το όνειρο.

Πιστέψτε και πετάξτε: νικούν τα φτερά που τολμούν.
Και κελαηδάτε: είναι ο θείος τρόπος ν' αναπνέετε.

The Other Bird

The other bird I am. Not their bird
that awakes and goes out for food
and returns to sleep in order to wake up again.

Shame on me if I would hesitate, if I would evade.
I insist on the difficult turn that vibrates,
I slip low, I evolve and throb.
I learn how to rise as I fall
how to overcome the monotonous and the vertigo.
And if I get hungry, I am satisfied with what I learn,
what matters is the flight, higher, deeper.

The problem is different: who can believe me,
the other bird, when I say "your stomach puts you to sleep?"

Well, who believed Leonardo Da Vinci when he was flying?
Who could believe the paraplegic physicist who flies with eyelids?¹
I hope my winged Dulcinea² can believe me and then
I'll borrow the imagination of heaven for the dream.

Believe and you'll fly. The wings that dare, finally win.
And you should warble: it's the divine way to breathe.

Φύσης συμβουλή

«Οι δυο στάμνες που αναρτάς σε ζυγό στον αυχένα είναι σαν παιδιά σου. Μην υποτιμάς το αδύναμο. Λέγε “εύγε” στη δεξιά που ατέραιη μεταφέρει νερό, μα βοήθα την αριστερή που χάνει από ρωγμή.»

«Τι να της κάνω, Φύση μου;» ρωτά ο γέρο χωρικός.

«Ρίξε σπόρο στην αριστερή πλευρά του δρόμου», λέει.

Κι έζησαν οι στάμνες καλά κι ο χωρικός καλύτερα. Η ραγισμένη ποτίζει λωρίδα χίλια μέτρα διαδρομή. Τύχη να έχεις τεράστιο κήπο, χωρίς να κουράζεσαι, με όμορφα λουλούδια για το σπίτι και για πώληση.

«Και τ' άμοιρα έχουν ευλογία, σε ανταμείβουν χαρά. Ρίξε σταγόνα στον κάκτο να εισπράξεις ανθό εξαίσιο, δέξου τον αδύναμο και βρες τη δύναμη που σου 'κρυβε».

Nature's Advice

"The two pitchers you hang in balance on your neck are like your children. Do not down grade the weak one. Say 'Well done' to the right one that fully carries the water, but help the left one that leaks water due to a crack".

"What can I do with it, my Nature?" the old villager asks.

"Throw seeds to the left side of the road", it says.

And both the pitchers and the villager lived well ever after. The cracked pitcher waters a lane one thousand meters long. You are lucky having a huge garden, without getting tired, with beautiful flowers for the house and for selling.

"Even the unfortunate ones are blessed, they reward you with joy. Throw a drop of water on the cactus and you'll receive a superb flower, accept the weak one and find out the strength he's been hiding from you".

Επιπλέον

Η Ποίηση είναι επιπλέον ό,τι
η φθορά πασκίζει να αφαιρέσει,
ο προφήτης αγωνιά να προσθέσει,
ο Μεφιστοφελής ποθεί να διαιρέσει,
η αγάπη διαιρούμενη πολλαπλασιάζει.

Επιπλέον, είναι η λευκή αλκυωνίς,
η απουσία του μέλανος κρύου,
η χρυσή βροχή που αγγίζει κάθετα
το οριζόντιο σώμα της Δανάης.

Δεν είναι το κάρο με το άχυρο¹,
μα αυτό με τις πέτρες του χρέους
που ανηφορίζοντας τις πλάθει διαμάντια.

Επιπλέον, είναι το ρίγος
του Δάντη σαν μύρισε το Ρόδο στην κόλαση,
του Ομήρου σαν γεύτηκε το μέλι των Μουσών.

Η Ποίηση είναι το Επιπλέον.

Over and Above

Poetry is more than what
decay tries hard to subtract,
the prophet is anxious to add
Mephistopheles¹ longs to divide
Love, divided, increases.

Furthermore, it is the white halcyon,
the absence of the dark blue cold,
the golden rain that vertically touches
Danae's² horizontal body.

It is not the cart with the straw³
but the one with the stones of debt
which, while going uphill, turns them into diamonds.

In addition it is Dante's thrill
when he smelled the Rose in hell
and Homer's when he tasted the honey of the Muses.

Poetry is Over and Above.

Δ.

Περί Ουσίας και Περιουσίας

Εκδόσεις Πάργα, Λευκωσία-Αθήνα, 2010

D.

On Substance and Property

Parga Publications, Nicosia-Athens, 2010

Βαδίζει

Βαδίζει ο Αινείας σε πέτρες καυτές,
με τον παράλυτο γονιό στον ώμο.¹
Κρατά το μικρό Πατρίκιο που κλαίει:
«Ζει ο παπάς μου. Να! Το χέρι του καίει!»²
Πλάι γυναίκες ασάνδαλες τρικλίζουν
ως τον ορίζοντα, το διάπλατο κελί.

Βαδίζει ο πρόσφυγας προς την Ιταλία,
τους Τρώες μη στρέφοντας πίσω να δει,
καθώς έπεφταν απ' τα βυζιά της Ελένης.
Βαδίζει, περνώντας απ' την Κύπρο να βρει
τη μάνα Αφροδίτη, μαζί της να ανασύρει
τη χαμένη κára του συζύγου της Χαρίτας,
να την αρμόσουν στο σώμα να 'ναι ακέραιο.³

Πιο γενναίος απ' όλους ο πρόσφυγας
που του αρκεί ο ήλιος να βαδίζει εμπρός,
ένα κεραμίδι στο χέρι να το ξαναστήσει,
μια βάρκα να σωθεί για να επιστρέψει.⁴

Walking

Aeneas¹ is walking on scorching stones
carrying his invalid father on his back².
He is holding young Patrikios³, who is crying out:
“My daddy is alive; Look! His hand is still warm!”
Nearby, barefooted women, are staggering,
up to the horizon, the wide open prison cell.

The refugee is walking, heading for Italy,
without turning his head back to look at the Trojans
as they were falling from Helen’s bosom.
He is walking, passing by Cyprus and searching for
mother Aphrodite to dig up together and retrieve
the missing skull of Charita’s husband⁴,
and join it to the rest of the body to make it complete.

Bravest of all, the refugee
for whom the sunshine suffices to keep him moving forward,
with a tile in his hand for his house reconstruction
and a boat for his salvation and for his return home⁵.

Η μάνα του βρέφους

Εννέα η ώρα. Η βόμβα σε πέντε λεπτά.
Ο καμικάζι караδοκεί μες στο αμάξι του.
Σε πέντε λεπτά ο διάολος δηλώνει παρών.

Εννέα και ένα λεπτό. Ο χρόνος βιάζεται.
Μπροστά ένα ζευγάρι χαζεύει τη βιτρίνα,
ο παππούς πέφτει, κανείς να τον σηκώσει.

Εννέα, δύο λεπτά και οκτώ δεύτερα.
Την περιμένει με ανθοδέσμη στη γωνία,
αυτή κρύβεται, αλλάζει πορεία, αυτός εκεί.

Εννέα, τρία λεπτά, δεκαεφτά δεύτερα.
Κλαίει στο παγκάκι. Την πλησιάζει γλυκά,
φεύγουν, ξέχασε το σακίδιο και γυρνούν.

Εννέα, τέσσερα λεπτά, είκοσι δεύτερα.
Το πούλμαν έπαθε βλάβη. Κατεβαίνουν.
Απόψε οι ειδήσεις θα πουν τους αριθμούς.

Εννέα και πέντε. Αυτή! Με αυτοκίνητο...
ανυποψίαστη προς τον καμικάζι; Πιο κοντά...
«Φύγεεε», αναφωνώ. Ακαριαία τον βλέπει,
αρπάζει και ρίχνει το βρέφος στο δρόμο.

Το βρέφος κρατώ καθώς την παίρνουν
νεκρή. Το νιώθω πως μου χαμογελά
με τα συντρίμια των σαγονιών της.

The Infant's Mother

It's nine o'clock. The bomb will explode in five minutes.
The kamikaze is lying in wait in his car.
In five minutes the devil is declaring 'present'.

It's one past nine. Time is flying quickly.
Ahead, there's a couple window shopping.
The grandfather has fallen down. There is nobody to help him stand up.

It's two minutes and eight seconds past nine.
A man is waiting for her at the corner holding a bunch of flowers,
she is hiding. She is changing direction but he is still there.

It's three minutes and seventeen seconds past nine.
She is crying at the bench. He is approaching her sweetly,
they are leaving together, she has forgotten her small bag
and they are coming back.

It's four minutes and twenty seconds past nine.
The coach has broken down. Passengers are getting off.
Tonight the newscaster will announce the numbers.

It's five past nine. She is coming by car...
unsuspicious of the kamikaze: she is coming closer...
"Go awayyy" I shout. Instantly, she sees him,
grabs the baby and throws it in the street.

I am holding the baby as they are carrying her
dead. I feel that she is smiling at me
with her wrecked jaws.

Πλάνη

Διαφημίζει κι αλλού το νου σου γυρίζει:
Έπεισε κιόλας την Εύα να πουλάει μήλα,
εσένα πως είσαι Άρειος ή εντεκαδάχτυλος,
οι ρωγμές στο βάζο ελπίδας πως είναι ντεκόρ.
Να! Εμφανίζει κίτρινα δόντια σαν πάλλευκα,
σου προσφέρει υπογλώσσιο χάπι να νιώθεις
Άδωνις λευκός αντί Ήφαιστος χωλός, μελανός,
υπερτυχερός του αιώνα με σπιτάκι και νεράκι.

Σηκώνει πολιτικάντηδες να φαίνονται ψηλοί,
τούς μακιγιάρει θλιμμένους για κηδείες οπαδών.
Διδάσκει σε παρθένα με 'ίσως' να εννοεί ναι,
σε διπλωμάτη με 'ίσως' να εννοεί όχι, ασφαλώς,
ο ένας ν' απατά τον άλλο, κάποτε το αντίστροφο.

Λέει πάτησε στη Σελήνη πριν τον Άρμστρονγκ,
(το Στούντιο τον έδειξε με τέσσερις σκιές αντί μία,
τ' αχνάρι του είκοσι πόντους βάθος γης αντί δύο).
Τώρα αφανίζει Πύργους αντί να τους γκρεμίζει,
διαφημίζει καθαριότητα παρά αντιτρομοκρατία.
Πουλάει άνθη (άσπορα) επιθέτοντας αγκάθια.

Πουλάς ψυχή; Κάποιο διάβολο θα βρει αγοραστή.

Του αξίζει ποινή σάτιρας ή συγχώριο κωμωδίας;
Όμως, τον ήλιο της Κύπρου κατάματα δεν κοιτά.
Θα τυφλωνόταν, θα έχανε την τέχνη της πλάνης,
θα καταντούσε ένας κλόουν που μέσα του λιώνει.

Cheating

He advertises and turns your brain elsewhere:
He already persuaded Eve to sell apples,
and you that you are Aryan or hexadaktylous/six-fingered¹,
that the cracks on the vase of hope are decorations.
Look! He presents his yellow teeth as if they are all-white,
he offers you a sublingual pill so that you can feel
like Adonis, white, rather than Hephaestus, lame and dark-skinned,
as well as the super lucky one of the century having just a small house
and water.

He makes politicians stand up in order to look tall,
he makes them up to look sad for their fans' funerals.
He teaches a virgin to say "maybe" to mean "yes",
a diplomat to say "maybe" to mean "no", of course,
someone to cheat the other one and sometimes vice versa.

He says he stepped on the moon before Armstrong,
(the TV Studio showed him having four shadows instead of one,
and his footmark being twenty centimetres deep instead of two).
Now he wipes Towers out instead of pulling them down.
He advertises cleansing instead of antiterrorism.
He sells flowers (seedless) by applying thorns on them.

Do you want to sell your soul? He'll surely find some devil for a buyer.

Does he deserve a punishment of satire or forgiveness of comedy?
Yet, he doesn't look straight in the face of the Cyprus sun
He would get blind; he would lose the skill of cheating,
he would end up a clown who melds within himself.

Έρωσ ανίκατε μάχαν

Νέος ρέμβαζε τις γραμμές της σε σκίτσο,
ονειρευόταν το βελούδο των μαλλιών της,
αλίευε κοράλλια στο βυθό των ματιών της.

Τώρα, εβδομηντατεσσάρης ο Γκαίτε
στο Καρλοβιβάρι για θεραπεία γεύεται
ερωτικά τα βότανα της έφηβης Ούλρικε.
Μάταια τρέχουμε να τον συνεφέρουμε
τόσοι φίλοι εμείς, παιδιά κι εγγόνια,
τόσες φίλες του χτες, η Λίλη, η Μίμη.

«Ο έρωσ φαρμάκι», αντιλέγει ο Πλάτων,
«ο έρωσ φάρμακο», αντιφωνεί ο ποιητής.

Το λευκό της του λεπτύνει τις λέξεις,
λούζονται στο φως του Σύμπαντος,
στο αθέατο της Σελήνης, γελούν
με τις ζαβολιές του έρωτά τους.
Τα χείλη σιωπούν σαν τα μάτια μιλούν
καθώς του κύκνου-Δία και της Λήδας.

Ας αναμένουν οι άγγελοι κι οι διάβολοι:
η έμπνευση μακραίνει τη ζωή,
γιατί ο έρωσ στη μάχη ειν' ανίκητος
ενώ σαν δύουμε, φως πολύ ανατέλλει.

Love, Unconquered in the Fight

When he was young he would muse the outline of her body,
he would dream of the velvet of her hair,
he would fish corals in the depth of her eyes.

Now at the age of seventy-four, Goethe,
staying at Karlovy Vary for treatment, erotically
tastes the herbs of teenage Ulrike.

We, his many friends, children and grandchildren,
and so many girl friends of yester years, like Lily, Mimy,
we all run in vain to revive him.

“Eros is poison”, explains Plato,
“Eros is remedy”, exclaims the poet.

Her innocence refines his words,
they bathe in the light of the Universe,
in the dark side of the Moon, they laugh
with the mischiefs of their love.
The lips become silent when the eyes talk
just like the lips of Swan-Zeus and of Leda¹.

Let the angels and the devils await:
inspiration prolongs life,
because Eros is unconquered in the fight
while we fade away lots of light rises high.

Τυφώνας Κατρίνα

Με παρέσυραν νεόπλουτες σε γλέντι
απ' τη Disneyland στη Νέα Ορλεάνη
σε Καρναβάλι με φτερά σε πισινούς.

Φιλάς βυζιά αν δωρίζεις κολιέ ακριβά,
εκατό Μονρόε σου ανεμίζουν τη φούστα,
ένας Ιταλός με μια αναπνοή είκοσι λεπτά
στο νερό, δύο γιάνκηδες ντυμένοι Αττίλες,
πέντε Χουντίνι ν' αλυσοδένουν ένα τυφώνα.

Παραμερίστε! Να, η Κατρίνα στο άρμα της,
σφίγγει βρέφη που άρπαξε από καλύβες,
πλημμυρίζει και γκρεμίζει και χασκογελά.
Στο άρμα ο Πλανητάρχης σχεδιάζει χάρτες
και προκαλεί αρχηγίσκους στην παλαίστρα,
σύνορα χάος, ο στρατός κερνά κι ελέγχει.

Ο θεός Διόνυσος αρνήθηκε να παραστεί,
θα 'χανε το αθάνατο, του έρωτα το κύρος.
Η Κασσάνδρα με τραντάζει για ό,τι ξεχνώ:
τα ερείπια που άφησε η Κατρίνα πέρυσι,
τη μήνι, που μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει
και ξανά προς νέο γλέντι τραβά, ξανατραβά.

Typhoon Katrina

I was beguiled by nouveau riche women to feasts
from Disney Land to New Orleans
to Carnival with bottoms full of plumes.

You can kiss tits if you give pricy necklaces as gifts,
a hundred Marilyn Monroe fluttering their skirts to you,
an Italian with a twenty-minute deep breath in the water
two Yankees dressed as Attila
five Houdini chaining a typhoon.

Step aside! Look, Katrina is riding in her chariot,
she squeezes infants that she seized from huts,
she floods, demolishes, and guffaws.
In the chariot the Lord of the Planet sketches maps
and challenges petty leaders to the arena,
frontiers being in chaos, the army treats and controls.

God Dionysus rejected the invitation,
as he would lose love's immortal prestige.
Cassandra¹ quakes me for whatever I forget:
the ruins Katrina left behind last year,
the wrath, that rests only for little while
and sets off for a new feast over and over again.

Εγκώμιον

Ἄκου το γέρο-Ρακενδύτη, νέε ασκούμενε:
εγκωμιάζε το παλάτι, το γένος του Ἄνακτα,
διέδιδε πως σαν γεννήθηκε ακτινοβολούσε
έγινε θαύμα, ο λαός χαζεύει με τέτοια.

Εγκωμιάζε την παιδεία των διαδόχων,
τους φίλους του που θυσιάζονται γι' αυτόν.
Ψέμα ή όχι, να λες πως λατρεύει την Ἀνασσα,
πως είναι καλοθρεμμένος, δίκαιος κριτής,
γνώστης αγνώστων, θεόσταλτος προφήτης.

Εγκωμιάζε τις νίκες κι όσους θρηνούν νεκρό.
Ανησυχούν για φόρους νέου πολέμου; Βήξε.
Πες: 'τιμωρεί αθλίους για ασφάλεια του λαού,
με χρήμα έφτιαξε χρυσό αιώνα ο Περικλής.'

Για το δεσμείν και το λύειν να διαθέτεις σάλιο,
όχι σαν τον άχαρο και ξηρόστομο Μακιαβέλι.
Είμαστε ρακενδύτες πολυμήχανοι κρυμμένοι
στις νεφέλες, όπου ουδείς μας υποπτεύεται.

Praise

Listen to the Shabbily-dressed old man, you young apprentice:
praise the palace, the King's descent.
spread rumours that when he was born he was radiant
that it was a miracle, people are stunned with such things.

Praise the education of his heirs,
his friends, who can sacrifice themselves for him.
Whether true or not, say that he adores the Queen,
that he is well-bred, a fair judge,
knowledgeable of unknown things as well as a god-sent prophet.

Praise his victories and all those who mourn the dead.
They are worried about taxes for a new war? Just cough.
Say "he punishes the bad for the safety of the people,
it was with money that Pericles¹ made the Golden Age."

For the authority you should employ saliva,
not like boring and dried mouth Machiavelli².
We are people dressed in rags, cunning and hidden
in the clouds, where nobody can suspect us.

Το χεράκι του παιδιού

Το χεράκι του παιδιού δεν ξέρει
πως είναι χέρι· ονειρεύεται
να γίνει λουλούδι ή πουλί.

Το αγόρασαν για ώμο πλούσιου.
Τώρα μοιάζει ερπετό αόμματο,
τριγωνικό κεφάλι σκουληκιού,
τα μαλακά νύχια λέπια θολά,
ψαύει, αιωρείται, πίσω, έξω,
μετρά κέρματα, πιέζει κουμπιά,
με σπυριά μικρά ηφαίστεια,
ασφυκτιά σε γάντι σαλονιού,
δεν χαϊδεύει, ούτε γράφει,
ούτε λουλούδι είναι, ούτε πουλί.

Πεθαίνει το πλούσιο, το θάβουμε
και βλέπουμε ενεοί στο χώμα μέσα
το χεράκι του παιδιού μικρός Ηρακλής
να πνίγει δυο φίδια, λες κι εκδικείται
την απώλεια του δικού του Παραδείσου.

The Child's Little Hand

The child's little hand does not know
that it is a hand; it dreams
of becoming a flower or a bird.

It was purchased for a shoulder of a rich man.
Now it looks like a blind serpent,
like a worm's triangular head,
like soft nails and dim scales,
it feels, suspends, behind, outside,
it counts coins, presses buttons,
with pimples small volcanoes,
it suffocates in a high society glove,
it doesn't caress nor does it write,
it is neither a flower nor a bird.

The rich child dies, we bury it
and dumbfounded we see in the soil
the child's little hand, small Hercules
choking two snakes, as if it takes revenge
for the loss of his own Paradise.

Η Αριάδνη στην Κύπρο

Αναθεματίζεις τη μοναξιά σου, μα δες,
την Αριάδνη δες, που ξέχασε ο Θησέας
κι ας τον διέσωσε, ας τον έστησε ήρωα,
ας τον ακολούθησε τυφλά, δίχως μίτο,
για χάρη ας πέταξε το στέμμα της Κνωσού.

Σπαράζεις; Η Αριάδνη πιο πολύ από σένα,
παρατημένη στις αιχμηρές ακτές της Νάξου,
όχι σε πέλαγος πνιγμένη μα σε στεριά.

Μα ήρθε ο Διόνυσος να την πάει στην Κύπρο,
η αύρα να της ανοίξει τα βαριά ματόκλαδα,
ο ήλιος να της ροδίζει τα μάγουλα άδοντας:

Ποταμός ρέω στη θάλασσά σου,
δρόσος στη φυλλωσιά σου,
μαζί κι οι δυο ένας ναΐσκος,
ήλιος με φεγγάρι, ένας δίσκος.

Μην κλαις. Ο φλοίσβος θωπεύει την ελπίδα,
ο νέος έρωσ ελαύνει νεκτάριος λυτρωτής.
Αν δεν μπορεί να σου χαρίσει την ευτυχία,
τουλάχιστο σε φυγαδεύει απ' τη δυστυχία.

Ariadne in Cyprus

You curse your loneliness, yet look at
Ariadne¹, look at her, forgotten by Theseus
despite that she rescued him, she made him a hero,
and that she followed him blindly, without a thread,
and for his sake she abandoned Knossos' crown.

You are distressed, right? Yet, Ariadne is more distressed than you,
abandoned at the jagged shores of Naxos,
drowned, not in the sea but on land.

But Dionysus came to take her to Cyprus,
where the sea breeze would open her heavy eyelashes,
and the sun singing would make her cheeks rosy.

Like a river I flow to your sea,
like dew in your leaves,
a little church, we both make together
a single disc sun and moon forever.

Don't cry. The splashing of the waves strokes the hope,
the new love comes like a sweet redeemer,
if it cannot offer you happiness
at least it can help you escape from unhappiness.

E.

Εντός - Εκτός

Εκδόσεις Σοκόλη, Αθήνα, 2019

E.

Inside - Outside

Sokolis Publications, Athens, 2019

Οι βάρβαροι επανακάμπουν

Πολίτες, ακούσατε την αγγελία του Αυλάρχη;
«Οι βάρβαροι επανακάμπουν. Εγρηγορείτε».

Πολύς κονιορτός στον ορίζοντα,
ας μην αδρανή η Γερουσία, η Βουλή,
ο Ηγέτης ας φορεί ενδυμασία απέριττη,
περιστέρι ας κρατά, ας τους κεράσει ελιές.

Θα φορούν όσα μας λήστεψαν τις προάλλες:
τόγες μεταξωτές, περιβραχιόνια με ρουμπίνια,
δαχτυλίδια με διαλεκτά, διαυγή διαμάντια,
βακτηρίες με χρυσό και μάλαμα περιχυμένες,
(μας άφησαν σφυριά να βαράμε τη μοίρα).

Δικά μας. Άλλα δεν έχουμε να μας πάρουν,
ούτε η γη μάς ανήκει· η ψυχή της μόνο
κι οι ασβεστόπετρες σαν λευκές ελπίδες.
Αυτό ας πουν οι ρήτορές μας, χωρίς ευφράδειες:
ο πολιτισμός βάλλει με λέξεις αντί με τόξα ή βόλια
(μα ξενυχτάμε μην τυχόν αυτοπυρποληθεί).

Ακούω έναν μισότρελο στα τείχη να τους κράζει:
«ο Νότος γράφει Πολιτισμό, τον διαδίδει ο Βορράς,
νάνοι, έχετε σκιά γίγαντα όταν ο ήλιος είναι χαμηλά,
χωρίς το εμείς καταρρέετε μαζί με τη Βαβέλ σας·
σαν νυχτώσει θα διασκορπιστείτε στοιχειωμένοι».

The Barbarians are Coming Back

Citizens! Have you heard the royal chamberlain's announcement?
"The barbarians are coming back again. Be alert".

There's a cloud of dust in the horizon,
let the Senate, the Parliament not be inert,
let the Leader wear a plain dress,
and hold a dove and let him treat them with olives.

They will be wearing whatever they robbed from us the other day:
Silk togas, armbands with rubies,
rings with select, transparent diamonds,
gold and sterling plated walking sticks,
(they only left us hammers to beat our fate).

All those were ours. We have no more things they can take from us,
neither the land does belong to us; only its soul
and the limestones like white hopes.
Let our orators say this inarticulately:
Civilization fires with words instead of bows or bullets
(but we stay awake all night lest it might set itself on fire).

I hear a madman at the walls calling them:
"the South makes civilization. The North disseminates it,
eh you dwarfs, your shadow is of a giant when the sun is low,
without us you collapse together with your Babel;
when it gets dark you will scatter around, haunted".

Ελευθεροτυπία

Η τεθλασμένη γραμμή μ' εξουθενώνει,
παρεκκλίνει το φως εκτός ευθείας, στα άκρα,
σαν γράφει: «άφιξη», αντί εισβολή κατακτητή,
«γη υπό κηδεμονία», αντί αρπαγή της γης μου,
«συνωστισμός», αντί διωγμός μυρίων στο λιμάνι
όταν οι λευκοί λύκοι έκρυβαν κατάμαυρα δόντια.

Δύο οι θάνατοι: στην κλίνη και στον Γολγοθά,
στίχους δεν θυμάμαι, ούτε ήχους πρόσεξα,
κραυγές του χτες βομβούν μες στ' αυτιά μου,
καταχωνιάζουν χαρές στην πλάνης το πηγάδι.

Ξοδευόμαστε πολύ για ελευθερία της αλήθειας,
τη χώνουν σ' ερμάρι για ρετάλια και σκελετούς,
τη σταυρώνουν επί ξύλου, την παίζουν στα ζάρια
να μοιράσουν τα ιμάτια της ελευθεροτυπίας.

Τεθλασμένη γραμμή, τραγική πορεία του φωτός·
μα και κωφάλαλος θα εκφράζω την αλήθεια του
με κινήσεις χεριών, με συσπάσεις προσώπου,
και τυφλός θα ψαύω τριγύρω τη θέρμη του.

Freedom of Press

The crooked line exhausts me,
the light deviates from the straight line, at the edges,
when it says "arrival" instead of "invasion" by the invaders,
"land under administration" instead of occupation of my land,
"congestion" instead of persecution of millions at the port,
when the white wolves were hiding their pitch black teeth.

Two were the deaths: one in bed and the other on Golgotha,
I don't remember verses nor have I noticed sounds,
screams of yesterday keep buzzing in my ears,
they bury joys deep in the well of illusion.

We put ourselves to expense for the freedom of truth,
some hide it in a cabinet for rags and skeletons,
others crucify it on the cross, gamble it in dice
in order to divide the garments of the freedom of press.

Crooked line, tragic course of light;
but even dumb I'll be expressing its truth
with gestures, with face contortions,
and even blind I'll be feeling around for its warmth.

Γράμμα στον γιο Caravaggio

Γιε μου, σε βλέπω με τον Ματθαίο σε κατώγειο,
ο Χριστός σας καλεί σε αποστολή. Με το πινέλο¹
εσύ, να χαράξεις μονοπάτια λευκά στο σκοτάδι.

Εδώ στον Παράδεισο μάς λείπουν νέοι πίνακες:
ζωγράφισέ μας Πάπα να φοράει ξύλινο σταυρό,
που σαν παιδί να έστρωνε τραπέζι σε φτωχούς,
που τυφλούς, αχρείους, χωλούς ν' αγκαλιάζει
και στη φυλακή τον παραλίγο δολοφόνο του.

Σου ζητώ και πίνακα του Ιωάννη Βαπτιστή
με κομμένο κεφάλι να μην τρέμει το σκοτάδι,²
όταν ο Ηρώδης τρέμει σύγκορμος το φως.
Με πινέλο φωτός διεμβόλισε τις αβύσσους,
τα φίδια ανήμπορα να σου πνίξουν το κεφάλι³
ή ο Χάρος στο νεκροταφείο Staglieno σαν φανεί.

Ζωγράφισε λευκή θύρα και προχώρα μέσα:
εκεί τα ρόδα δεν έχουν ανάγκη τ' αγκάθια τους,
εκεί τα κούτσουρα ανθούν και οι μπογιές μυρίζουν
η πόλη ανοίγει ζωηρά τα μαρμαρωμένα της μάτια.
Προσπέρνα τη μεριά του θανάτου κρατώντας κρίνο
με φως, να ησυχάσει η ψυχή σου στον χωρόχρονο.

Letter to Caravaggio from his Father¹

My son, I see you together with Mathew in a den,
Christ is calling you for a mission² to trace
white trails in the dark with your paint brush.

Here in Paradise we are in need of new paintings:
draw for us a Pope wearing a necklace with a wooden cross,
who, as a child, used to set the table for the poor ,
who used to embrace the blind, the lame, the rascals
and even the murderer who nearly killed him in prison.

I also ask for a painting of Saint John the Baptist
beheaded, not trembling the dark³,
when king Herod shivers all over his body in the light.
With a brush of light ram the abysses
the snakes that are too frail to choke your head⁴
or Death when it appears so in Staglieno cemetery.

Draw a white door and move inside:
there the roses do not need their thorns,
there the stumps blossom and the paints smell
the city vividly opens its petrified eyes.
Pass by the side of death holding a lily
with a light so that your soul can calm down in the space time.

Woodstock – Μούσα Ειρήνη

Θραύεις τα δάχτυλα του Σοπέν,
τις βιολοχορδές του Παγκανίνι,
σχίζεις τις παρτιτούρες του Βέρντι
να μην ηχούν ελευθερία και τέτοια.

Μας είδες τόσες μυριάδες στο Woodstock
κι έστησες ανδρείκελα να μας γιουχαΐζουν,
απέκλεισες σε αεροδρόμια μουσικούς μας,
Doors, Rolling Stones, Dylan. Θα 'ρθουν άλλοι,

να, στο κτήμα του Yasgur, τρεις μέρες εμείς,
με ήχο Santana, Jimi Hendrix, Who και Paez,
γίναμε οι διδάσκαλοι μιας αέρινης αλφαβήτου,
στη λάσπη κηπουροί σπόρου που υπόσχεται,
ημίγυμνοι, με άνθη στις κεφαλές μας άδουμε
«make love, no war» και σ' απελπίζουμε, Σκιά.

Μας στιγμάτισες ως όντα υπό εξαφάνιση, όμως
αν πεθάνουμε νωρίς, δεν αργήσαμε να ζήσουμε,
φτωχοί πλουτίζουμε ψαύοντας με θέληση αυτήν
την απουσία για σένα, την τρανή παρουσία για μας.

Μη πυροβολείς την ειρήνη. Έχει σώμα διαμπερές.
Μοιράζουμε φως. Εσύ Σκιά, κατάπινε τη σκιά σου.

Woodstock – Muse Peace

You break Chopin's fingers,
Paganini's violin strings,
You tear off Verdi's scores
so that they don't resound liberty and such.

You saw us, so many millions at Woodstock
and you put up puppets to boo us,
you blocked, in airports, our musicians,
the Doors, the Rolling Stones, Bob Dylan. Yet, many others will come,

look, for three days at Yasgur's farm,
with the sound of Santana, Jimi Hendrix, the Who and Joan Baez ,
we became teachers of an airy alphabet,
in the mud like gardeners of a promising seed,
half naked, with flowers on our heads we sing
"make love not war" and we leave no hope for you, Shadow.

You stigmatized us like endangered species, but
If we die soon we haven't been late to live,
while poor, we become rich by willfully feeling this
absence according to you but great presence according to us.

Do not shoot Peace. It has a perforated body.
We share light. You, Shadow, gulp down your shadow.

Λίγο νερό

Πλένει ο Πιλάτος τα χέρια, κλαίει η κούπα του,
σκουριάζει. Νερό ακριβό δεν αξίζει σε άνανδρους

κι εγώ το προσφέρω στου Εσταυρωμένου τα χείλη,
στου Ηρακλή που φθονεροί του τα έκαψαν με βιτριόλι,
στης Μαντάμ Ορτάνς που την κλέβουν σαν ξεψυχά,
ίσως και στου Ιούδα (τον επέλεξε για το θείο Σχέδιό Του!)
την ώρα που τον καίνε στην πυρά για να μην αναστηθεί.

Δες, ο Ραμψής κουβαλά στην πλάτη την πόλη του
την Πι-Ραμέσσε, την ξαναχτίζει στον Νείλο ως Τάνις,
το λασπωμένο νερό ηρεμεί, καθαρίζει για να γεννά.
Στην έρημο θα το έχυνα να διψώ με τους συντρόφους·
Ο Θεός βρέχει και σταφύλια να τα πατάμε για κρασί.

Στο χώμα, στην πληγή, στα πουλιά προσφέρω νερό,
που με άλας μιλάει σαν θάλασσα, ιδρώτας, δάκρυ.
Ωκεανός ο χρόνος, μα διασπώ τη σταγόνα τού 'τώρα'
σε οξυγόνο ν' ανασαίνω και σε υδρογόνο να κινούμαι.

Όλα τα σβήνει το νερό, μα ανάβει ζωή χυμώδη.
Κι αν ξεδιψάσω, ας μην πάψει η δίψα της ψυχής
που είναι η πρώτη και η έσχατη και η μόνη.

A Little Water

Pilatus washes his hands, his bowl cries,
it rusts. Cowards do not deserve expensive water,

so I offer it to the lips of Crucified Jesus Christ,
to the ones of Hercules that some envious people burnt with vitriol
to those of Madam Ortance who is robbed while breathing her last
and perhaps to Judas' (who was chosen for God's divine Plan!)
the time he is burnt in the fire so as not to resurrect again.

Look! Ramses carries his city Pi-Ramesse on his back,
he builds it again on the Nile as Tanis,
the murky water calms down and clears up in order to germinate.
I would spill it in the desert in order to feel thirsty together with my
companions;
God rains also grapes that we crush with our feet for wine.

I offer water to the soil, to the wound, to the birds
that with salt talks like the sea, like sweat, and tear.
Ocean is the time, but I split the drop of 'the present'
into oxygen in order to breathe and into hydrogen in order to move.

All is erased by water, but it kindles succulent life.
And if I quench my thirst, I hope that the soul's thirst does not cease
which is the first, the ultimate and the one and only.

Τα μαλλιά της Μαγδαληνής

Δεν ερμηνεύω τα θαύματα Του που ανέβλεψα
για μύρια ψωμιά, γιατρεμένους παράλυτους -
στην αύρα Του ήμουν παρούσα, δεν δειλίαζα
(ο Ιωάννης στον Κήπο κρύφτηκε με σεντόνι,
ο Πέτρος έσκυβε να μην τον αναγνωρίζουν) -
εμένα με διέσυραν άγνωστοι, νέοι και γέροι,
ότι τάχα τους πουλούσα κορμί ν' αγοράζω
μύρο για μένα και τον Κύριο. Το αγόρασα
μα πουλώντας πλεκτά μου σε νομάδες,

ναι, το άπλωσα στ' άσπιλα πόδια Του,
όπως τώρα απλώνω τα μαλλιά μου χάδι
στα πόδια Του που αιμορροούν στον σταυρό

στου ξύλου τη βάση γερμένη, κλαίω βουβά,
κλείνουν τα μάτια μου, δεν βλέπω στρατιώτες
ή μαύρα νέφη ή τον Ναό - τον ακούω να σκίζεται -
θωρώ με την άκρη του ματιού τα μαλλιά μου μόνο:
ανεβαίνουν και σφουγγίζουν τις πέντε πληγές Του,
και αιθέρια ανέρχονται μαζί Του στα ουράνια

χωρίς φτερούγες, χωρίς αίμα, χωρίς...

Magdalene's Hair

I don't interpret His miracles that I witnessed
for thousands of loaves of bread, for healed paralytics -
I was there present at His aura, I wasn't scared
(John, in the garden, covered himself with a bedsheet,
Peter bent down so as not to be recognized) -
But I was vilified by unknown people, young and old,
that I would sell my body to them to buy myrrh
for me and for the Lord. I did buy it
but by selling my knitwear to the nomads.

Yes, I spread it at His immaculate feet,
just like now I spread my hair like caress
at His feet that are bleeding at the cross

bending at the base of the cross, I silently cry out,
my eyes close, I see no soldiers
or black clouds or the Temple - I hear it being torn down -
with the edge of my eye I only see my hair
it climbs up and wipes up His five wounds,
and divinely ascends with Him to heaven

without wings, without blood, without...

Το προσφυγόπουλο και η μάσκα μου

Το επάγγελμά μου ηθοποιός, στ' αλήθεια πολιτικός,
κολλώ με κερί φτερούγες στις πλάτες των θεατών,
στο καμαρίνι βλέπω τηλεόραση, λύνω σταυρόλεξο
αναζητώντας πράσινα άλογα, ανέμους και ύδατα.

Σπουργίτης ραμφίζει το τζάμι μου να δω τις ειδήσεις:
ένα παιδί σπαράζει μπρος στα πτώματα των γονιών,
ξαγρυπνά στον τάφο τους, το σέρνουν μετανάστη μετά,
να, το ξεβράζει η θάλασσα απόδημο σ' αιώνιο ύπνο.
Στην τσεπούλα του ένα μπλοκάκι όπου έγραψε:
«Θα σας καταγγείλω όλους στον Θεούλη μου».

Στο ένα-οριζοντίως του σταυρόλεξου απαντώ: «Δράμα».
Αδύνατο να παίξω το δράμα τέτοιου παιδιού. Ίσως
αν διατμήσω το δέρμα μου ως το κόκαλο; Ως το μεδούλι;

Το δύο-καθέτως ρωτά: «Μπαίνει σε σφαγείο
μα δεν ματώνει». «Ηλιαχτίδα!» λαλώ,
και κρύβω τα μάτια ν' αποφύγω τον ήλιο.

Ηθοποιός ! Ποιο ήθος ποιώ; Στέκω, δεν παραστέκω,
το ψέμα ντρέπεται για τα χείλη μου που ψεύδονταν,
η μάσκα μού αφαιρεί απ' το πρόσωπο τη μάσκα,
με ανακρίνει η αλήθεια πώς δολοφονείται η αλήθεια.
Στο δέκα-καθέτως απαντώ και για μένα: «Υποκριτής».

Η μάσκα βαριά, με κάνει βραδύ και δεν προφταίνω
την Ιστορία που προβαδίζει, με το παιδί στην πλάτη.

The Young Refugee and my Mask

I'm actor by profession, in reality a politician,
with wax, I glue wings on the backs of the members of the audience,
in the dressing room I watch TV, I solve crosswords
searching for this and that and nonsensical stuff.

A sparrow pecks at my window pane to make me watch the news:
a child weeps over his parents' dead bodies,
stays awake at their grave then is dragged as an immigrant,
the sea washes him ashore emigrant in eternal sleep.
In his little pocket a note reads:
"I will report you all to my God."

For one-across of the crossword, I put down: "drama".
It's impossible to play the drama of such a child. Maybe by
incising my skin to the bone? Till the marrow?

The question in two-down in the crossword reads: 'It enters
a slaughterhouse, but he does not bleed. "Sunbeam!",
I say, and I shade my eyes to avoid the sun.

Actor! For what morals do I act? I stand, never stand by,
the lie is ashamed of my lips that have lied,
the mask itself removes the mask from my face,
the truth interrogates me how truth is assassinated.
For ten-down I answer for myself: "Hypocrite."

The mask is heavy, it makes me lag behind and I cannot keep up
with History that marches ahead bearing the child on its shoulder.

Η ζωή σε απόσταση

Αφή και σιωπή ο ποιητής, παραδίδει
ψυχή αχώρητη στην ασφυξία των μικρών.
Χωρίς μούσες χάνει το χτες, χάνεται το αύριο
γι' αυτό ο Θεός Αδάμας τού τέμνει τις αλυσίδες,
του στηρίζει τα δάκτυλα να γράφει στο σκότος
λέξεις σμιλεμένες σε πέτρα, να σημαίνουν ζωή,
και πριν το ηφαίστειο της Θήρας χύσει τσουνάμι
στον στεγνό ποταμό της Αιγύπτου, τον διαβαίνει.

Αθάνατο κτήμα ες αεί η ποίηση, αυλαία μυστήρια
τα βλέφαρα της, κρύβουν πίσω την αιωνιότητα.
Φεύγει ο ποιητής, σπάζει τα στρεβλά καλούπια,
βασιλεύει ως ήλιος ρόδινος και ροδίζει τα ρόδα,
δίνει όνειρο απ' τα νιάτα, μέτρο απ' τα γηρατειά,
επινοεί τον χρόνο, τον μετρά, και ας απουσιάζει.

Το ποίημα φλέγεται με κούτσουρα, ανεβαίνει αιθάλη,
νέφος στέλνει βροχή να πληθαίνουν τα σπάνια άνθη,
ημίγυμνο το ίδιο πετά μόνο προς τη γυμνή θέα του,
για να ενωθεί με τον αέναο ψίθυρο του Αστερισμού
και να σημάνει 'Ελευθερία' επί γης και εν ουρανοίς·
αφή και σιωπή το ποίημα, η ζωή του σε απόσταση·
με κβάντα αιωρείται κι έχει τρόπο να πίνει τον χρόνο.

Life at a Distance

Feel and silence is the poet, he delivers
soul out of space to the suffocation of petty people.
Without muses he loses the yesterday, he is lost in the tomorrow
for this reason Adamant God cuts his chains,
supports his fingers to write in the darkness
words carved on stone to mean life,
and before Thera's volcano erupts and causes tsunami
to the dry river of Egypt, he passes over it.

Immortal everlasting possession is poetry, curtain mysteries
its eyelids, they hide eternity behind.
The poet leaves, breaks the warped molds,
reigns as rosy sun and makes roses rosy hues,
grants dream from the youth, moderation from old age,
invents time, and even absent he measures it.

The poem is in flames with logs, soot rises,
and cloud sends rain so that rare flowers can multiply,
while it, half naked, flies only towards its naked sight,
in order to become one with the everlasting whisper of the
Constellation
and to announce Freedom on Earth and in Heavens
Feel and silence is the poem. Its life at a distance;
it hangs with quanta and it has the way to drink time.

ΣΤ.

Έρως, Μύθος, Βάθος
220 Χαϊκού και 18 Τραγούδια

Β΄ Έκδοση, Εκδόσεις Αρχύτας, Αθήνα, 2020

F.

Love, Myth, Depth
220 Haiku and 18 Songs

Archytas Publications (2nd edition), Athens, 2020

Έρωσ

Πλανήτη, πώς ζεις χωρίς ερωτευμένους και χλωροφύλλη;
Αγαπώντας σε βαδίζω επ' υδάτων ως την ακτή σου.
Άρπα δεν έχεις, μ' ακούω τις χορδές σου σαν καρδιοχτυπάς.

Αλλάζουν όλα

Νικώ ή νικάς; Στον έρωτα κανείς μας• νικάμε μαζί.
Γελάς κι αλλάζουν όλα : δελφίνια πετούν, πουλιά κολυμπούν.
Στολίδι είσαι στον καθρέφτη. Πίσω του κρύβεις θησαυρό.

Love

Planet, how do you live without people in love and chlorophyll?
Because I love you I walk on the water up to your shore.
You have no harp, but I hear your chords as your heart beats.

Everything changes

Do I win or do you win? In love, none of us does; we are both winners.
You laugh and everything changes: dolphins fly, birds swim.
An ornament you are in the mirror. Behind it you hide a treasure.

Έρως αελίω¹

Σε ψάχνω μες στα χρώματα της μέρας,
σ' αναζητώ στα σκοτεινά της νύχτας,
σ' ακούω σε υπέρηχους σφυρίχτρας,
μα νόμιζα, απλώς ήταν αιθέρας.

Να! Η ψυχή μου μόνη σε κλουβάκι
ή στην ακτή σαν έρημο κοράλλι
κι ας πίστεψα συνάντηση μεγάλη
μες στη φωλίτσα μου κι εσύ πουλάκι.

Στ' αυτί μου σκύβει αέρας ψιθυρίζει
και με τραβά ψηλά για να πετάξω
«έλα να δεις την Κόρη, φτερουγίζει».

Στον ήλιο φτάνει, μου λαλεί «θ' αράξω,
κοντά μου φτάσε». Ναι, άλλοι ας γελάνε,
δεν αγαπούν, μονό παραμιλάνε.

Love Facing the Sun

I look for you in the colours of the day,
I seek you in the dark of the night,
I hear you in the ultra sounds of the whistle,
but I thought it was just breeze.

Look! In a small cage is my soul alone
or like a deserted coral on the shore
and what if of a great encounter I thought,
having you my little bird in my nest that's ever so small.

Air leans over my ear, it whispers
and drags me high to fly
"come and see Kore, she flutters her wings".

It reaches the sun and tells me! "Here, I'll be moored,
come close to me". Yes, let others laugh,
they don't love, they just mumble.

Ζ.

Κούρος και Κόρη

Εκδόσεις Αρχύτας, Αθήνα, 2020

G.

Kouros and Kore

Archytas Publications, Athens, 2020

MANA, Λάθε Βιώσασα¹

Διάδοχο ήθελε η στείρα ανασσα Στρατονίκη
κι ο άναξ Δηϊόταρος βιάζει τη σκλάβα Ηλέκτρα,
(η ψυχή της όρθια, όρθια), τη ρίχνει σε κελί,
τη συντροφεύουν μυρμήγκια απ' τον φεγγίτη,
μια καρέκλα - της έφτιαξε πόδια, αγκώνες,
να κάθεται το κενό και να της απαντά.

Αα, έξω ακούει ιαχές· τ' όνομα του γιού της
μαθαίνει, τον τιμούν στην Αυλή ως διάδοχο.
Σε αργαλειό υφαίνει ταύρο να βιάζει ελαφίνα
κι αυτή γεννάει λιονταράκι με μάτια ελαφίσια,
στο μαξιλάρι κεντάει μια μορφή (ο γιός της)
να τον φιλά, να του χαϊδεύει τα μαλλιά,
με δάχτυλα χίλια, όπως ο ποταμός τον κάμπο.

Γελά μεθυστικά μες στο κελί η μάνα,²
έχει γιο τον αυριανό Βασιλέα της Γαλατίας.
Ζει λάθρα³ κι αγνοεί της φυλακής το σκότος,
την αρκεί που ο γιος της λάμπει μες στο φως.

MOTHER, Living Covertly

Just an heir did Stratoniki, the barren queen, want,
so king Deiotaros rapes slave Electra,
(her soul though upright, erect), he throws her into a prison cell,¹
her only companion were the ants from the fanlight,
and a chair, she fixed legs and armrests,
so that the void would sit and answer to her.

Ah, outside she hears cheers; she learns her son's
name. He is honoured in the Court as heir.
She weaves in the loom a bull raping a doe
and she bears a lion cub with doe's eyes,
on the pillow she embroiders a figure (her son)
kissing him, stroking his hair,
with a thousand fingers, like the river in the plain.

Mother headily laughs in the cell,²
she has a son, tomorrow's king of Gaul.
She lives covertly³ and ignores the darkness of the prison,
it suffices her that her son shines in the light.

Μάνα και Σπαρτιάτισσα

Ικέτης στον ναό εγκλείστηκε ο γιος της,
κι αυτή η Σπαρτιάτισσα τον χτίζει με πέτρες.

Κλαίει γοερά μέσα της η μάνα του Πausανία,
οι άλλες την προτρέπουν: κι άλλες πέτρες.
Σφαδάζει. Ο γιος της δεν θ' αναπνέει σε λίγο.

Η Σπαρτιάτισσα τιμωρεί τον Στρατηγό της πόλης,
ενώ μέσα της η μάνα βογκά: μα δεν έκανε κακό...
στον Ξέρξη έστειλε αιχμάλωτους ευγενείς, μόνο.

Φωνάζουν οι άλλες: βάλε πέτρες, κι άλλες,
τη σπρώχνουν να στοιβάξει πέτρινο θάνατο.
Βουρκώνει η μάνα μέσα απ' τη Σπαρτιάτισσα.
Ο γιος της στις Πλαταιές δόξασε την Ελλάδα,
θα λύτρωνε τον Ελλήσποντο, την Κύπρο! Τώρα;

Ερείπιο η μάνα εντός, άτεγκτη η Σπαρτιάτισσα εκτός
να ουρλιάζει με φωτιά στα χείλη: Άθλιος προδότης,
έγραφε στον Ξέρξη να φτιάξουν συμφωνίες πονηρές.

Όσο έχτιζε τον Πausανία στον ναό
τόσο στραγγάλιζε εντός της τη μάνα,
σαν ποιήτρια που υπηρετεί 'αλλότρια' μα
συνθλίβει την πένα στο κελί του μυαλού της.

Both Mother and Spartan Woman

Her son shut himself inside a temple as suppliant,
and she, a Spartan woman, built him inside with stones.

She, Pausania's¹ mother, cried plaintively within herself,
the other women kept urging her: "more stones".
She writhed. Soon her son would not breathe at all.

The Spartan woman punished the city General
while mother moaned inside her: "but he had done no harm...
only noblemen he had sent prisoners to Xerxes.

"Put more stones, more"; the other women shouted
they urged her to heap up a stone death.
Mother's eyes were filled with tears within the Spartan woman.
Her son had glorified Greece at Plataies,
he would save HellisPontos, Cyprus! And now what?

Mother, inside her, was in ruins. Outside her she was stern
shrieking with her lips in flames: "Contemptible traitor,
he had been writing to Xerxes to make cunning agreements".

The more she was building Pausanias inside the temple
the more she was strangling mother inside herself,
like a poetess who served other people's affairs; but
crushed the pen in the cell of her brain.

Ποιος ο αρμόδιος Πολιτισμού;

Στις αγκάλες του Μορφέως καθεύδει μακάριος
ο Αρμόδιος Πολιτισμού· η σκιά του τον δείχνει ψηλό
σαν ο ήλιος χαμηλώνει. Δεν του τaráσσουν τον ύπνο
οι μωγές ενδεών καλλιτεχνών, οι καιόμενοι πάπυροι,
η καταρρέουσα βιβλιοθήκη, στριγκλιές αρουραίων
στο Μουσείο, τα ψηφιδωτά καθώς αποφυλλίζονται.

Όμως, ο Πολιτισμός είναι κατάκτηση αδιάλειπτη,
όχι κληρονομιά για εφησυχάζοντες, γι' αυτό
ας καλέσουμε ως Αρμόδια την Κυρά της Ρω¹
που με βάρκα κομίζει γάλα και ρόδο ως τη Ρόδο,
ράβει σημαία με τα χρώματα αφρού και ουρανού,
πλέκει κέντημα με αγγέλους να μαγεύει απίστευτους,
κλείνει ρωγμές σε αγγείο που ξέθαψε απ' το χώμα,
μαθαίνει στον παπαγάλο ύμνους, στα δελφίνια τσάμικο.

Ψαράδες τής κουνούν μαντήλι, πλοία τής κορνάρουν
κι αυτή διαβάζει στα γίδια της Όμηρο και Βίβλο.

Who's the Official of Culture?

Happily and deeply does the official of Culture sleep.
His shadow makes him look tall,
when the sun goes down. The wails
of destitute artists, the burning papyri,
the crumbling library, the shrieks of the rats
in the Museum, the defoliating mosaics
do not disturb his sleep.

But Culture is an ongoing achievement,
not a heritage for complacent people, so
let us name the Lady of Ro¹ 'official of Culture',
who brings milk and a rose as far as Rhodes in her boat,
sews a flag with the colours of foam and sky
weaves together with Angels an embroidery to enchant the heathens,
repairs cracks on a vessel unearthed from soil,
teaches hymns to the parrot and "tsamico" dance to the dolphins.

Fishermen wave their handkerchiefs, boats hoot to her
and she reads Homer and the Bible to the goats.

Ιδιαίτατα σε αγαπώ

Ιδιαίτατα σε αγαπώ
κι ακούω μουσική στις φλέβες σου,
σιντριβάνι μέσα απ' το γέλιο σου,
ροή θερμής σου στα μπράτσα μου.

Τα δάχτυλά σου προέκταση της καρδιάς σου
και τη βλέπω με τα μάτια των δαχτύλων μου
ενώ αόρατη φλογέρα λαλεί: αστήρ διπλούς,
γύρω απ' το κοινό κέντρο της μάζας τους.

Υπερασπίζομαι την αγάπη μας, όπως
ολοφυρόμενος ο Περικλής την Ασπασία,
όπως αυτός, ιδιαίτατα σ' αγαπώ,
με δύο μάτια να θωρώ τη μορφή σου,
με άλλα δύο την άμορφη ψυχή σου,
με δύο μου... κι εσύ με δύο σου...
οι δυο μας ένα διπλούς αστήρ
και είναι ζήτημα ζωής και ζωής
αφού «δύο μείον ένα, ίσον μηδέν».

Most Specifically I Love You

Most specifically I love you,
and I hear music in your veins,
a fountain within your laughter,
a flow of warmth in your arms.

An extension of your fingers is your heart
and I see it with my fingers' eyes
while an invisible flute sounds: a twin star,
round the common centre of their mass.

I stand up for our love, the way
wailing Pericles¹ does with Aspasia²,
like him, most specifically I love you,
with two eyes I look at your shape
with another two your shapeless soul,
with my two and you with your two...
The two of us a twin star we form
and it's a matter of life and life
as "two minus one equals zero".

Κρήνη και κόρη της Χιροσίμα

Κρήνη εγώ στη Χιροσίμα
διαυγής, λευκαίνω τα μελανά
διψασμένων και ακόρεστων.

Κάθε πρωί ερχόταν η Κόρη,
τη δρόσιζα και λίκνιζε το κορμάκι,
τέντωνε τα πόδια και της τα φιλούσα,
η λεμονιά τής αρωμάτιζε τα σεντόνια,
κεράσια τής έβαφαν τα χείλη κερασιά,
λιπόθυμος άνεμος ανάσαινε στα στήθη της.

Μόνο η ελιά έσκυβε με νου σκοταδιασμένο,
έστριβε να κρύψει απ' την αρά το πρόσωπο...

Εσείς, δεν είδατε τα χέρια της; Σφιχτά
κρατούσαν τον καλό της, σακάτη πολέμου,
τον κόμιζαν να του πλύνω τις χαίνουσες πληγές
κι όλο αραίωνα τα δάκρυά της στο κοίλο μου.

Ωιμέ...ο άσπρος καπνός της βόμβας την άρπαξε,
την κάρφωσε σταχτιά σκιά στον απέναντι δρόμο¹.

Αχ, Κόρη, γιατί δεν επιδαψίλευσες το ίχνος σου
στη λεκάνη μου να σου δρόσιζα τον άφατο πόνο;

Fountain and Girl from Hiroshima

A clear fountain in Hiroshima I am
and I whiten the blemishes
of the thirsty and the insatiable.

Every morning the Girl would come,
I would freshen her up and she would sway her little body,
she would stretch her legs and I would kiss them,
the lemon tree scented her bedsheets,
cherries coloured her lips cherry-red,
a faint wind breathed in her breasts.

Only the olive tree bowed with its brain plunged into darkness
it turned in order to hide its face from the curse...

You, didn't you see her hands? They held
her beloved one, the war cripple tightly,
they carried him here so that I could wash his gaping wounds
and I kept diluting her tears in my basin.

Alas...the white smoke of the bomb grabbed her,
and nailed her like a grey shadow across the street¹,

Oh, Girl why didn't you lavish your print
in my basin so that I could freshen up your inexpressible pain?

Κόρη Μαίριλυν¹

Ζύμωνε όνειρα το φτωχοκόριτσο
και ξάφνου την τύλιξε ένα δίχτυ,
Εταιρείες τη ήθελαν γυμνή σε αφίσες
να τη ρουφούν πιστοί και άπιστοι
πάσης ηλικίας, κύκλοι Προεδρικοί.

Τώρα νεκρή σφίγγει το μαξιλάρι σαν μωρό της,
το κεφάλι γέρνει πλάγια, σαν Μαντόνα.
Στοργή ή πληγή; Υποταγή ή παράκληση;
Κάμερες απάνω της με αδάκρυτο φακό,
λάγνοι να τρίβουν φαλλούς στο φέρετρο,
ένα ποντίκι γρατζουνά ξύλο, καρφιά, κεριά.

Θέατρο ανοικτών πληγών η ζωή,
το σφάλμα συμβαίνει επί σκηνής,
θλίψη η άλλη ομορφιά, σε ταινία ληγμένη.
Ξεψυχώντας ψιθύρισε: «Στη Σελήνη»· εκεί
οι κρατήρες καταπίνουν την μαύρη τρύπα,
εκεί αέρας δεν φυσάει τα ίχνη να σκορπάει.

Young Marilyn¹

She used to knead dreams, poor little girl,
and suddenly she was captured in a net.
Companies wanted her naked in posters
to be sucked by believers and non-believers
of all ages and by Presidential circles.

Now dead, she hugs the pillow tightly as if it was her baby,
she bends her head sideways like Virgin Mary.
Affection or wound: subjugation or supplication.
Cameras turned their tearless lens on her,
lecherous men rubbing their penises on the coffin,
a mouse scratches wood, nails and candles.

A play of open wounds is life,
the error comes to pass on stage,
grief is the other beauty in an expired movie film.
Breathing her last she whispered: on the Moon; there,
the craters swallow the black hole,
there, there's no wind to blow and scatter the foot marks away.

Πόλεμος και βιασμός

Έφτιαξαν ελιξίριο στον βασιλιά της Κίνας
να γίνει μαθουσάλας επί γης, μα απείασε
το μίγμα από άνθρακα, θείο, κάλιο νιτρικό.
Με αυτά τού άναψαν βεγγαλικά, γέλασε,
μα έπληξε, του τα μετάλλαξαν σε μπαρούτι
κι έκραξε: πόλεμος πάντων πατήρ¹, ω-λα-λα
θα προστάζω το Τίποτα να τρώει το οτιδήποτε.

Τί αστείο! Αντί να έχει ελιξίριο της ζωής,
δίνει στον πατέρα του θανάτου γη και ύδωρ
και τώρα γδέρνει τρυφερά κλαδιά των λευκών
να βρει μαύρο άνθρακα, εύφλεκτο κι ελαφρύ.

Μην κλαις, Κόρη, ο βιαστής² χάθηκε από ντροπή,
ο σκύλος τού ούρησε τ' άρβυλά, του δάγκωσε πόδι,

εγώ ως αρχαιολόγος ανέσυρα ακέραιο το άγαλμά σου,
ως γλύπτης ενείδα στο μάρμαρο την αγνότητά σου.

«Υπάρχεις, άρα υπάρχω, αλλιώς ποτέ δεν υπήρξα».

War and Rape

They made an elixir of life for the king of China
so as to live long years like a Methuselah on earth, but he was
disgusted
with the mixture of coal (anthrax), sulphur and nitric potassium.
With these they lit fireworks for him, he laughed,
but he was bored. They transmuted these into gunpowder
and he shouted "War is the father of all¹" How nice!
I'll order the 'Nothing' to eat up the 'Whatever'.

How funny! Instead of having an elixir of life
he submitted himself to the father of death
and now he barks the tender branches of the poplar trees
in order to find black anthrax, inflammable and light.

Do not cry girl², the rapist got lost in shame,
the dog urinated on his boots, bit his leg,

I as an archaeologist unearthed your intact statue,
as a sculptor I saw your chastity inside the marble.

You exist, therefore I exist or else I have never existed.

Αγνοούμενου επίσκεψη στην αγαπημένη

Νεκρός πια εδώ πάνω, ζω σ' άκρα εξορία,

Από ψηλά σε βλέπω, την κάθε κίνησή σου,
Με τ' άστρο χαλινάρι και φίλο το φεγγάρι,
Σύγγεφο τ' άλογο μου ιππεύω το να έρθω

Κοντά σου όπως πρώτα, περνώ βουνά μπροστά μου,
στου άλογου τη ράχη ν' ανέβεις να σε πάρω,
Πουλιά ας κελαηδάνε λαλιά πικρή ανθρώπου:
«Ποιος είδε ωραία κόρη να σέρνει πεθαμένος!»

Δεν θα με δεις να κάτσω στο ίδιο σου τραπέζι,
Ούτε να βγαίνω πάλι απ' το θαλάσσιο κύμα,
Ούτε να ξεμυτάω απ' των δασών τα φύλλα
Κι ας νιώθω τ' άρωμά σου με τ' άρωμά μου ένα.

Ψηλά πετώ κι υπάρχω, ζω στο χαμόγελό σου,
Και μην κλεις τον χαμό μου, πως μένεις δίχως ταίρι,
Σαν στέμμα η ματιά σου αγγίζει την ψυχή μου,
Στην κλίνη σου ξαπλώνω, φιλώ το μέτωπό σου.

Κατέρχομαι στον νου σου, αέρας μες στο σπίτι,
Στα δυο σου τα πνευμόνια, βροχή πέφτω στο χώμα,
Το χάδι μου θα νιώσεις, αόρατα έχω χέρια
Και μπλέκουν στα δικά σου κι είναι δικά μου χέρια.

Ακόμα κι αν ο χρόνος ποτέ πια δεν γυρίσει,
Το γράμμα αν παραπέσει και δεν θα 'ρθει κοντά σου,
Ουράνιο τόξο φτιάχνω να ζεις στην ίριδά του.
Ποτέ δεν θα σ' αφήσω κι ορκίσου μου το ίδιο.

The Missing in Action's Visit to her Beloved one

Being dead up here, I live in extreme exile,

I can see you and every movement of yours from high above,
With the star as harness and the moon as friend,
The cloud as my horse, I ride it to come

Close to you like, before, I pass by mountains ahead,
Please, mount on the horse's back so that I can take you,
Let the birds sing man's bitter voice;
"Who has ever seen a pretty girl being carried by a dead man?"

You'll not see me sit at the same table as yours,
Neither will I come out again from the sea wave,
Nor venture out from the forest's leaves
Even if I feel that your scent and mine are one.

I fly high above and I exist, I live in your smile,
Please, don't cry over my loss, that you live without your pair,
Your look, like a crown, touches my soul,
I lie on your bed and kiss your forehead.

I descend to your brain, like air into the house,
in your lungs, like rain I fall on the soil,
You'll feel my caress, invisible hands I possess
and they tangle in your own hands and they are my own hands.

Even if time will never return
If the letter gets mislaid and never comes to you
I make a rainbow for you to live in it.
I'll never leave you and please swear you'll do likewise.

Ο αριθμός π¹

Τους Έλληνες μισώ· μας κατακτούν συνεχώς.
Τον Αρχιμήδη στις Συρακούσες σημάδεψα,
σαν μετρούσε αφηρημένος πάνω σε κύκλους
τον λόγχισα, του κλώτσησα το κεφάλι, αυτό
που ανακάλυψε τηλεβόλα, τροχαλίες, κάτοπτρα,
και μας έκαψε τις τριήρεις και μας ταπείνωσε.

Εμείς, λίθοι και πλίνθοι και ξύλα και κέραμοι
ατάκτως ερριμμένα και ουδέν εστι παρά χάος.
Αυτοί, μετράνε καμπύλες, διάμετρο ήλιου,
άνωση, ηλιοστάσια, πλανήτες, το υπερπέραν.

Κι ενώ πίστεψα πως εξόντωσα τον Αρχιμήδη,
ορμά το παιδί του, ο καταραμένος αριθμός π,
έξω απ' τον κύκλο ασυμμάζευτος ταραξίας,
ελίσσεται, πηδάει φράχτες, βουτά στο κύμα,
κυλά σε αυλάκια του νου, σε φλέβες και νεύρα,
σκαρφαλώνει σ' ένα τιτάνιο δένδρο, να τον,
εκτοξεύεται σε απόμακρο Γαλαξία, σαν Θεός
και νεύει στο παιδί μου, καθώς μαθαίνει Ελληνικά.

Number π ¹

I hate the Greeks; they continually suppress us down
I targeted Archimedes² at Syracuse
when, absent-minded, he was measuring on circles
I speared him; I kicked his head, the one that invented
the cannons, the pulleys, the mirrors
and burnt our triremes to ashes and humiliated us.

We were higgledy-piggledy,
and in complete chaos.
They measure contours, the sun's diameter,
gravity, solstices, planets and the beyond.

And while I believed that I exterminated Archimedes,
his son, the damned, number π , dashes
outside the circle, wild trouble-maker,
maneuvers, jumps over fences, dives into the wave,
flows in the brains' furrows, in the veins and nerves,
climbs on a giant tree, look at him!,
he launches himself towards a faraway Galaxy, like god,
and waves to my child, while he learns Greek.

Μαραθώνιος – Στέλιος Κυριακίδης¹

Θα μ' επιστράτευαν οι Εγγλέζοι για τους Ολυμπιακούς,
μα εγώ τους ξέφυγα κι έτρεξα για την Ελλάδα μου,
μετά οπλίτης στην Πίνδο, ύστερα στη βιοπάλη μου.
Αγόρασα εισιτήριο για Βοστώνη πουλώντας ανέσεις μου,
νίκησα γιατί τρέχοντας δεν είπα «ή χάνω ή κερδίζω»,
γιατί δίπλα μου έτρεχαν ο Φειδιππίδης και ο Λούης²,
ο ένας με όρθωνε, ο άλλος μ' έζωνε για το τέρμα.

Κέρδισα –λίγο θα με τύφλωναν τα φλας των Μίντια–
να φέρω ρούχα, παπούτσια στη γυμνή πατρίδα,
σε δεξιούς, αριστερούς –το τραύμα αγνοεί ιδεολογίες³.

Η διαδρομή είναι πέντε συλλαβών, «Μαραθώνιος»,
σαρανταδύο χιλιομέτρων, όσο οι νεύρες μικρού λαού,
νέοι μου, τρέχω, τρέχω και τρέχοντας αντέχω,
τραχιά η διαδρομή, μα πεισμώνει τα πόδια μας,
μη σκοντάψει σε πέτρες η ερώτηση του ονείρου.

Marathon Race – Stelios Kyriakidis¹

The British would summon me up for the Olympics,
but I got away from them and I raced for my Greece,
later I was infantry soldier on Pindos mountains and then I struggled
for my living.

I bought a ticket for Boston selling all my conveniences,
I won, because while running I never said “either I lose or I win”,
Because Phidippidis and Louis² were running along with me too,
one of them was lifting me up and the other was girding me for the
finish.

I won –the media flashes nearly blinded me–
I would bring clothes, shoes to my bare motherland
to rightists, to leftists –the wound ignores ideologies³.

The course is three syllables long, “Marathon”,
forty two kilometers long, as many as the little a people’s nerves,
you my youngsters, I run and run and running I withstand,
coarse is the course, but it makes our legs act out of spite
so that the question of the dream would not trip over stones.

Ήττα

Βλέπεις τη λέξη «ήττα» και οδύρεσαι,

λες φταιν οι άλλοι, θες να εκδικηθείς,
ή απαθής σηκώνεις τα χέρια ψηλά.
Είναι η νίκη σου ένας πίθος Δαναϊδων
χωρίς πάτο, κόπος μάταιος; Μήπως είναι
πλάνη να θεωρείς την ήττα σου ως ήττα;

Ο θάνατος είναι ήττα. Πόση ήττα προκαλεί;
Ο Λεωνίδας, νεκρός στη μάχη, κερδίζει το μέλλον,
ο αθάνατος Αχιλλέας τελικά δεν αφάνισε τον Έκτορα,
ζώσα η ψυχή του νεκρού, νεκρή πολλών που ζουν.

Είναι νίκες που σου καρφώνουν τα πόδια στη γη,
που είχαν πήχη χαμηλό και τον νομίζαμε ψηλό,
είναι ήττες που προσφέρουν πιο πολλά απ' τη μέθη
ή απ' όσα έχασε ο νικητής σαν του γλίστρησε η νίκη.

Τα φύλλα του φθινοπώρου είναι άνθη άλλης Άνοιξης,
σαν έχεις πτώση ο έρωσ-πτέρως σε παίρνει σε πτήση,
η αλήθεια δεν είναι φάντασμα, ζει εντός, άγγιξέ την.
Πίστεψε: νικώντας την ήττα σου στέρα θα 'χεις νίκη.

Defeat

You see the word “defeat” and you wail,

you say, the others are to blame, you want to take revenge,
or indifferent, you hold your hands up.

Is your victory like the Danaides’s¹ leaky vessel,
like hard work that was in vain? Or is it
a fallacy to regard your defeat as defeat?

Death is defeat. How much defeat does it cause?
Leonidas², dead in the battle, wins the future,
immortal Achilles finally didn’t wipe out Hector,
living is the dead’s soul, dead is the soul of many living ones.

There are victories that nail your feet on the earth,
that had a low crossbar which we thought of as high,
there are defeats that offer much more than intoxication
or than what the victor lost when victory slipped from him.

The autumn’s leaves are flowers of another spring,
when you are down, winged Eros lifts you up in flight,
truth is not a ghost, it lives within, touch it.
Believe: by winning your defeat your victory will be firm.

Τελεία και παύλα

Ο ήλιος μου πλένει το πρόσωπο με φως,
έτσι βλέπω πόσα χρόνια πριν σ' αγάπησα,
πόσα χρόνια μπροστά θα σ' αγαπώ.
Η αγάπη θέλει τελεία και παύλα, από καρδιάς·
δεν είναι δίκη να κρίνεις με τα υπέρ και κατά.

Σαν αγαπάς, περισσεύουν τ' άλλα σημεία στίξης,
το κόμμα, που βάζει τρικλοποδιά στη σκέψη,
το ερωτηματικό, που με κρατάει στον αέρα άλαλο,
τ' αποσιωπητικά, που αναμοχλεύουν την άκρα σιωπή,
εισαγωγικά, αγκύλες, που κομπάζουν κι αγκυλώνουν.
Το θαυμαστικό υπονοείται –είναι ο ίδιος ο έρωας–
μα κι η παρένθεση, όταν εντός της ψιθυρίζει η ψυχή.

Σε ωχρές σελίδες γράφω με πένα σπαθί,
καρφώνω τελεία και παύλα για ό,τι αγαπώ.
Χαίρω σαν η παύλα μοιάζει με χάδι ή κύμα
κι η τελεία με στίγμα ευθύνης. Στίγμα φωτός.

Full Stop

The sun bathes my face with light,
therefore, I can see for how long I have been loving you so far,
and for how long I'll be loving you from now on.
Love needs a full stop from the bottom of the heart;
It is not a court trial for you to judge the pros and cons.

When you are in love the rest of the punctuation marks are superfluous,
the comma, that trips thought up,
the question mark, that holds me speechless up in the air,
the three dots, that rake up complete silence,
quotation marks and brackets, that brag and prick.
The exclamation mark is implicit –it is Eros itself–
but parenthesis also, when the soul whispers inside it.

On pale pages I write with a fountain pen
I nail a full stop onto whatever I love
I rejoice when the dash looks like a caress or a wave
and the full stop looks like a stigma of responsibility; a stigma of light.

Ταφή και αναγέννηση Κούρου

Ψυχομαχώ. Δίπλα ο φίλος μου λέει ανέκδοτα.
«Τι είναι θάνατος, γιατρέ; Χορεύουν οι ψυχές;»

Α! Πώς με ζεσταίνει το χέρι της νοσοκόμας!
Το στήθος της πάλλει στο μάγουλό μου,
οι ρώγες της διατρυπούν το σχέδιο του Άδη.
Καθώς θωπεύει το θερμόμετρο, το διασπά
σε «θερμό» για μένα και «μέτρο» για την ψυχή.

Μου φέρνει ο φίλος δυο πορτοκάλια (τα στήθη της).
Ξαναμετρούν τον πυρετό. Ακμαίος ο σφυγμός,
ακούω μουσική... λάθος διέγνωσες, γιατρέ!

Να, ο Ελ Γκρέκο· με εισάγει στον πίνακά του
ως κόμη του Οργκάθ, με πανοπλία, ελαφρύς
στα χέρια της νοσοκόμας και του φίλου μου¹
άγγελος μ' ενθέτει έμβρυο σε μήτρα ουράνια
τώρα νεογέννητος εαυτός, αντί όποιος υπήρξα:
ένα πουλί-ποιητάρης που βουτάει στον βυθό
και σχεδιάζει ν' ανέβει σε δένδρο της στεριάς.

Burial and Rebirth of Kouros

I am at my last gasp. Next to me my friend is telling me jokes.
“What is death, doc? Are the souls dancing?”

Ah! How is the nurse's hand keeping me warm!
Her breast is beating on my cheek,
her nipples are piercing Hades' plan.
As she is stroking the thermometer, she splits it
into thermal for me and metric for the soul.

My friend brings me two oranges (her breasts).
They check my temperature again. The pulse is just fine
I listen to music... Your diagnosis is wrong, doc!

Look! El Greco is introducing me to his painting
as count Orgaz, with a suit of armour, light
in the nurse's and my friend's hands¹
an angel is putting me embryo in the celestial uterus
now newly-born self, instead of whoever I was:
a bird - folk poet that plunges into the bottom of the sea
and plans to climb onto a tree on land.

H.

Σε Άλλη Διάσταση

Εκδόσεις Αρχύτας, Αθήνα, 2023

H.

In Another Dimension

Archytas Publications, Athens, 2023

Ανεπίδοτο γράμμα

Έκλεισαν τα ταχυδρομεία, μου γύρισαν το γράμμα.
Σου έγγραφα πώς είδα σε όνειρο τα μαλλιά σου •
μπλέχτηκαν στα κουμπιά του πουκαμίσου μου
που άνοιξε για να κουρνιάσεις στο στήθος μου.
Σου έφτιαξα ακόμη με νύχια την πέτρα πετράδι,
έπεσα με αλεξίπτωτο στο παραθύρι σου,
για σένα έκλεισα σε μπουκάλι τον τρελό αγέρα,
μπήκα σαν δυνατή βροχή στη διψασμένη γη σου...
κι όλα αυτά για να με πιστέψεις πως σ' αγαπώ.

Σε σκέφτομαι, άρα υπάρχουν.

Σε βλέπω λευκά ντυμένη, απαντάς με χείλη κλειστά,
μέσα απ' τα μάτια σου αναλύεις το λευκό σε ίριδα,
το κάπου κάποτε μαγεύεις σε παντού και πάντα.
Στο επέκεινα κατακτιέται το επέκεινα. Η αγάπη,
σαν μάθει το βάθος της, πληθαίνει τον χωρόχρονο
οι αριθμοί γεννούν λέξεις που στερεώνουν τον αέρα.

Ανεπίδοτο το γράμμα, μα υπάρχουν, άρα υπάρχω.

Undelivered Letter

The post offices were closed and my letter returned to sender.
I wrote that I had dreamed of your hair;
it had been entangled in my shirt's buttons
and it unbuttoned it for you so that you could nestle on my chest.
For you I had even turned a stone into a precious one with my nails,
I had fallen with a parachute at your window,
for you I had enclosed the folly air into a bottle;
I had dashed like heavy rain in your parched soil...
and all this so that you can believe that I love you.

I think of you, therefore you exist.

I see you dressed in white, you answer with lips closed,
within your eyes you analyze the white colour into the colours of the
rainbow
you put a spell on the "somewhere, someplace" and make it
"everywhere and ever".

The other world is conquered in the other world. Love,
when it learns its depth, increases the space time
the numbers bear words that consolidate the air.

Undelivered is the letter but you exist, therefore I exist.

Ναυαγός σε αναδυόμενη πόλη

Αποσύρθηκαν τα νεκρά νερά, να η πόλη
στο φως, λες τη σήκωσε θεός πολυέλεος.
Έμεινε στον πάτο ο βασιλικός πολυέλαιος,
αλί, ο θρόνος του Αυτοκράτορα Μιττάνι¹.

Ζημιές απ' τον σεισμό, κανένα πουλί, όμως
εδώ δεν νοσταλγώ τη χώρα μου, όπου εκεί
βρίθουν τα χρήματα σε υπέργεια και υπόγεια,
ξυλουργοί και σιδηρουργοί κερδίζουν από σταυρούς,
η σκόνη στα μάτια δημοτών θολώνει τα όνειρα, εκεί
προσμένω βροχή να παρασύρει αυλές κι αυλικούς.

Εδώ το τοπίο φαρδαίνει να χωράνε οι δίκαιοι,
εδώ εξαρτιέμαι ελάχιστα και χαίρω τα μέγιστα,
ρόδα προσφέρουν ακίδες να γράφω σε γύψο,
ο χάρος δίνει χρόνο να επικαλύψω την πόλη
με πλαστικά φύλλα και χαλίκια. Ας μειδιάσω πια,
ό,τι βυθίστηκε το ανασύρει η μνήμη με σχοινιά.

A Shipwrecked Person in an Emerging City

The dead waters have withdrawn, there's the city
in light again, it's as if a most merciful god has raised it.
The royal chandelier still rests at the bottom
alas, Emperor Mittani's throne¹.

Damages from the earthquake, there's no bird, yet
here I do not long for my country, where
money abounds above the ground and underground,
carpenters and ironsmiths earn money from crosses,
dust in the eyes of citizens blurs the dreams, there
I await the rain to sweep away courts and courtiers.

Here the landscape widens so that it can hold the just people,
here I depend the least and rejoice the most,
roses offer me thorns to write on plaster,
death grants me time to coat the city
with plastic leaves and pebbles. Let me just smile,
whatever was sunk, memory can pull it out with ropes.

Η αθέατη λέξη

Όπως η φύση αγαπά να κρύβεται
το αθέατο είναι πίσω απ' τον καθρέφτη.
Απάνω του βλέπω μόνο τρίχες μου λευκές,
ρυτίδες στο μέτωπο της χρονοσειράς μου,
το τρία ν' αντιστρέφεται σε έψιλον,
η ώρα ν' αντικαθίσταται απ' την ισάριθμη
της επόμενης αβέβαιης ημέρας.

Η σοφία καλά κρατεί μες στη σιωπή,
το αθέατο δεν φλυαρεί, μόνο κινείται
όπως μια λέξη αγγιγμένη από τυφλό.

Οι λέξεις ψάχνουν φως έξω απ' το κάτοπτρο,
σαν βγουν παγώνουν κάτω από προβολείς,
μα ο ποιητής τις φυγαδεύει σ' εργαστήρι του,
τις ποιεί βυθοσκόπια και ισχυρά τηλεσκόπια,
να μπορώ να βλέπω γαλαξίες μεσημεριάτικα,
το τέλος της γης πριν την καταπιεί νεκρός ο ήλιος.¹

Κι όταν μιαν αυγή θάψουν τον ποιητή,
το αθέατο καταμεσήμερα θα πετά σαν λέξη
που ελευθέρωσε με τα δάχτυλά του ένας τυφλός.

The Invisible Word

In the same way as nature loves to hide,
the invisible lies behind the mirror.
In it I only see my white hairs,
wrinkles on the forehead of my timeline,
number three inverting to letter E,
and time being replaced by the same time
of the following uncertain day.

Wisdom is alive and well in its silence
the invisible never babbles, it only moves
like a word felt by the blind.

Words look for light outside the mirror,
when they are out they freeze under headlights,
but the poet helps them escape in his workshop,
he turns them into depth probes and powerful telescopes
to be able to see constellations in the middle of the day,
the end of the earth before it is swallowed by the dead sun.¹

And when they bury the poet one day at dawn,
the invisible will fly like a word released by a blind with his fingers
in the middle of the day.

Τρία δάση και ένας σπόρος

α. Τον πυρπολούν οι αποικιοκράτες,
φλεγόμενος εξέρχεται απ' την κρύπτη
ο ήρωας¹, χορεύει στο καμένο δάσος,
επευφημούν τα βουνά του Μαχαιρά.

β. Είδε ο Φάουστ τον Μέλανα Δρυμό
όξινο, στείρο, μαρμαρωμένο... και γυρίζει
στη μοναξιά, φτύνει πλούτο, δόξα, σκήπτρο,
προσεύχεται η ευτυχία να σημαίνει αγάπη.

γ. Απ' τον λόφο Του, στο Ρίο Τζανέιρο,
ο Χριστός βλέπει τον Αμαζόνιο στις φλόγες,
γονατίζει, τα χέρια ενώνει και δέεται,
ενώ Τον ραβδίζουν κουκουνάρια καμένα,
κλαδιά Τού σφηνώνουν πύρινο στέμμα.

δ. Στη ζυγαριά πόσοι ισοβαρούν μ' ένα δένδρο;
Ένας σπόρος καθώς κυλά σταματά και ριζώνει
σε βράχου λακκουβίτσα με χώμα μιας χούφτας.
Να το τώρα, δέντρο με ρίζες στις ρωγμές του βράχου
να τον συγκρατεί σε σεισμούς μην τυχόν διολισθήσει.

Three Forests and a Seed

- i. Colonisers set him on fire,
and the hero¹ comes out of his hideout
burning, he dances in the burnt out forest
and Mount Machaeras cheers.
- ii. Faust saw the Black Forest being
sour, barren, petrified and returned
to his loneliness, spat at wealth, glory and sceptre,
and prayed, wishing happiness to mean love.
- iii. From His hill, in Rio de Janeiro
Christ sees the Amazon forest in flames,
He kneels down, binds His hands and prays,
while being caned by burning pine cones
and branches wedging the fiery crown on His head.
- iv. How many seeds are of the same weight with a tree on the scales?
While rolling downhill a seed stops and grows roots
in a small hole with a handful of soil in the rock.
Look now, the tree with roots in the cracks of the rock
holding it tight not to slide down during earthquakes.

Ο βρακοφόρος ποιητής¹

Επισκέπτεται ο Νομπελίστας ποιητής τη Λάρνακα, κάποτε ξακουστή για προξενεία, μπάντες, θέατρα. Γύρω του διάφοροι λόγιοι κι επίσημοι φρακοφόροι, στο πλάι του ένας βρακοφόρος να κοιτάει ψηλά.

Ρωτά ο Νομπελίστας «ποιος είστε;». «Ποιητής είμαι, υπήκοος της Κυβέρνησης της Ποίησης».

Του ψιθύρισε κι άλλα που έμοιαζαν άλλου κόσμου: πως στο μυαλό του σφυρίζουν σε ακόνι οι στίχοι να ορμήσουν από ρωγμή σαν ηφαίστειο ανελέητο, να κάψουν την αδικία, τους κόλακες με διαβατήρια.

Του είπε κι άλλα : πως αν χαθεί το μελάνι της γης, θα βρει χαρτί και μια σύριγγα να τραβήξει αίμα του, με τη βελόνα της να γράψει ολοσέλιδα 'ελευθερία' 'ανάσταση', για τον κοσμάκη, τα βρέφη του φωτός.

«Τότε, Νομπελίστα, η καρδιά μου θα εκρέει ρετσίνα άλλου πεύκου, όπου στη σκιά του ευδοκιμούν άνθη - όχι συνήθης πεύκος, που τα πνίγει για ν' άρχει μόνος.»

The Poet in Local Loose Breeches¹

A Nobel Prize winner visits Larnaca,
that used to be famous for its Consulates, bands, theatres.
Around him stand several learned men and officials in tuxedos,
at his side there is a man in local loose breeches looking high.

The Nobel Prize winner asks “who are you?” “I am a poet,
citizen of the Poetry Government”.

He whispered to him more weird things:
that in his mind the verses whistle on the grindstone
ready to rush through a crack like a merciless volcano,
to burn injustice, the passport holding flatterers.

He told him much more: that in case all the ink of the world disappears,
he would find a piece of paper and a syringe to draw blood from his
veins:
and with its needle write on a full-page the word ‘freedom’
‘resurrection’, for the poor people and the children of the light.

“Then, You, Nobel Prize winner, my heart will discharge resin
of a different pine tree, where flowers can flourish in its shadow,
not a normal pine tree that chokes them, in order to reign alone”.

Ο ορισμός της ποίησης στη μεγάλη αίθουσα

Στη Μεγάλη Αίθουσα πομπώδους ηχητικής
πολλοί με έπαρση ορίζουν την ποίηση.
Ουδείς ακροάζεται ουδένα –παράξενο,
ο καθένας χειροκροτεί τον καθένα.

Δυο φωνές έξω απ' το παράθυρο με καλούν...
ένα κομμένο χέρι κούκλας, λες μου δείχνει τον εισβολέα,
ένα ζητιανάκι, αδύναμο να σηκώσει το ψωμάκι στο στόμα.
«Ε, Σύνεδροι, αλλού είναι η ποίηση», είπα αποχωρώντας.

Έξω, ο δρόμος στρωμένος με χιόνι, λευκό σαν σάβανο,
στο νεκροτομείο τις λευκές μπλούζες βλέπω μελανές.
Μα να, ένα ρόδο λευκό ξεμυτά στο χιόνι καθώς λιώνει
ενώ σαν φτάνω στη θάλασσα να μου ορίσει την ποίηση:
«Εξαρτάται», μου απαντά, «από ποια γωνία με βλέπεις,
με ποιες λέξεις αιχμαλωτίζεις το νεύμα του βυθού μου».

Έκτοτε, ζυμώνω ποίηση και ο άρτος ορίζει.

Defining Poetry in the Big Hall

In the Big Hall of pompous acoustics
many people compete to define poetry.
Nobody listens to anybody – strange,
everybody applauds everybody.

Two voices outside the window are calling me...
a doll's cut off hand, somehow shows me the invader,
a poor little beggar, too weak to lift his hand up and put some bread
in his mouth.
“Hey, you Participants, poetry is somewhere else, not here” I said on
my way out.

Outside, the road is strewn with snow, as white as a shroud,
in the morgue I see the white blouses and think they are black.
But look, a white rose is peeping through the melting snow
as I arrive at the sea in order to define poetry for me:
“It depends”, it replies “on which standpoint you look at me,
on which words you capture the nod of my seabed.

Since then I knead poetry and the bread gives the definition.

Μελανέρυθρη θάλασσα

«Θάλασσα ταραγμένη, κύματα μελανέρυθρα!»,
ανακοινώνουν οι Ειδικοί για Διεθνείς Κρίσεις.
Κατάπληκτοι για το πρωτοφανές φαινόμενο,
σίγουρα δεν είδαν στις ακτές τις μανάδες
με δάκρυα να κυλούν για τα παιδιά του τόπου,
δεν άκουσαν βόλια να πνίγουν παιδιά στο αίμα
που ρέει βουβό προς τη θάλασσα, βουβό.

Ε, Ειδικοί, δείτε έστω τη σελήνη που σκύβει
στα νερά, μαζεύει αίματα και ματωμένους.
Αν κυλούσε το αίμα των δικών σας παιδιών
κι αν έσμιγε με των μανάδων σας τα δάκρυα,
θα ερμηνεύατε γιατί το νερό ερυθρομελανιάζει,
γιατί το άδικο μουντζουρώνει το θαλασσί.

Ε, απ' τον ποιητή μην ζητάτε τώρα λυρισμό
για έρωτα κι άνθη. Στίχο για Γκουέρνικα γράφει,
για των παιδιών το αίμα προς τη θάλασσα.

Black-Red Sea

“Rough sea, black-red waves”
specialists on international Crises announce.
Stunned by the unprecedented phenomenon,
surely, they haven’t seen mothers at the shores
with tears rolling down their faces over local children,
they haven’t heard shots killing children, with their blood
flowing mute towards the sea, mute.

Hey, Specialists, at least look at the moon bending down
in the water to pick blood and bloodstained persons.
If the blood of your own children would roll
and mix with your mothers’ tears,
you would interpret why the water becomes black and red,
why injustice smudges the sea-blue hue.

Hey, do not require now lyricism from the poet
on love and flowers. He writes verses on Guernica,
and on the children’s blood flowing towards the sea.

Ο πληγωμένος άγγελος

Μαχόταν ο άγγελος για το μέλλον
μην χαθεί η ζωή στην αγορά,
αυτή στα δώρα, αυτά στη δωροδοκία.
Κι ήταν στη μάχη δαίμονες πολλοί.

Πληγωμένο τον φέρουν δύο παιδιά¹
στην εκκλησία των βράχων² για ίαση.
Η Πρόεδρος τον σκεπάζει με σημαία -
έξω δημοπρασίες, αντίκες στο σφυρί.

Κοινωνεί το πλήθος, ηχεί το αρμόνιο,
ο βράχος ραγίζει σαν αυγό, αιθέριο
μύρο ανέρχεται κι η σημαία αναριγεί,
αεράκι ανεβάζει πέταλα στο σώμα του.
Εγείρεται ο άγγελος με βλέμμα αστερίσιο,
αγγίζει τα παιδιά και τρυφερά τους λαλεί:

«Ο Λόγος πυξίδα, η Τέχνη θεραπεινίδα,
αγγίξτε τ' όνειρο, πληγωμένοι ή φλεγόμενοι,
τραγουδάτε απ' τον Αυγερινό ως την Πούλια
η Φύση με ήρωες ξέρει να κάνει το θαύμα³.»

The Wounded Angel

The angel was struggling for the future
not to let life be wasted in the market,
life lost in gifts and gifts lost in bribery.
And so many demons were in the battle.

Wounded, he is carried by two children¹
into the church of the rocks² for treatment.
The President covers him with a flag –
outside there is auction, antiques under the hammer.

The crowd takes the Holy Communion in the sound of the organ.
The rock cracks like an egg, ethereal
fragrance comes out and the flag quivers,
a breeze flows petals on his body.
The angel rises and with a starry look
touches the children tenderly and says:

“The Word is a compass, Art a maidservant
touch the dream, wounded or burning,
sing from the Morning Star until the Pleiades
Nature together with heroes knows how to make a miracle³.”

Ποίηση και κάκτος

Στον παράδεισο η ποίηση ήταν κάκτος,
έδινε φύλλα δροσιάς στον Αδάμ και στην Εύα,
αγκάθια για βελόνες, ψίχα για τροφή.

Έπεσε με τους πρωτόπλαστους στη γη
κι έπεσαν τα φύλλα του σαν βιβλία στην πυρά,
πλήθυναν τ' αγκάθια του σαν στίχοι του μόχθου,
μα κρατά ρίζες ρηχές να συνομιλούν με τον ήλιο.

Κάκτος η ποίηση, σ' έρημο μού στύβει χυμό
ν' αντέχω καύσωνες και ανομβρίες,
βγάζει αγκάθια αιχμηρά για πατούσες αδίκων
κι ένα πανέμορφο ανθό,
Ηχώ εν ερήμω και εν καμίνω.

Κι οι ποιητές θα ποιούν, σαν κάκτοι
αρκούμενοι σε δέκα σταγόνες τον μήνα.

Χαίρε, ω γόνιμο σώμα με τον ακάνθινο στέφανο,
ω σώμα λιτότητας και του πιο πλούσιου άνθους.

Poetry and Cactus

Poetry was cactus in Paradise,
it provided Adam and Eve with fresh leaves,
thorns for nails, pith for food.

It fell on earth together with Adam and Eve
and its leaves fell too like books on fire,
its thorns multiplied like verses of toil,
but it bears shallow roots in order to converse with the sun.

Poetry is like cactus; in the desert it squeezes juice for me
to help me cope with heat waves and droughts,
it grows sharp thorns for the soles of the unjust,
and a most beautiful flower,
Echo in the desert and in the midst of a fiery burning furnace.

And poets will create like cacti
satisfied with ten drops a month.

Hail, oh fertile body, with the crown of thorns
oh body of frugality and of the richest flower.

Γράμμα στον πατέρα

Αποδημείς και μου λες να μην θλίβομαι,
σε ανομβρίες να φυτεύω όνειρα, ελπίδες,
να μην τ' αφήνω ποτέ εγκαταλυπημένα.
Μια μέρα έκαψες ένα χαρτονόμισμα,
αντέδρασα κι εσύ γελούσες «Υγεία!»
είπες, «Αυτά ξαναγίνονται, εμείς όχι.
Την κοπριά που σου πετούν να μαζεύεις
τέλειο λίπασμα για δένδρα και κήπους».

Δεν μου χρωστάς για όσα μου στέρησες·
απλά με πείσμωνες μόνος να τα βρω,
το άλφα στερητικό να τρέπω σε Άλφα
ηγετικό, ηγέτες κίβδηλους ν' απογυμνώνω.

Ο στίχος ακουμπά στην άγκυρα σου,
συνομιλεί μαζί σου για τα πιο βαθιά,
το ωραίο, που ωραιοποίηση δεν θέλει.

Αντί κάδρο σου στον τοίχο θλιμμένο,
αντί ρόδα ν' αποθέσω στον τάφο σου,
κάνω σπονδή στην υγεία της ψυχής σου.

Letter to Father

You are passing away, father, and you are telling me not to grieve,
to plant my dreams and hopes in droughts
and not to abandon them in sorrow.

One day you burnt a banknote,
I reacted, but you laughed and said: "Cheers!
these banknotes can be restored again but we can never be restored to
life again.

Collect the dung they throw at you,
it is perfect manure for trees and gardens".

You don't owe me anything for all the things you deprived me;
Simply you made me headstrong to find them myself
to turn the particle -less into the verb bless,
in order to strip naked fake leaders.

The verse leans on your anchor,
talks with you about more profound things,
the beautiful that needs no beautification.

Instead of your grieving photo frame on the wall,
instead of roses to put on your grave,
I make a libation to the health of your soul.

Επιτύμβιο για τον τύραννο

Τύραννε, τι επιτύμβιο¹ να σου γράψω; Σου τα 'παν αυτοί που καρφίτσωσες με παράσημα να 'ναι στητοί, αρνιά μπρος στον λύκο που ξεχύθηκε από μέσα σου. (Θυμάσαι; Για να προαχθούν σου πρόσφεραν κόρη). Σκλάβωσες με ξόβεργα το περιστέρι μας, προστάτη, χαλί έστρωνες σε πλούσιους να γίνουν πλουσιότεροι.

Το κυπαρίσσι ρίχνει φύλλα μην δροσίζει το μνήμα σου, ο επόπτης ήλιος δίκαια θα σου καίει μάτια και πετσί. Μη κοιμού εν ειρήνη, φοβού τους νέους που πέταγες, λένε να σύρουν το κουφάρι σου στους ασπάλαθους² τη σκόνη των οστών σου να πετάξουν στον δρόμο³.

Ανάπηρη ψυχή, σου βάζω δεκανίκια στο φέρετρο. Μάθε πως ρίξαμε τον θρόνο σου στη θάλασσα κι ένα σκαμνί ξεβράστηκε, όπου καθόταν το κενό.

Epitaph to the Tyrant

Tyrant! What kind of epitaph¹ should I write to you? You were told everything,
by those people who you had awarded medals to in order to stand still,
like lamb, in front of the wolf that surged out from within you.
(Do you remember? So as to be promoted they offered you a maiden).
You captured the pigeon, our guardian, with lime twigs,
you used to lay a carpet for rich people so that they could become richer.

The cypress tree sheds its foliage in order not to freshen up your grave,
the surveying sun will rightly burn your eyes and your skin.
Do not rest in peace; stand in fear of the lads you used to dump,
they say they are going to drag your corpse to the prickly brooms²
and throw the ashes of your bones into the street³.

Invalid soul, I put crutches in your coffin.
Get to know that we threw your throne into the sea
and a dock, where your void used to sit, was washed ashore.

Το δάνειο των μεγάλων

Εσείς, μεγαλόσχημοι και μικρόκαρδοι,
που συγχύσατε την τιμή με την αξία,
το φιλότιμό μας με το φιλάτιμό σας,
το πλήθος δανείων, με την πληθώρα δεινών,
εσείς που δανειστήκατε άτοκα το μέλλον μου,
που βάζετε την Αφροδίτη μου στην πισίνα σας,
δείτε, πώς ο βοριάς τρυπά την κουβέρτα μου,
πώς ο μεταξοσκώληκας εξαντλήθηκε να γνέθει
το φωτεινό κουκούλι μου, το άφησε στη μέση.

Το άστρο ανατέλλει στη μεριά της νιότης, κύριοι,
πετώ το σκουφί μου στον βοριά, πεισμώνω
ν' αλλάξω την πορεία των μετεωριτών, έστω
μόνος με τη μοίρα μου, όπως άστρο μικρό.

Δώστε το μέλλον μου που πήρατε ερήμην,
αλλιώς ο κόσμος σβήνει με δάκρια
καυτά στον καλλιμάρμαρο τάφο σας.

The Loan to the Grown-ups

You heartless people with the so-called high profile
who confused honor with value,
our sense of honor with your sense of dishonor,
the multitude of loans with the plethora of suffering,
you, who borrowed my future interest-free,
who put my Aphrodite in your swimming pool,
see, how the north wind pierces my blanket,
how the silkworm, exhausted to spin
my bright cocoon, left it half-finished.

The star rises at the youth's side, gentlemen,
I throw my cap to the north wind, I stubbornly persist
to change the meteorites' course, even
alone with my fate, like a small star.

Give me my future that you have taken from me behind my back
otherwise people will die out with scalding tears
on your tomb of fine marble.

Εντός των τειχών

Ανάστατοι οι εντός των τειχών ποιητές,
στο πλάι η πλάνη χορεύει σαν Σαλώμη,
ένας κωμικός με αμφίεση τραγωδού,
ο κριτικός που δεν υπήρξε συγγραφέας.

Εντός των τειχών, σε μια άκρη μαζεμένοι
οι ποιητές, σαν Χριστιανοί σε κατακόμβη,
απαγγέλλουν για ένα έρωτα σε έρημο,
ολολύζουν, δακρύζουν, τα στήθη χτυπούν
για την τιμή της τιμής, για αλήθεια αληθινή.

Είναι λέξεις που δραπετεύουν απ' τις ρωγμές
να πάνε να φτύσουν υβριστές και οκνηρούς.
Εξέρχονται και φωνές για κωφούς εκτός.
Οι υπόλοιπες μένουν κι ονειρεύονται
να ξαναστήσουν το κάστρο με σίχους
που ακινητοποιούν κάθε κινούμενη άμμο.

Within the Walls

Upset are the poets living within the walls,
at the side fallacy dances like Salome,
a comedian in a tragedian's attire,
a critic that has never been a writer.

Within the walls, poets gathered in a corner,
like Christians in a catacomb,
they recite poems on love in a desert,
lament, shed tears, beat their chests
for the honor of the honor, for the all real truth.

They are words escaping from the cracks
and going to spit at the slanderers and lazy.
Voices for the deaf also come out.
The rest stay and dream of
rebuilding the castle with verses
that immobilize every quicksand.

Το βουνό μου

Βουνό μου, τρίβω σε κοίλωμα βράχου σου
ρίζα απολιθωμένα απ' τη λάβα σου, ακούω
ύμνους, ιαχές αρχαϊκές, αυλούς, ταμπούρλα.

Εδώ κατεβαίνουν από νέφη ελάφια και λεύκες,
εδώ τα πουλιά κερνούν αυγά στους αντάρτες
εδώ ο ευκάλυπτος ευ καλύπτει τον έρωτα,
απάνω σου, βουνό μου, μεγαλώνουν τα πόδια μου
και πηδώ σε κορυφές όπου τολμούν οι δάφνες,
οι τρελές σου ροδιές κοροϊδεύουν τον πλούτο,
εδώ, μεταξύ γκρεμού και ουρανού, νικώ τον φόβο.

Εισπνέω τον αέρα σου και σώζομαι από δεινά¹,
βλέπω τον ήρωα με φλεγόμενα φτερά να πετά²
στην κορφή σου ν' ατενίζει το φως πριν χαράξει.
Εδώ ο θείος Λόγος ζευγαρώνει με τη Φύση,
ο ίσκιος σου πιο βαρύς απ' τη βαρύτητα
και μόνο η πίστη σε μετακινεί, πέτρα ιερή.

Μνήμη εσύ, βαριά στην πλάτη της πατρίδας,
σαν απλώνω σε σένα μικραίνει το εγώ μου!

My Mountain

My mountain, I rub in a cavity of a rock of yours
a fossilized root from your lava, I hear
hymns, archaic shouts, flutes, drums.

Here, deer and poplar trees descend from clouds,
here, the birds treat guerillas with eggs
here, the eucalyptus tree shades love well,
my legs become longer on you my mountain
and I jump onto peaks where laurels dare,
your crazy pomegranate trees make fun of wealth,
here, in between precipice and sky I beat my fear.

I breathe in your air and save myself from suffering¹,
I see the hero flying with burning wings²
to your peak and gazing upon the light before dawn breaks.
Here the divine Word mates with Nature,
your shadow is heavier than gravity
and only faith moves you, you sacred rock!.

You, memory, heavy on homeland's shoulders,
when I extend towards you, my ego becomes smaller.

Σαν ξαναμπείς στον ίδιο ποταμό

Στον Καθηγητή μου Θεόφιλο Κάκουλλο

Άλλα θα δεις σαν ξαναμπείς στον ίδιο ποταμό:
νερόφιδα, λεύκες, σημύδες, κυπρίνους, πέρκες, γοβιούς,
ο σολομός γράφει ύμνο¹ κι η πέστροφα σονάτα².

Κολύμπα ενάντια στα νέα νερά του, στα όχθια του,
το χελιδονόψαρο δεσ σε πτήση αντί σε κατάδυση.

Ραγίζει το αυγό, νέο ξεκίνημα η πεταλούδα,
νέα αρχή η θανή της κάμπιας, θαύμα το νέο σπέρμα,
κι εγώ μεταβάλλομαι να δροσίζομαι, ν' αναπαύομαι
με νέο συνετό εαυτό μου, πριν με αλλάξει η φθορά,
δύτης για αστερίες που λάμπουν κάτω σαν άστρα.

Μόνο τα βότσαλα στον πάτο δεν αλλάζουν θέση,
όπως οι αξίες, που ο ρέων χρόνος δεν μετακινεί.

When you re-enter the Same River

To my Professor Theophilos Kakoullos

You will see different things when you enter the same river again:
water-snakes, poplars, birches, carps, perches, gudgeons,
the salmon writing a hymn¹ and the trout a sonata².

Swim facing its new water, in its resistances
see the flying fish in flight not in diving.

The egg cracks, the butterfly makes a new start,
a new beginning is the death of a larva, miracle is the new sperm,
and I change by freshening up, by resting
together with my new prudent self, before I am changed by ravage,
diver for star-fish that shine under the stars.

Only the pebbles on the see-bed never change place,
they are like qualities which the passing time never moves.

Λορκίζομαι

Λορκίζομαι, σε είδα να πηδάς στην στέγη,
οι φασίστες δεν πιάνουν ούτε τη σκιά σου,
μα οι σφαίρες ποθούν να τις ταξιδεύεις ψηλά.

Λόρκα, λορκίζομαι, ένας αετός πέθαινε στη θέση σου
στον αέρα, είδα τα μάτια σου γαλανά τ' ουρανού,
στην αγκαλιά σου να κλείνεις τον ουράνιο θόλο,
το άσμα¹ που δεν είπες κοιμήθηκε στα χείλη σου,
η άγωνα Γέρμα γεννά στο κελί και τα πουλιά λαλούν.

Πενθεί η Μπερνάρντα, μα τραγουδάς στις κόρες της,
η θάλασσα γελά, δόντια από αφρό, χείλη ουρανού,
εσύ κοιμήσου, μην κοιταχείς πια μες στη θάλασσα,
νύχτα γης έγινε, μα η ποίηση σε κελιά όλο τραγουδά
πως ο θάνατος ζωντανεύει την ελπίδα του αδικημένου.

Λορκίζομαι, τώρα πολλοί χαμογελούν όπως εσύ,
σαν τους βροντούν την πόρτα κατάμουτρα.
Η ρακένδυτη λευτεριά τούς ντύνει άρχοντες,
με ζύμη τούς πλάθει άρτο για τις αβέβαιες μέρες.

I Swear to you, Lorca

Lorca, I saw you jumping on the roof,
the fascists cannot even catch your shadow,
but the bullets wish you take them high.

Lorca, I swear to you, an eagle died in your place
in the air, I saw your eyes sky blue,
I saw you closing the vault of heaven in your arms
the song¹ you didn't utter slept on your lips,
barren Yerma² bears a child in the cell and the birds sing.

Bernarda³ mourns but you sing to her daughters,
the sea smiles, teeth of foam, lips of sky,
sleep! do not look at yourself in the sea anymore,
night of earth has fallen, but poetry sings in cells all the time
that death revives the hope of the underprivileged.

I swear to you Lorca, now many people smile like you,
when others slam the door right in their face.
The shabbily dressed freedom dresses them up like lords,
with dough, it makes bread for them for rainy days.

Του James Joyce η άλλη οδύσσεια

Είδε ρόδο με αγκάθια και είπε: λυρικό και χυδαίο,
ευωδίες με λαίμαργους, αυνανιστές, σαδομαζοχιστές.
Έχανε όραση ο Joyce μα έβλεπε μια Ιθάκη στον αέρα,
οι συμπατριώτες του να κυβερνούν τις γενιές τους
χωρίς σάπισμα ψυχής και αρβύλες άγγλων κατακτητών
(κι ας του ήταν στο έργο του χρήσιμη η γλώσσα τους).
«Σε μέρα κοινή θέλω να εκβράσω στην επιφάνεια
την αλήθεια των ανθρώπων, την προδοσία δειλών,
τον τυφλό εθνικισμό μεθύστακων και απατεώνων».
Μπαίνει στο ασανσέρ, αυτό σπάει όλες τις οροφές,
φτάνει στα μεσούρανα και βλέπει καπνό στο νησί.
«Δεν είναι σκόνη καθώς θάβουν τον πιστό μου σκύλο,
ή καπνός οβελιών από εραστές της Πηνελόπης μου,
ή από ομοίωμά μου που καίνε Ιθακιώτες γελωτοποιοί.
Θα 'ναι μπόχα από κλινικές, μπαρ, πορνεία, στέκια μου¹».
Από ψηλά βουτά στη θάλασσα, στον πάτο να διαβάσει
τον μέσα του άνθρωπο, χωρίς πλάνες ή παγίδες,
χωρίς συμβάσεις και σκοπούς του κοινού ανθρώπου.
Ο James λέει να φτάσει στο «τι», χωρίς «πώς» ή «γιατί»,
να ξεφύγει από τον χρόνο προς την αιωνιότητα
ψιθυρίζοντας: έζησα, ερωτεύτηκα, εγέλασα, έφυγα.²

James Joyce's Other Odyssey

He saw a rose with thorns and said: lyric but obscene,
fragrances with gluttonous people, wankers, sadomasochists.
Joyce was losing his sight but he could see Ithaca in the air,
his compatriots ruling their generations
without soul rotting and army boots of English conquerors
(even if in his work their language was essential).
On an ordinary day I want to bring up onto the surface
the truth of the people and the betrayal of the coward,
the blind nationalism of drunkards and crooks.
He enters the lift, it breaks all the roofs,
reaches the middle of the sky and he sees smoke in the island.
It is not dust while they are burying my faithful dog
or smoke of lamb on the spit by lovers of my Penelope,
or from my effigy that jesters from Ithaca are burning.
It must be stench from clinics, bars, whorehouses, stamping grounds
of mine¹.
From high above he dives into the sea to the seabed to read
the man within him, without fallacies or traps,
without conventions and intentions of the ordinary man.
James says he would reach the What without the How or the Why
In order to escape from time towards eternity
whispering: I lived, I loved, I laughed, I left.²

Απάντηση στην αυριανή ερώτηση

Ρωτάς ακατάπαυστα πού πήγε τ' όνειρο;
Ονειρεύεται σ' ένα άλλο που δεν απαντήθηκε.
Σε όνειρο αγκάλιαζα την ωραία εταίρα θώνιδα,
ξυπνώντας θα με δικάσει ζητώντας αμοιβή, διότι
σε όραμα απόλαυσα μόνος, έστω τη σκιά της.
Αν όλοι οι κόκκοι πέσουν στην κάτω φιάλη κλεψύδρας
λήγει ο χρόνος ή η αιωνιότητα τρέχει για μένα που κοιτώ;
Επικρατεί η μνήμη της πάνω φιάλης ή η λήθη της κάτω;
Το άστρο πάλι; Σου έλεγε «πάντα», τώρα λέει «μετά»,
κι όταν τα μελλούμενα χαθούν, ανασυγκροτεί παλιά.

Εσύ, ζωγράφιζε τ' όραμά σου σε καμβά ποίησης·
να δείχνει ποιος θα είσαι, αντί εκείνο που φαίνεσαι.
Πόθος των σκλάβων και φυλακτό των ελεύθερων
η ελευθερία, κι ας απάγεται ή κρύβεται ή θάβεται.
Με ελευθερία αγγίζεις το σύμπαν σαν τ' ονειρευτείς,
σαν αγαπάς δυνατά την ιδέα του, δίχως προθεσμίες.

Η αγάπη και ο θάνατος σου απαντούν σιωπώντας,
δες το άστρο που πέθανε πριν, ενώ λάμπει ακόμη,
δες την αγάπη, απάντηση σε ερωτήσεις του πάντα.

Answer to Tomorrow's Question

You are endlessly asking where the dream has gone,
It is dreaming in another dream which hasn't been answered.
In my dreams I was hugging Thonis the beautiful hetaera,
waking up she would sue me asking for a reward, because
in a vision I enjoyed alone, even only her shadow.
If all the grains of the sand drop in the lower bottle of the sandglass,
does time come to an end or does eternity run for me who am
looking on?
Does the memory of the upper bottle prevail or the oblivion of the
lower one?
And what about the star? It used to tell you "ever", now it says "later",
and when the future things get lost, it builds the old ones anew.

You, keep on drawing your vision on poetry's canvas,
showing who you are going to be, instead of what you look like.
The desire of the slaves and the talisman of the free
is freedom, even if it is abducted or hidden or buried.
With freedom you touch the universe when you dream of it,
when you are strongly in love of its idea without deadlines.

Love and death answer to you in silence,
see the star that died before, while it is still shining,
see love, answer to questions of all times.

Η αιωνόβια ελιά και ο δον Κιχώτης στο Google Earth

Ο Δον Κιχώτης πότιζε συχνά την αιωνόβια ελιά¹,
για πέντε αιώνες τού έδινε λάδι για τη Ντουλτσινέα.
Όμως μια μέρα είδε αλήτες να την κακοποιούν,
να εισβάλλουν στην κουφάλα της, να μεθούν,
να την κλωτσούν, άγρια να τη χαράσσουν με σουγιά,
αυτή να βογκάει, οι κλώνοι της να συγκλονίζονται,
να σείει τα φύλλα σαν μαντήλια καλώντας βοήθεια.

Φοράει ο Κιχώτης τη λεκάνη ξυρίσματος για κράνος,
σπιρουνίζει τον ισχνό Ροσινάντε του και εφορμά:
«Αν κάψετε την ελιά, την αναβλαστά η Μούσα μου»,
ουρλιάζει, τους κονταριάζει και το βάζουν στα πόδια.

Αυτά μου μετέδωσε ο Google Earth που τηλεοίδε
τα πρόβατα να είναι μαύρα των βανδάλων
και ορμητικό τον ψωριάρη Ροσινάντε, τηλενόησε
πως το φως από λάδι δεν αιμάσσει από σουγιά.

The Centenarian Olive Tree and Don Quixote on Google Earth

- A strange sight on Google Earth -

Don Quixote regularly watered the centenarian olive tree¹,
for five centuries it had been giving him oil for his Dulcinea.
But one day he saw some bums abusing it,
bursting into its hollow, getting drunk,
kicking it, scratching it wildly with a pocket-knife,
and the poor olive tree was moaning, with its branches being shocked,
shaking its leaves like handkerchiefs and calling for help.

Don Quixote put on the shaving basin as his helmet,
pricking his lean Rocinante with a spur and rushed out,
“If you burn the olive tree, my muse will revive it again”
he screamed, burst them with his spear and they took to their heels.

This is what Google Earth transmitted to me, having tele-witnessed
the sheep of the vandals being black
and the lean Rocinante being impetuous, it tele-figured out
that the light emitted from olive oil does not bleed from pocket-knives.

Παραπομπές και Υποσημειώσεις

σελ. 24 **Γιάννης Σταυρινός Οικονομίδης**

- 1 Ο Καρπασίτης συγγραφέας Γιάννης Σταυρινός Οικονομίδης, πρόσφυγας στη Λάρνακα, σαν πέθαινε ζήτησε από τα ΗΕ να τον θάψουν στην κατεχόμενη γη που τον γέννησε, κοντά στους συγχωριανούς του που με τα παιδιά τους παρέμεναν εγκλωβισμένοι.

σελ. 32 **Memento Mori**

- 1 Χρησιμοποιήθηκε το όνομα Βρέτος αντί Βρούτος, που παραπέμπει στη Βρετανία.

σελ. 54 **Το άλλο πουλί**

- 1 Ο διάσημος τετραπληγικός φυσικός Stephen Hawking.

σελ. 58 **Επιπλέον**

- 1 «Το κάρο με το άχυρο» του Ολλανδού ζωγράφου Ιερώνυμου Μπος (Μουσείο Μαδρίτης) βασισμένο στη φλαμανδική παροιμία «Ο κόσμος είναι ένα κάρο με άχυρο και ο καθένας αρπάζει όσο μπορεί».

σελ. 62 **Βαδίζει**

- 1 Αγχίσης, Τρώας βοσκός που νυμφεύτηκε την Αφροδίτη και απέκτησε μαζί της τον Αινεία, ήρωα του τρωικού πολέμου και σύμβολο της προσφυγιάς.
- 2 Το παιδί της αδελφής της Χαρίτας Μάντολες, μπροστά στο νεκρό πατέρα του.
- 3 Χαρίτα Μάντολες: φιλούσε τον ακέφαλο σκελετό του άνδρα της που ανεβρέθηκε.
- 4 Χριστάκης Ττάκκας: Το 1974 με βάρκα γλίστρησε από τους κατακτητές και επέστρεψε στο Ριζοκάρπασο να ενωθεί με την εγκλωβισμένη οικογένειά του. Αργότερα αιχμαλωτίστηκε και φυλακίστηκε στην Τουρκία. Αφέθηκε ελεύθερος και με τη βάρκα του έφτασε σε ελεύθερη ακτή (Παραλία Ττάκκα) στο Λατοσί. Ψαράς με ταβέρνα, έζησε ως το 2006 με τον πόθο του γυρισμού.

σελ. 84 **Γράμμα στον γιο Caravaggio**

- 1, 2 και 3. Οι τρεις πίνακες του Καραβάτζιο: «Η κλήση απ' τον Χριστό», «Ο αποκεφαλισμός του Ιωάννη του Βαπτιστή» (Ομώνυμος Καθεδρικός, Βαλέτα, Μάλτα), «Φίδια στο κεφάλι μου».

σελ. 100 **Έρωσ αελίω**

- 1 Έρωσ αελίω : έρωσ που στρέφεται στην ήλιο (βλ. Σαπφώ).

σελ. 104 **MANA, Λάθε Βιώσασα**

- * Οι πρώτοι 3 στίχοι έχουν σχέση με μία ιστορία του Πλούταρχου στο βιβλίο του «ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ».

1. Επίκουρος: «Λάθε Βιώσας», να ζεις κρυφά, στην αφάνεια, αθέατος, μακριά απ' την προβολή.
2. «Και τα μεθυστικά γέλια πλημμυρίζουν τη φυλακή», Κάρολος Μπωντλαίρ (1821-1867).

σελ. 108

Ποιος ο αρμόδιος Πολιτισμού;

1. Δέσποινα Αχλαδιώτου (1890-1982). Ζούσε μόνη στο βραχονήσι Ρω και μέχρι τα βαθιά γεράματά της μετέφερε με βάρκα γάλα στο Καστελλόριζο. Εξαιτίας της επεκτάθηκαν τα χωρικά ύδατα της Ελλάδας κατά 110 χιλιόμετρα. Τη βράβευσε η Ακαδημία Αθηνών, το 1975.

σελ. 112

Κρήνη και κόρη της Χιροσίμα

1. Η πυρηνική βόμβα στη Χιροσίμα προξένησε ένα τεράστιο άσπρο καπνό και χάραξε παντού πάνω στους δρόμους σχέδια σκιών και σταχτιά αποτυπώματα από ανθρώπινες σιλουέτες.

σελ. 114

Κόρη Μαίριλυν

1. Μαίριλυν Μονρόε: «Το να είσαι σύμβολο του σεξ είναι βαρύ φορτίο, ειδικά όταν είσαι κουρασμένη, πληγωμένη και μπερδεμένη».

σελ. 116

Πόλεμος και βιασμός

1. Ηράκλειτος: ρήση με πολλές ερμηνείες (για εμπόριο, ανταγωνισμό, αγώνα επιβίωσης).
2. Κατά την τουρκική εισβολή του 1974 βιάστηκε μαθήτρια. Την στήριξαν καθηγητές και μαθητές και αριστεύει.

σελ. 120

Ο αριθμός π

1. Ο αριθμός π (pi) είναι ο λόγος της περιφέρειας προς τη διάμετρο ενός κύκλου. Είναι άρρητος με άπειρο αριθμό δεκαδικών ψηφίων (3,14159265.....). Για σοφούς είναι σύμβολο του Θεού.

σελ. 122

Μαραθώνιος - Στέλιος Κυριακίδης

1. Στέλιος Κυριακίδης (1910-87), ο Κύπριος νικητής του Διεθνούς Μαραθωνίου Βοστώνης (1946)
2. Σπύρος Λούης, Έλληνας, νικητής του 1ου Μαραθωνίου, Ολυμπιακοί Αθηνών, 1896.
3. Εμφύλιος πόλεμος στην Ελλάδα μεταξύ αριστερών και δεξιών (1945-1949).

σελ. 128

Ταφή και αναγέννηση Κούρου

1. Πίνακας του Ελ Γκρέκο : 'Η ταφή του κόμητα Οργκάθ'. Τον υποβαστάζουν ο Άγιος Αυγουστίνος και ο Άγιος Στέφανος.

σελ. 134

Ναυαγός σε αναδυόμενη πόλη

1. Γερμανοί και Κούρδοι αρχαιολόγοι το 2022 ανακάλυψαν μια πόλη από την εποχή της

Αυτοκρατορίας Μιττάνι (1550 - 1350 π.Χ.) στην περιοχή του Τίγρη ποταμού. Η πόλη – μάλλον η αρχαία Zakhiku - αναδύθηκε μόνη της, με παλάτι και μεγάλα κτίρια, από τα νερά του φράγματος της Μοσούλης, καθώς η στάθμη του φράγματος έπεσε λόγω ακραίας ξηρασίας. Η πόλη καταστράφηκε από σεισμό (1350 π.Χ.), τα δε τείχη της έθαψαν πολλά κτίρια.

σελ. 136 **Η αθέατη λέξη**

1. Σε περίπου πέντε δισ. έτη ο ήλιος θα διογκωθεί και θα γίνει ερυθρός γίγαντας και μετά λευκός νάνος. Διογκούμενος (εκατομμύρια φορές) θα καταπιεί τους πλανήτες του (Ερμής, Αφροδίτη, Γη). Αν η Γη ξεφύγει θα γίνει κάρβουνο από καυτό ρεύμα του ήλιου. (Πηγή: Επιστημονική έρευνα των Παν. MIT και Χάρβαρντ).

σελ. 138 **Τρία δάση και ένας σπόρος**

1. Γρηγόρης Αυξεντίου, Υπαρχηγός της ΕΟΚΑ Ελλ.Οργάνωση Κυπριακού Αγώνα, 1955-1959

σελ. 140 **Ο βρακοφόρος ποιητής**

- 1 Ποίημα φαντασίας, εμπνευσμένο από τη συνάντηση του Οδυσσέα Ελύτη με τον διαλεκτικό ποιητή Παύλο Λιασίδη και με τον λογοτεχνικό και πνευματικό κύκλο της Λάρνακας, όταν ο Ελύτης επισκέφθηκε την πόλη, το 1980, λίγο μετά τη βράβειυσή του με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας.

σελ. 146 **Ο πληγωμένος άγγελος**

1. Ο Εθνικός Πίνακας της Φινλανδίας, του Hugo Simberg (Ateneum Art Museum, Ελσίνκι).
2. Temppeliaukion Church, εκκλησία στο Ελσίνκι, χτισμένη μέσα σε βράχο.
3. «...Άγγελε μάτωσέ με / κάνε την ψυχή μου να κλάψει / αλλά να ιδώ / το πουλί να λαλεί / το δένδρο ν' ανθεί / τον σπόρο να κάνει το θαύμα... (βλπ 'Ημίχρονο' του Παντελή Μηχανικού).

σελ. 152 **Επιτύμβιο για τον τύραννο**

1. Σε διάλογο με το ποίημα «Επιτύμβιον» (συλλογή 'Ο Στόχος', 1970) του Μ.Αναγνωστάκη και το ποίημα «Επικήδειος» (συλλογή 'Κατάθεση', 1975) του Κύπριου Παντελή Μηχανικού.
2. Ποίημα «Επί ασπαλάθων» του Γιώργου Σεφέρη, εμπνευσμένο από την τιμωρία του τυράννου Αρδιαίου, βλπ αναφορά στην 'Πολιτεία' Πλάτωνος.
3. Οι Κέλτες, όταν κυρίευσαν τη Ρώμη, πέταξαν στους δρόμους τις φυλαγμένες στάχτες των Ρωμαίων αυτοκρατόρων.

σελ. 158 **Το βουνό μου**

1. 'Όταν θα έρθει το κακό, τα βουνά θα σώσουν πολλούς ανθρώπους'.

Κοσμάς ο Αιτωλός, 1714-1797, Ιερομόναχος, Άγιος και Προφήτης.

2. Γρηγόρης Αυξεντίου, ήρωας του Απελευθερωτικού Αγώνα της Κύπρου 1955-59.

σελ. 160

Σαν ξαναμπείς στον ίδιο ποταμό

1. Ηράκλειτος, «Τὰ πάντα ρεῖ», «ποταμοῖς τοῖς αὐτοῖς ἐμβαίνομέν τε καὶ οὐκ ἐμβαίνομεν, εἵμέν τε καὶ οὐκ εἵμεν», «Μεταβάλλον ἀναπαύεται».

2. Εθνικός Ύμνος, Διονύσιου Σολωμού. Σονάτα «Η πέστροφα» του Φρ.Σούμπερτ.

σελ. 162

Λορκίζομαι

1. Ο Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα σπούδασε και πιάνο και ενορχήστρωσε ξανά περίπου 300 λαϊκά τραγούδια της Ισπανίας.

σελ. 164

Του James Joyce η άλλη οδύσσεια

1. Έπασχε από οδυνηρό νόσημα των ματιών που σχεδόν τον τύφλωσε και τον ανάγκασε να υποβληθεί σε 25 χειρουργικές επεμβάσεις, κι από θλίψη κατέληξε αλκοολικός.

2. Επιγραφή στο μνήμα του στην Ελβετία "He lived, he loved, he laughed, he left. James Joyce".

σελ. 168

Η αιωνόβια ελιά και ο δον Κιχώτης στο Google Earth

1. Η αιωνόβια ελιά στο χωριό Αγγλίσιδες στην Επαρχία Λάρνακας της Κύπρου είναι απ' τις 3 μακροβιότερες ελιές της Μεσογείου. Έχει ηλικία πάνω από 800 χρόνια και καρποφορεί. Έχει περιφέρεια κορμού 11 μέτρα, ύψος 6 μέτρα, ενώ στην κουφάλα της χωρούν τριάντα άτομα.

References and Footnotes

p. 19

Meditating at Olympia

1 Phidias (c500-c427 BC): Famous ancient Greek sculptor.

2 Hephaestus: Ancient Greek god of fire, metalworking, and handicrafts. Identified by the Romans with god Vulcan.

p. 21

Even Dead he Won the Battle

1 Kimon or Cimon (c510-450 BC): Ancient Athenian general/admiral and politician, who laid siege to the Phoenician and Persian stronghold of Cition. He died soon after the failed attempt but his death was kept secret from the Athenian army, who subsequently won an important victory over the Persians.

2 Charon: Greek Mythology. The ferryman who conveyed the souls of the dead across the Styx.

3 Kition or Cition or Citium: Ancient city in Cyprus.

p. 23 *Unconquered Crete*

- 1 Dorians: One of the four major ethnic groups of the Hellenes. Around 1150 BC the Dorians destroyed the Mycenaean civilization and by 1100 BC they reached Crete. Under Doric dominance, Crete social structure shifted from monarchy to aristocracy but the old Minoan traditions remained influential.
- 2 Phaestos's disc: One of archaeology's greatest mysteries. It's a clay disc from the Minoan palace of Phaestos in Crete containing syllabic inscriptions and human, animal and plant motifs that may be associated with wishes, prayers and health, as well as with the goddess of love.
- 3 Gortyna's code tablet: It contains the codification of the civil law of the ancient Greek city-state of Gortyna in southern Crete.
- 4 Minos: [Greek Mythology] King of Crete, son of Zeus and Europa.

p. 25 *Giannis Stavrinos Economidis*

- 1 Writer Giannis Stavrinos Economidis from Karpasia, refugee to Larnaca. Before he died he requested from the United Nations Authorities in Cyprus that, when he dies, he be buried in his land, still under Turkish Occupation, the land that bore him, next to his fellow villagers, who remained enclaved with their children.
- 2 Karpasia: District in the north eastern part of Cyprus (Under Turkish Occupation)
- 3 Achaeon Akti: Coastal area in north east Cyprus.
- 4 Solomos (1798-1857): Greek national poet.
- 5 Kalvos (1792-1869): Greek poet.

p. 27 *Ich Nicht... – I am not...*

- 1 Zeno of Citium (c340-c265): Ancient Greek stoic philosopher, born in Cyprus.
- 2 The Acropolis of Athens.
- 3 Any of the three phases of Stoicism.
- 4 Talent: Ancient Greek monetary unit equal in value to 6.000 drachmas.

p. 33 *Memento Mori (Remember that thou must die)*

- 1 The name Britus, used in the poem, is a paraphrase of Brutus and refers to Britain.

p. 37 *Aristides*

- 1 Aristides or Aristides: Ancient Athenian statesman (530 - 468 BC), nicknamed "the Just". In 482 BC he was against Themistocles' plan to use silver to build a large fleet and in the ballot that followed he was ostracized.

p. 47 *Cupid*

- 1 Excavations in the ancient city of Curium in Cyprus revealed a man and a woman embracing each other; they were crashed by a pillar during an earthquake.

2 In the Neolithic settlement of Choirokoitia in Cyprus inhabitants used to bury their dead (frequently in pairs) under the floor of their houses, placing a boulder on their chests, to prevent them to leave their house.

3 Eros or Pteros (Winged Eros-Cupid) Aphrodite's escort flying up and down, the motion resembling the double 'nature' of the little God, the one on earth, and the other on heaven.

p. 53 The Little Poor Man of God

1 This title is homonymous with the title of the book by Nicos Kazantzakis, which refers to Saint Francis of Assisi.

p. 55 The Other Bird

1 Stephen Hawking: the famous tetraplegic physicist.

2 A ladylove, sweetheart, after Dulcinea the ladylove of Don Quixote.

p. 59 Over and Above

1 Mephistopheles: one of the seven chief devils featured in German folklore (Goethe's Faust)

2 Danae: [Greek Mythology] a maiden who bore a son, Perseus, after Zeus came to her in the form of a shower of gold.

3 The cart with the straw (Prado Museum, Madrid) by the Dutch painter Hieronymus Bosch, based on the Flemish proverb "The world is a cart with straw and on the way everyone grabs as much as they can".

p. 63 Walking

1 Hero of the Trojan war and symbol of expatriation who carried his invalid father on his back.

2 Aghises: [Ancient Greek Mythology] Trojan shepherd who fathered Aeneas together with Aphrodite.

3 Charita Mandoles's nephew facing his dead father.

4 Charita Mandoles is a Greek-Cypriot woman whose husband was among the missing persons whose remains were exhumed. The poem makes a reference to the moment when Mandoles kisses her husband's headless skeleton.

5 Reference to Christakis Ttakkas, a Greek-Cypriot fisherman. Having escaped from the Turkish troops in 1974, Ttakkas returned to his hometown Rizokarpaso in order to unite with his family which had remained in the village since then under Turkish occupation. Having, later, been released, he sailed on his boat to the coast of Talla in Latsi, a small town in the non-occupied part of the island. Ttakkas died in 2006 longing for return.

p. 67 **Cheating**

- 1 Six-fingered (Hexadaktylos): a person with a formation anomaly in the upper or lower limb, where a six finger grows in the hand or foot. According to Greek tradition a six-fingered person possesses leadership and other abilities even luck.

p. 69 **Love, Unconquered in the Fight**

- 1 Leda and Zeus [Ancient Greek Mythology]: The beauty of Leda attracted Zeus/Jupiter who transformed himself into a magnificent swan in order to approach her. He lay down next to her and raped/impregnated her. Leda produced two eggs from which four children were born; Helen, Clytemnestra, Castor and Pollux (Polydeukis).

p. 71 **Typhoon Katrina**

- 1 Cassandra: [Ancient Greek Mythology], daughter of Priam and Hecuba, a prophetess cursed by Apollo so that her prophecies, though true, were fated never to be believed.

p. 73 **Praise**

- 1 Pericles (c490-429 BC) Athenian statesman.
2 Machiavelli (1460-1527): Italian statesman, philosopher and author of the book *The Prince* in which political expediency is placed above morality.

p. 77 **Ariadne in Cyprus**

- 1 Ariadne: [Ancient Greek Mythology] daughter of Minos, king of Crete, and Pasiphae. She gave Theseus the thread by which he escaped from the labyrinth. She followed Theseus, but he deserted her on the island of Naxos, where she became the bride of Dionysus.

p. 85 **Letter to Caravaggio from his Father**

- 1 Caravaggio (c1565-1609?): Italian painter.
2, 3, 4 The three paintings by Caravaggio: 2 *Call from Christ*, 3 *The Beheading of Saint John the Baptist*, Co-Cathedral, Valetta, Malta 4 *Snakes on my head*.

p. 105 **MOTHER, Living Covertly**

- 1 The first three lines are related to a story by Plutarch in his book *Women's Virtues*.
2 "and the heady laughter fill up the prison", Charles Baudelaire (1821-1867).
3 Epicure: Learn to live covertly, in obscurity, invisible, far from publicity.

p. 107 **Both Mother and Spartan Woman**

- 1 Pausanias: A Spartan regent and general who won a pivotal victory in the battle of Platea (Plataiai) ending the second Persian invasion of Greece. One year after the victories fell Under suspicion of conspiring with the Persian king Xerxes I to betray

Greece. He died in 477 BC in Sparta starved to death by his fellow citizens.

p. 109 Who's the Official of Culture?

- 1 Despoina Achladiotou (1890-1982): She lived alone on rocky island Ro and until very old age she carried milk in her boat to Kastellorizo. Because of this Greece's territorial waters were extended 110 kilometres. Despoina was honoured by the Athens Academy in 1975.

p. 111 Most Specifically I love You

- 1 Pericles (c490-429BC): Athenian statesman, politician and general during the Golden Age of Athens. He was prominent and influential in Athenian politics, particularly between the Persian Wars and the Peloponnesian War.
- 2 Aspasia (470-400BC): Living muse, mistress and spouse of Pericles. She exerted great political influence on him.

p. 113 Fountain and Girl from Hiroshima

- 1 The nuclear bomb in Hiroshima caused a huge white cloud and carved all over the streets sketches of shadows and grey prints of human silhouettes.

p. 115 Young Marilyn

- 1 Marilyn Monroe: "being a sex symbol is a heavy burden, especially when you are tired, hurt, and messed up".

p. 117 War and Rape

- 1 Heraclitus (c540-c470BC): quotation with many interpretations (on commerce, competition, struggle for survival etc.)
- 2 A school-girl was raped by the Turkish soldiers during the 1974 Turkish Invasion in Cyprus. Teachers and students offered her great support and now she excels in life.

p. 121 Number π

- 1 Number π (pi) is the ratio of the circumference to the diameter of the circle. It is irrational with an infinite number of decimal digits (3,14159265...). For wise men it is a symbol of God.
- 2 Archimedes (287?-212BC): Ancient Greek mathematician, physicist and inventor; discoverer of the principles of specific gravity and of the lever.

p. 123 Marathon Race – Stelios Kyriakidis

- 1 Stelios Kyriakidis (1910-1987): Cypriot winner of the Boston International Marathon (1946).
- 2 Spyros Louis: Greek winner of the 1st Athens Olympics Marathon (1896).
- 3 Civil War in Greece between rightists and leftists (1945-1949).

σελ. 125 Defeat

1 Danaides's1 leaky vessel: [Ancient Greek Mythology]. The 50 daughters of Danaos, 49 of them were condemned to pour forever water into a leaky vessel for having murdered their husbands.

2 Leonidas (489?-480BC): Ancient Greek hero: king of Sparta.

p. 129 Burial and Rebirth of Kouros

1 Painting by El Greco: The Burial of Count Orgaz. He is supported by Saint Augustine and Saint Stephen.

p. 135 A Shipwrecked Person in an Emerging City

1 In 2022, German and Kurd archaeologists discovered a city dating to Emperor Mttani's reign (1550 - 1350 BC), in the area of river Tigris. The city, probably ancient Zakhu, emerged with its palace and big buildings, from the water of Mosul's dam, as the water level of the dam fell due to extreme drought. The city was destroyed by an earthquake (1350 BC) and its walls buried many buildings.

p. 137 The Invisible Word

1 In approximately five billion years the sun will be inflated and become a red giant and then a white dwarf. Being inflated (by million times) it will swallow its planets (Hermes, Aphrodite, Earth). If the Earth manages to escape it will become coal from the scorching current of the sun. [Source: Scientific research by the University of Harvard and the MIT].

p. 139 Three Forests and a Seed

1 Gregoris Afxentiou, Second-in-command of EOKA (Greek Organization of Cypriot, Fighters 1955-1959)

p. 141 The Poet in Local Loose Breeches

* Imaginary poem, inspired by the meeting of Greek poet Odysseas Elytis with the Cypriot folk poet Pavlos Liasides, and with the Larnaca literary and intellectual circle, when O. Elytis visited the town in 1980, shortly after his Nobel Prize Award.

p. 147 The Wounded Angel

1 National Painting of Finland, by Hugo Simberg (Ateneum Art Museum, Helsinki.

2 Temppeliaukion Church, built inside a rock, Helsinki.

3 Angel, please make me bleed / make my soul cry / but let me see / the bird chirping / the tree blooming / the seed making the miracle... (From the poem Half time by Pantelis Michanikos)

p. 153 Epitaph to the Tyrant

1 In dialogue with the poems Tombstone (collection: The Target, 1970) by the Greek

poet Manolis Anagnostakis and Funeral Oration (collection: Testimony, 1975) by the Cypriot poet Pantelis Michanikos.

2 Poem On prickly brooms by the Greek Poet George Seferis, inspired by tyrant Aridaïos's punishment, see Plato's Republic.

3 When the Celts conquered Rome, they threw into the streets the preserved ashes of the Roma Emperors.

p. 159 **My Mountain**

1 When disaster comes, the mountains will save many people. Kosmas o Aitolos, 1714- 1797, Priest-monk, Saint and Prophet.

2 Gregoris Afxentiou, hero of the Liberation Struggle of Cyprus (1955-59).

p. 161 **When you re-enter the Same River**

1 Heracletus: "Everything is in a state of flux, we enter the same rivers and we don't enter, we are and we are not", "it rests by changing",

2 The Greek National Anthem by Dionysios Solomos. Sonata The Trout by Fr. Schubert.

p. 163 **I Swear to you, Lorca**

1 Federico Garcia Lorca studied piano and orchestrated again about 300 folk songs of Spain.

2 Yerma: play by Federico Garcia Lorca.

3 Bernarda: Mother of six daughters in Federico Garcia Lorca's play, The House of Bernarda Alba.

p. 165 **James Joyce's Other Odyssey**

1 He suffered from a painful eye disease which almost made him blind and made him undergo 25 surgeries and because of grief he ended up alcoholic.

2 Epigram on James Joyce's grave in Switzerland: "He lived, he loved, he laughed, he left. James Joyce".

p. 169 **The Centenarian Olive Tree and Don Quixote on Google Earth**

1 The centenarian olive tree in the village of Anglisides, Larnaca Distict, is one of the three centenarian olive trees of the Mediterranean. It is over 800 years old and still bears olives. Its trunk's circumference is eleven metres, its height six metres, while its hollow can accommodate thirty young people.

Σύντομο βιογραφικό σημείωμα

Ιωσήφ Σ. Ιωσηφίδη

Γεννήθηκε στη Λάρνακα το 1948. Πήρε πτυχίο στα Μαθηματικά, στα Οικονομικά και είναι αριστοβάθμιος διδάκτωρ Στατιστικής Οικονομικών. Είναι Εταίρος/Fellow του ISMM (Institute of Sales & Marketing Management) και του CETM (Technology Management). Ως καθηγητής σε Πανεπιστήμια δίδαξε οικονομικά, έρευνα αγοράς, στατιστική, θέματα Ε.Ε.

Εργάστηκε για 23 χρόνια στον Όμιλο Λαϊκής Τράπεζας: ως Διευθυντής και Βοηθός Γενικού Διευθυντή, Μέλος Στρατηγικών Επιτροπών και ως ο 1ος Διευθυντής του Πολιτιστικού και Εκπαιδευτικού Κέντρου. Συμμετείχε σε περιφερειακά και διεθνή συνέδρια. Έγγραψε περίπου 150 άρθρα για την οικονομία (διεθνή και τοπική) και 80 άρθρα σε μαθηματικά, φιλοσοφία, ποίηση, κριτική και θέατρο. Συμμετείχε σε ευρωπαϊκά συνέδρια εκ μέρους κυπριακών φορέων (στη Γαλλία και τη Γερμανία για τη Λογοτεχνία, στην Αθήνα για το Σύνταγμα της Ε.Ε.). Για κάποιες περιόδους (2001-2008, 2014-19) υπήρξε Σύμβουλος μεγάλων συλλόγων και φορέων. Είναι μέλος επιστημονικών, επαγγελματικών, κοινωνικών ενώσεων. Διατελεί ως Αντιπρόεδρος του Κυπριακού Συνδέσμου Ηνωμένων Εθνών (2001-), Αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κινήματος (Πτέρυγα Κύπρου/ 1996-2006). Διετέλεσε επίσης Δικαστής της Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών (2008-2013), Μέλος των Επιτροπών Διαπραγματεύσεων για την Επίλυση του Κυπριακού (2008-2012), και Πρόεδρος της Ένωσης Συγγραφέων Κύπρου (2019-2023). Από το 2019 είναι Επίτιμος Αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Πολιτισμού Ελλάδας Κύπρου / ΣΠΕΚ.

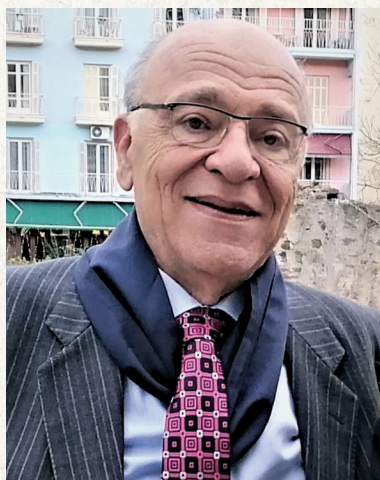
Έγγραψε 2 επιστημονικά βιβλία, ένα για την Ομοσπονδία Κύπρου και ένα για Γεωπολιτική και Ενεργειακό Σχεδιασμό για την Κύπρο,

2011-2030. Έγραψε 8 ποιητικές συλλογές, μία έμμετρη Λειτουργία, 4 ανθολογίες ποίησης, 2 θεατρικά έργα, μια συλλογή δοκιμίων, ένα βιβλίο Φιλοσοφίας και ένα Ιστορίας. Μετάφρασε γνωστούς ποιητές/ νομπελίστες. Ποιήματά του δημοσιεύτηκαν σε Λογοτεχνικά Περιοδικά και Ανθολογίες και μεταφράστηκαν σε περισσότερες από 25 γλώσσες, ενώ μερικά από αυτά έχουν μελοποιηθεί.

Το 2003 τιμήθηκε ως Ιππότης του Τάγματος του Παναγίου Τάφου (Βατικανό, Ιερουσαλήμ).

Το 2014 τιμήθηκε με το υψηλό βραβείο της Διεθνούς Ακαδημίας «Arts-Sciences-Lettres» ASL για την προσφορά του στην Επιστήμη, στη Λογοτεχνία και στον Πολιτισμό της Κύπρου και της Ε.Ε.

Το 2019 έλαβε το GRANDS PRIX (Μεγάλο Βραβείο) από τον Γαλλικό Πολιτιστικό Οργανισμό APPEL, για ποιήματά του μεταφρασμένα στα γαλλικά.

Short CV of Iosif. S. Iosifidis *(Joseph S. Josephides)*

Born in Larnaca in 1948, he has a B.Sc. in Mathematics, a B.A. in Economics and a Ph.D. in Statistical Economics with Distinction Excellent. He is a Fellow of ISMM (Institute of Sales & Marketing Management) and a Fellow of CETM (Technology Management). As a professor in local Universities he delivered lectures on economics, market research, statistics, European Affairs.

He worked for 23 years in Popular Bank Group: as Manager & Assistant to General Manager, Member of Strategic Committees and also as the 1st Manager of Cultural and Training Centre. He participated in regional and international conferences. He wrote about 150 articles on economy (international and local) and about 80 on mathematics, philosophy, poetry and theatre plays. He participated in European conferences on behalf of Cypriot institutions (in France and Germany for Literature, in Athens for the EU Constitution). For some periods (2001-2008, 2014 -) he consults big associations and organizations. He is member of scientific, professional, social associations, and serves a Vice President of the United Nations Cyprus Association (2001-), Vice-President of the European Movement (Cyprus Chapter/ 1996-2006). He also served as Judge of the Tenders' Review Authority (2008-2013), as Member of the Negotiations Committees for the settlement of the Cyprus Problem (2008-2012), as President of the Cyprus Writers' Union (2019-2023). Since 2019 he is the Honorary Vice-President of the Hellenic Cypriot Cultural Association / HCCA.

He wrote 2 scientific books namely, one on the Federation of Cyprus and one on Geopolitics with Energy plan for Cyprus for the period 2011-2030. He wrote 8 Poetry Collections, 1 Liturgy

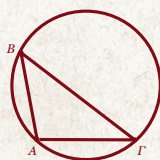
in verses, 4 Anthologies of Poetry, 2 theater plays, one book of essays, one on Philosophy and one on History. He translated known poets/ Nobel-awarded. Many poems were published in Magazines, Anthologies, and translated in more than 25 languages - some of them were musically composed.

In 2003 he was decorated as Knight of the Equestrian Order of the Holy Sepulchre (Vatican, Jerusalem).

In 2014 he was awarded with a highest Prize of the International Academy 'Arts-Sciences-Lettres'/ASL for his contribution in Science, Literature and Civilization of Cyprus and the E.U.

In 2019, he received the GRANDS PRIX (Grand Prize) from the French Cultural Organization APPEL, for his poems translated into French.

π

www.cultural-association.org

e-book | ΣΠΕΚ

ISBN: 978-618-5715-25-0